AUTOAREA BESTSELLERULUI
ALEEA CU LICURICI

KRISTIN HANNAH

magie între două lumi

„O captivantă poveste de sărbători."
Seattle Post-Intelligencer

LITERA

KRISTIN HANNAH

MAGIE ÎNTRE DOUĂ LUMI

Traducere din limba engleză și note Simona Tatu
Titlul original: *Comfort & Joy*, 2005

Editura Litera, 2022

Versiune ebook: v1.0, martie 2023

KRISTIN HANNAH a scris peste 20 de romane, printre acestea numărându-se bestsellerele *Aleea cu licurici (Firefly Lane,* 2008), carte vândută în 1,2 milioane de exemplare, *Grădina de iarnă* (*Winter Garden,* 2010), *Privighetoarea (The Nightingale,* 2015), roman tradus în 43 de limbi și vândut în 2 milioane de exemplare, și *Un nou început (The Great Alone,* 2018). Proaspăt ecranizată într-un serial de succes, *Aleea cu licurici* a devenit bestseller absolut în 2009, un roman esențial care a adus împreună femeile pentru o cauză comună, iar *Privighetoarea* a fost votată, în 2015, cea mai bună carte a anului de către Amazon, Buzzfeed, itunes, *Library Journal, The Wall Street Journal* și *The Week.* În plus, romanul a câștigat Premiul Goodreads și People's Choice Award.

Înainte să se dedice în totalitate scrisului, Kristin a lucrat ca avocat. Locuiește în Pacific Northwest împreună cu soțul ei.

Pentru Benjamin

PARTEA ÎNTÂI

„E o treabă periculoasă… să ieși pe ușa casei tale. Pășești pe Drum și, dacă nu știi să-ți stăpânești picioarele, habar n-ai încotro te poate duce curentul.”

J.R.R. Tolkien

CAPITOLUL 1

Petrecerile de Crăciun sunt în fruntea listei mele cu ce „să nu fac” anul ăsta. Alte lucruri pe care trebuie să le evit: decorațiunile. Brazii. Vâscul (neapărat). Filmele de sărbători despre familii. Și amintirile.

Cel mai mult, amintirile. Anul trecut mi-am petrecut dimineața de Crăciun în propria sufragerie, alături de cei doi oameni pe care i-am iubit cel mai mult pe lumea asta. Soțul meu, Thomas, și sora mea, Stacey.

Multe se pot schimba în douăsprezece luni.

Acum stau în bucătărie și împachetez cu grijă în recipiente Tupperware prăjiturele congelate, în formă de Moș Crăciun, așezând straturi de hârtie de copt între rânduri. Pe o fâșie de bandă adezivă mi-am scris numele cu litere negre, îngroșate: Joy Candellaro. După ce termin, mă îmbrac pentru serviciu într-o pereche de blugi negri și într-un pulover verde aprins. În ultimul moment, adaug niște cercei în formă de ghirlandă. Poate că dacă *arăt* gătită de sărbătoare, oamenii n-o să mă mai întrebe cum mă simt. Încercând să mențin în echilibru recipientele de un roz pal, încui ușa casei și mă îndrept spre garaj. După ce ocolesc capota mașinii, mă strecor printre fișetele înșirate de-a lungul zidului din spate. În sertarele metalice se află visurile mele, organizate cu genul acela de atenție pe care doar un bibliotecar poate să-l aibă.

Păstrasem toate tăieturile din ziare despre locuri exotice și destinații îndepărtate. Ori de câte ori citesc textele și mă uit la fotografii, visez la o aventură.

Bineînțeles, visam deja de vreo zece ani și, cum sunt din nou singură de aproape trei luni și m-am separat de Thom cu opt luni în urmă, ar fi mai prudent să spun că sunt o visătoare și nu o persoană de acțiune. De fapt, n-am adăugat nimic în fișierele mele și nici n-am deschis vreunul dintre dosare după ce am divorțat.

Trec acum pe lângă ele și ajung la confortabilul meu Volvo grena. Ușa garajului se deschide în spatele meu și pornesc în

marșarier pe alee.

E încă dimineață devreme în această ultimă vineri de dinaintea Crăciunului. Luminile stradale sunt încă aprinse și proiectează conuri de un galben strălucitor prin umbrele de dinaintea răsăritului. Opresc mașina la capătul aleii, iar farurile luminează casa. Arată… estompată și neîngrijită în lumina asta nenaturală. Trandafirii pe care îi îndrăgesc atât de mult sunt doar niște tije goale. Ghivecele sunt pline cu mușcate moarte.

O amintire trece prin mine asemenea unui tunet de vară: gata, s-a și dus.

„Vin mai devreme de la serviciu… văd mașina soțului meu pe alee. Trandafirii sunt înfloriți, plini de flori exuberante."

Îmi amintesc cum mă gândeam că ar fi trebuit să culeg câțiva pentru un buchet.

„Intru în casă, îmi arunc pardesiul pe banca din lemn de arțar și urc la etaj, strigându-i numele.

Tocmai am ajuns la jumătatea scărilor, când recunosc sunetele.

În mintea mea și în amintirile mele, deschid ușa cu o bufnitură."

Așa le-am povestit oamenilor mai târziu. Adevărul a fost că abia am avut puterea s-o deschid.

„Ei sunt acolo, goi și asudați, rostogolindu-se în patul meu.

Stau ca o idioată și mă holbez la ei."

Am crezut că el avea să-mi *simtă* prezența la fel de intens pe cât i-o simțeam și eu pe a lui, că avea să-și ridice privirea, să mă vadă și – of, nu știu, să facă un infarct sau să izbucnească în plâns și să mă implore să-l iert, sau să mă implore să-l iert *în timp ce* făcea un infarct.

„Apoi văd fața ei, iar momentul prost se transformă într-un film de groază. E sora mea."

Acum în fața casei e o pancartă pe care scrie „De vânzare". Stă acolo de luni de zile, dar pe cine păcălesc? O căsnicie eșuată sperie pe toată lumea. E asemenea unei pietre aruncate într-un iaz albastru și liniștit; clipocește iar și iar. Nimeni nu vrea să cumpere această casă a ghinionului.

Apăs puternic pedala de accelerație și dau cu spatele până

când ies în stradă, abandonând amintirile în oglinda retrovizoare.

Măcar dacă ele ar rămâne acolo, pur și simplu. Nici gând, sunt asemenea unor călători, se înghesuie în mine și mă lasă fără aer.

Nici unul dintre cunoscuții mei nu mai știe ce să-mi spună și nici n-ar fi drept să-i învinuiesc prea tare. Nici eu nu știu ce vreau să aud. În biblioteca școlii, acolo unde lucrez, aud șușoteli care încetează brusc la intrarea mea, urmate de tăceri stânjenite.

Le ușurez situația prietenilor mei – sau, cel puțin, încerc – prefăcându-mă că nu e nici o problemă. În ultimul an, am făcut lucrul ăsta din greu. Am zâmbit și m-am prefăcut. Ce altceva pot face? Oamenii au obosit să mă aștepte să depășesc faza divorțului. Știu că trebuie să pășesc din nou pe drumul vieții mele de odinioară, dar se pare că asta nu-mi iese prea bine; n-am nici curajul să-mi croiesc unul nou, deși, de fapt, e ceea ce-mi doresc cu adevărat. Ceea ce mi-am dorit de multă vreme.

La colțul străzii, virez la stânga. Străzile din Bakersfield sunt liniștite în dimineața asta timpurie. Atunci când ajung la liceu, e puțin peste ora șapte. Parchez pe locul meu, îmi iau prăjiturile și intru în clădire.

La recepție, secretara școlii, Bertha Collins, îmi zâmbește.

— Bună, Joy!

— Bună, Bertie! Am adus niște prăjiturele pentru petrecerea de astă-seară.

Pe chipul ei apare o umbră de îngrijorare.

— Tu nu vii?

— Nu anul ăsta, Bertie! Nu prea am chef de petreceri.

Mă privește țintă, cu o expresie atotcunoscătoare.

Și ea a divorțat de două ori și crede că înțelege, dar, de fapt, n-are cum. Bertie are trei copii, doi părinți și patru surori. În cazul meu, lucrurile nu stau la fel.

— Ai grijă de tine, Joy! Primul Crăciun după divorț poate fi…

— Da, știu.

Afișez un zâmbet forțat și o iau din loc. Anul ăsta, o astfel de tehnică – să nu stau locului – s-a dovedit a fi foarte utilă. Înaintez pe coridor, o iau la stânga, pe lângă cantina pustie, și

mă îndrept către spațiul meu. Biblioteca.

Asistenta mea, Rayla Goudge, e deja la muncă. E o femeie robustă, grizonantă, care se îmbracă precum o nomadă și încearcă să-și ia toate notițele sub formă de haiku. La fel ca și mine, a absolvit U.C. Davis și are o diplomă de profesoară. Lucrăm împreună de aproape cinci ani și ne-am bucurat amândouă de fiecare minut petrecut împreună. Știu că în mai, după ce își încheie masteratul în biblioteconomie, o să plece la o altă școală. O altă schimbare la care încerc să nu mă gândesc.

— 'Neața, Joy! spune Rayla, ridicându-și privirea din maldărul de hârtii din fața ei.

— 'Neața, Ray! A scăpat Paul de răceală?

— E mai bine acum, mulțumesc de întrebare.

Îmi pun poșeta în spatele biroului și îmi încep ziua de muncă. Mai întâi, calculatoarele. Merg de la unul la altul și le pornesc pentru elevi, după care înlocuiesc ziarele de ieri cu cele de azi. În următoarele șase ore, lucrez cot la cot cu Rayla. Facem căutări în catalogul sistemului, întocmim notificări pentru depășiri de termene, procesăm cărțile noi și le punem la loc în raft. Dacă avem noroc, vreun elev intră și ne cere ajutorul, dar în epoca internetului tot mai mulți sunt în stare să-și facă acasă cercetarea pentru școală. Astăzi, mai ales, în ultima zi de școală înainte de vacanța de iarnă, biblioteca e cufundată într-o tăcere mormântală.

Un alt lucru la care încerc să nu mă gândesc: vacanța. Ce o să fac în cele două săptămâni și jumătate în care nu vin la lucru?

Anii trecuți, așteptam cu nerăbdare vacanța asta. E unul dintre motivele pentru care m-am făcut bibliotecară la școală. În urmă cu cincisprezece ani, pe când eram în facultate, îmi imaginam că în săptămânile mele libere aveam să călătoresc în locuri exotice.

— Joy, te simți bine?

Sunt atât de pierdută în amintirile de Dinainte, încât am nevoie de o secundă ca să-mi dau seama că Rayla vorbește cu mine. Stau în mijlocul bibliotecii, ținând în mâini un exemplar jerpelit din *Doamna Bovary*.

Se aude soneria. Pereții par să vibreze din pricina sunetului

ușilor care se deschid, a râsetelor copiilor și a picioarelor care tropăie de-a lungul culoarului.

Vacanța de iarnă a început.

— Ai nevoie să te ducă cineva cu mașina la petrecere? întreabă Rayla, venind spre mine.

— Petrecere? răspund, de parcă m-aș fi gândit într-adevăr la ea. Nu, mulțumesc!

— Nu vii, nu-i așa?

Iată un lucru pe care Rayla reușește mereu să-l facă: mă citește dintr-o privire.

— Nu.

— Dar…

— Nu și anul ăsta, Ray.

Rayla oftează.

— Și ce o să faci în seara asta?

Știm amândouă că prima seară a vacanței e specială. Anul trecut, în aceeași vineri seară, m-am întâlnit cu Stacey la cină și apoi am mers la mall, unde m-am dat peste cap să găsesc cadoul perfect pentru Thom.

S-a dovedit că acel cadou a fost chiar sora mea.

Acestea sunt exact amintirile pe care încerc să le evit, dar ele se aseamănă cu azbestul: invizibile și mortale. Ai nevoie de un echipament special ca să scapi de ele.

Rayla îmi atinge brațul.

— Ai apucat să împodobești bradul?

Clatin din cap în semn că nu.

— Te-aș putea ajuta să decorezi unul.

— Nu, mulțumesc. Am nevoie să mă ocup singură de asta.

— Și o să te ocupi?

Privesc în ochii ei blânzi și cenușii și mi se pare surprinzător de ușor să zâmbesc.

— O să mă ocup.

Își petrece un braț pe după al meu. Pășim împreună prin biblioteca aglomerată și ieșim pe coridoarele înțesate și agitate ale liceului. Ne trezim în mijlocul unei gloate de puști care râd, sporovăiesc și bat palma unii cu ceilalți.

Ajungem în parcare, iar Rayla mă conduce până la mașină.

După ce ajungem, ea se oprește și se uită la mine.

— Nu-mi place să te las singură de sărbători. Poate că eu și Paul ar trebui să ne anulăm excursia în Minnesota.

— Nici să nu te gândești! Bucură-te alături de familie! Eu mă descurc.

— Tu și Stacey…

— Nu… spun eu cu glas aspru, după care continui în șoaptă: … te rog.

— O să se despartă de Thom, să fii sigură de asta! O să-i vină mintea la cap.

Nici nu mai știu de câte ori mi-a tot repetat asta Rayla și de câte ori mi-am spus singură același lucru.

— De ce nu mergi într-unul dintre locurile acelea la care ai visat dintotdeauna, ca, de pildă, Machu Picchu sau Londra?

— Poate că o să merg, răspund eu.

Mereu spun asta. Amândouă știm adevărul: mi-e teamă să merg singură.

Rayla mă mângâie pe mână și mă sărută pe obraz.

— Ei, bine, atunci ne revedem în ianuarie, Joy!

— Crăciun fericit, Rayla!

— La fel și ție!

O privesc cum se îndreaptă către mașină și apoi se îndepărtează. În cele din urmă, urc și eu la volan și rămân așa, cu privirea ațintită prin parbriz. Pornesc motorul și, simultan, radioul. O versiune instrumentală a cântecului „Upon a Midnight Clear”, care îmi reamintește imediat de vremurile mai bune din anii trecuți. Mama mea adora melodia asta.

Rayla are dreptate. E timpul să-mi încep pregătirile de Crăciun. N-are rost să mai amân. Dacă zâmbesc și mă prefac, asta n-o să mă ajute să trec de sărbători. N-am încotro, trebuie să-mi încep viața de celibatară.

La ieșirea de la liceu, traficul e bară la bară. Puștii strigă unii la alții pe ferestrele mașinilor, dar, până când ajung pe Almond Street, drumul devine pustiu.

Virez la stânga pe Fifth Street și parchez lângă o benzinărie Chevron, unde cei de la Scout Troop #104 și-au instalat standul anual pentru vânzarea brazilor. Îmi dau seama pe dată că stocul

e destul de epuizat în după-amiaza asta târzie de vineri. La o privire mai atentă, observ mai multe ramuri maronii decât verzi. Prin părțile astea ale Californiei, brazii se ofilesc destul de repede. Am amânat prea mult cumpărarea unuia ca să mai am acum parte de cea mai bună oferă.

Rătăcesc prin falsa pădure de la intersecția Fifth cu Almond. Din când în când, înclin din cap înspre prieteni și necunoscuți, străduindu-mă să mă prefac că sunt în căutarea copacului perfect. Adevărul e că încerc să nu mă uit la brazi de foarte aproape. În cele din urmă, nu mai am răbdare. Aleg copacul din stânga mea, găsesc un puști care să mă ajute și îmi caut portofelul.

Tânărul și amabilul cercetaș care îmi ia banii îmi întinde o chitanță și un Kleenex.

Plâng. „Perfect."

Până când bradul e ancorat pe mașină, sunt un pachet de nervi. Plâng, fornăi și tremur.

În aceeași stare jalnică, opresc în dreptul bancomatului. Din fericire, aici nu există nici un martor care să asiste la căderea mea nervoasă. Într-o secundă, extrag două sute cincizeci de dolari. Dacă vreau să instalez bradul, o să am nevoie de ornamente noi. N-aș mai fi în stare să le folosesc pe cele pe care le-am strâns în timpul căsniciei mele. Și vreau să-mi cumpăr un cadou fenomenal, pe care să-l deschid în dimineața de Crăciun.

Ar trebui să fiu fericită la gândul că o să cheltui bani ca să-mi cumpăr ceva frumos, fiindcă noi, bibliotecarii de liceu, nu facem foarte des așa ceva.

Cel puțin asta îmi spun pe drumul de întoarcere spre cartierul în care locuiesc.

Madrona Lane e un nume simpatic pentru o stradă simpatică dintr-o suburbie nu atât de simpatică din Bakersfield. Am apreciat mereu ironia sorții, care a făcut să locuiesc pe o stradă numită după un copac care nu crește în regiunea asta; mai ales că dezvoltatorii taie orice lucru verde care îndrăznește să crească în cartier. Atunci când, împreună cu soțul meu, am vizitat casa pentru prima dată, era dărăpănată și neîngrijită, singura de pe stradă care avea gazonul netuns și un gard ce

trebuia vopsit. Agentul imobiliar a considerat că toate neajunsurile astea însemnau, de fapt, oportunități pentru un cuplu tânăr, așa cum eram noi.

„Proprietarii de dinainte”, îmi șoptise el pe când pășeam peste o bucată de podea putrezită din baie, „au trecut printr-un divorț groaznic. Mai ceva ca în *Războiul familiei Rose”.*

Am râs cu toții când am auzit asta. Bineînțeles, s-a dovedit că de fapt nu era atât de amuzant.

Aproape că ajung acasă, când o zăresc pe Stacey așteptându-mă pe alee de una singură.

Frânez brusc.

Ne uităm țintă una la cealaltă prin parbriz. În clipa în care mă vede, izbucnește în plâns. Fac eforturi să nu-i urmez exemplul.

„A venit să-ți spună că a terminat-o cu Thom!”

E momentul pe care l-am așteptat, dar acum, când chiar se întâmplă, nu știu ce să fac. Dacă n-o iert pe Stacey, relația mea cu ea n-are nici un viitor, dar cum aș putea să-mi iert sora după ce s-a culcat cu soțul meu?

Îmi pun cu grijă piciorul înapoi pe accelerație și parchez pe alee. Cobor din mașină.

Stacey stă încremenită locului, privindu-mă și strângându-și geaca de schi pe lângă corp. Lacrimile îi strălucesc pe obraji.

De când a început întregul coșmar, ne privim pentru prima dată cu adevărat. În loc de furie, simt un dor neașteptat. Exact în clipa asta îmi amintesc o grămadă de lucruri despre ea, despre *noi.* Cum ar fi, de pildă, faimoasa noastră excursie de familie prin statele deșertice. Iadul într-o camionetă Volkswagen, în timp ce mama cânta din toți rărunchii melodii ale lui Helen Reddy, fumând țigări Eve una după alta.

Mă apropii încetișor de sora mea. Ca de obicei, atunci când îmi privesc sora mezină, am senzația că mă uit în oglindă. Gemene irlandeze, așa ne spunea mama. Diferența de vârstă dintre noi e mai mică de douăsprezece luni și amândouă avem păr arămiu și ondulat, piele palidă, pistruiată, și ochi albaștri. Nu e de mirare că Thom s-a îndrăgostit de ea; e o versiune mai tânără și mai zâmbitoare a mea.

Face un pas către mine și începe să vorbească.

„Îl părăsesc!”

Îmi ia ceva timp ca să-mi dau seama că n-a spus asta.

— Ce? întreb eu, făcând un pas înapoi, încruntată.

— Nu putem continua așa, spune ea. Nu acum. E Crăciunul.

Mă simt oarecum bulversată. Mai bine zis, derutată de-a binelea.

— Ar trebui să te iert pentru că e Crăciunul?

— Știu că n-o să mă ierți, dar între tine și Thom nu mai era nimic…

— Aveam probleme…

Nici măcar nu știu cum să termin propoziția, ce să spun. Nimic nu pare potrivit.

Stacey își mușcă buza de jos – un semn de nervozitate pe care-l are de ceva vreme după care îmi întinde o bucată de hârtie albă și groasă. Îmi dau seama pe dată ce-i asta.

O invitație de nuntă. Fericitul eveniment e programat pe 6 iunie.

Am sentimentul că am primit un croșeu de dreapta în falcă.

— Glu… glumești, nu? Ar trebui să te desparți de el… nu să te măriți cu el!

Cu mișcări lente, își descheie haina. Poartă o ținută de sărbătoare: pantaloni roșii de catifea și un pulover alb, tricotat, care are cusut pe piept un Rudolph de paiete.

— Sunt însărcinată, spune ea atingându-și pântecul, iar eu observ că e mai plat decât al meu.

Și iată cum, după luni de zile în care m-am prefăcut că sunt bine, apare în cele din urmă o situație căreia nu sunt în stare să-i fac față. Timp de cinci ani, am visat cum ar fi fost să am un copil; l-am implorat pe Thom să mă lase însărcinată. Nu era niciodată „pregătit”. Acum știu de ce. Eu eram problema. Nu voia să aibă un copil cu mine.

Stacey plânge mai tare acum.

— Îmi pare rău, Joy! Știu cât de mult îți dorești un copil!

Îmi vine să urlu la ea, să țip de durere, poate chiar s-o și plesnesc, dar simt că nu mai pot respira. Lacrimile îmi încețoșează privirea. Nu sunt lacrimi obișnuite, ci sunt unele care mă dor de-a dreptul. Nu-mi vine să cred că Stacey poate să-

mi facă așa ceva. Mie. Nouă. Cum de au ajuns aici două fete ca noi, care erau nedespărțite?

— N-am vrut niciodată să te rănesc…

Nu mai vreau s-o ascult. Încă un șoc și mi-e teamă că o să cad în genunchi chiar aici, pe alee, după ce anul ăsta mi-am petrecut fiecare zi încercând să rămân în picioare. Îi întorc spatele și fug spre mașină. O parte din mine o aude strigându-mi numele, chemându-mă, dar nu-mi pasă. Cuvintele ei ajung la mine deformate, lăbărțate în sunete și silabe fără semnificație. Nimic n-are sens.

Urc în mașină, demarez și merg în marșarier până când ajung din nou pe strada pustie.

N-am nici cea mai vagă idee încotro mă îndrept. Și nici nu-mi pasă. Nu vreau altceva decât să pun o distanță cât mai mare între mine și invitația aceea de nuntă de pe aleea casei mele, precum și între mine și copilul care crește în pântecul soră-mii.

Zăresc ieșirea spre aeroport și mi se pare normal să virez. Să las destinul să-și facă treaba, ceva de genul ăsta. Parchez și intru în terminal.

E un spațiu îngust, dar aglomerat în vinerea asta. Se vede limpede că, în perioada sărbătorilor, mulți oameni vor să lase în urmă agitația vieții cotidiene.

Mă uit la tabela de plecări.

Hope.{1}

Mă străbate un fior; cuvântul pare atât de nepotrivit pe listă, îndesat între numele unor orașe obișnuite precum Spokane și Portland. Clipesc și mă uit din nou, ca nu cumva s-o fi luat razna, iar imaginația să-mi joace vreo festă.

Hope e în continuare acolo. Se pare că se află în Columbia Britanică. În Canada.

Nu e coadă la ghișeu. Pornesc cu pași măsurați, așteptând cumva să mă trezesc, dar atunci când ajung în dreptul ghișeului, întâlnesc privirea unei femei.

— Vă pot ajuta?

— Zborul către Hope… mai sunt locuri?

Ea se încruntă.

— E un charter. Așteptați o clipă! mă roagă ea, iar unghiile

încep să-i clicheze pe taste. Sunt locuri, dar au fost rezervate în grup, adaugă, iar apoi aruncă o privire de jur-împrejur până când dă cu ochii de un bărbat robust, îmbrăcat într-o uniformă de camuflaj. Mergeți și vorbiți cu el!

Trebuie să recunosc că nu sunt genul de femeie care abordează cu ușurință bărbați necunoscuți, mai ales dacă aceștia arată ca Burl Ives în mijlocul unei partide de vânătoare. Însă nu-i momentul să fiu precaută. Dacă mai petrec încă o secundă în orașul ăsta, o să încep să urlu. Bănuiesc că Stacey e în continuare pe alee, așteptând să mă întorc ca să discutăm „mai mult”. Cu degetele încleștate pe poșetă, mă îndrept spre bărbat.

— Scuzați-mă! spun eu încercând, fără prea mult succes, să zâmbesc. Am nevoie de Speranță.{2}

El îmi zâmbește larg.

— Nu prea sunt multe de văzut pe acolo. Pentru o fată de la oraș, vreau să spun.

— Câteodată, tot ceea ce trebuie să faci e să pleci undeva departe.

— Vă înțeleg perfect. Ei, bine, avem un loc în plus, dacă îl doriți. Ar fi cam o sută de dolari. Dar nu vă pot promite și o soluție pentru întoarcere. Nouă ne place să improvizăm.

— Și mie.

În mod normal aș râde, fiindcă spusele mele sunt foarte departe de adevăr, dar în momentul ăsta am sentimentul că improvizația este exact ceea ce-mi trebuie. În plus, nici măcar nu sunt sigură că am nevoie de o soluție pentru întoarcere. Cine știe? Situația de acum e o ruptură în țesătura vieții mele obișnuite. Tot ceea ce trebuie să fac e să trec prin ea. Și am la mine banii pentru pregătirile de Crăciun.

— Îmi trebuie pașaport?

— Nu, doar permisul de conducere.

Pot să plec de aici, să fac o oprire rapidă și să schimb avionul la Seattle, să-mi prezint documentele, să trec prin vamă și apoi să ajung la Hope înainte de miezul nopții. Mă hotărăsc să plec din țară în mai puțin timp decât îmi ia de obicei să aleg o caserolă de carne la Von’s, magazinul local.

Îmi scot portofelul și-i întind omului banii.

— Mă bag.

CAPITOLUL 2

O oră mai târziu, sunt la poarta de îmbarcare, ținând în mână biletul spre Hope. Sunt înconjurată de bărbați care râd și vorbesc. Oriunde îmi întorc privirea, îi văd cum bat palma unii cu alții, entuziaști. Aflu că sunt vânători de trofee, genul de bărbați care își decorează casa cu copite de animale moarte. Merg la o mare vânătoare, departe de copii și de neveste. E clar că, pentru ei, petrecerea începe înainte de decolarea avionului. Parcă nici n-o văd pe femeia tăcută și obosită din mijlocul lor. Mă așez pe unul dintre scaunele libere. Găsesc o revistă lângă mine. *Hunting and Fishing News.* O bibliotecară citește tot ce-i cade în mână, așa că iau revista și o răsfoiesc. Rămân neimpresionată de un articol despre ascunzișuri la vânătoarea de rațe, precum și de o serie de fotografii despre cum se împăiază animalele. În cele din urmă, dau pagina și văd o imagine frumoasă a unei stațiuni ca pe timpuri. Se cheamă Confort Fishing Lodge și mă așteaptă să vin și să poposesc acolo o vreme.

„Să poposesc acolo o vreme."

E un gând minunat. Împăturesc în două revista firavă și mi-o îndes în poșetă. După ce ajung acasă, o să îndosariez articolul alături de celelalte visuri ale mele. Mi-ar plăcea să vizitez Confort Lodge într-o bună zi. Pe când fac loc revistei în harababura din poșetă, dau cu mâna de pielea grunjoasă a husei aparatului de fotografiat. Degetele mi se strâng în jurul ei și o scot din poșetă.

Nu mă interesează camerele foto digitale de ultimă generație. Aparatul meu e unul autentic. Un Canon SLR solid, negru cu argintiu. Îl scot din învelitoare, îmi agăț cureaua în jurul gâtului și dau la o parte capacul lentilei.

Dacă am plecat până la urmă în necunoscut, atunci trebuie să existe fotografii care să documenteze memorabilul eveniment.

Focalizez, iar apoi fotografiez poarta și pasagerii. Reușesc să surprind, prin geamurile năclăite, pista de aterizare. Încerc chiar să-mi fac singură o fotografie, îmi țin mintea ocupată pentru o

vreme, dar realitatea își face iarăși loc în gândurile mele.

Stacey se mărită cu Thom și o să-i nască un copil.

Durerea pe care o simt îmi depășește cu mult puterea de a îndura. Lacrimile îmi înțeapă ochii din nou; mi le șterg, neliniștită. M-am săturat de plâns, m-am săturat să mă simt de parcă întreaga mea ființă ar fi fost înjumătățită, dar nu știu cum să schimb lucrurile. Nu știu decât că sora mea a fost piatra de temelie a existenței mele timp de trei decenii, iar acum am sentimentul că pășesc pe nisip mișcător. Nu m-am simțit niciodată atât de pierdută și de singură. Dacă aș putea pur și simplu să clipesc și să spun o rugăciune care să mă facă să dispar, aș spune-o.

Zborul nostru e anunțat la megafon; bărbații se năpustesc înainte asemenea unui miriapod îmbrăcat în flanel, cu toate picioarele mișcându-se la unison. Îi urmez în tăcere.

În avion, găsesc un loc liber în ultimul rând. E atât de aproape de toaletă, încât brațul scaunului atinge efectiv ușa toaletei. Încerc să nu analizez metafora unei astfel de amplasări. Mă așez, îmi pun centura și privesc căderea nopții pe minuscula fereastră ovală. Bărbații stau cu toții în partea din față a avionului, râzând și vorbind. Cât ai clipi, primim permisiunea să decolăm și ne înălțăm spre cerul acum întunecat.

Răsfoiesc din nou revista de vânătoare și pescuit. Îmi atrage atenția un articol despre pădurea tropicală din Parcul Național Olimpic. Se află în statul Washington, ascunsă, după cât se pare, între sute de kilometri de coastă și un lanț muntos abrupt. Copacii sunt gigantici, străvechi, iar restul vegetației e de asemenea primordial, având un efect liniștitor. O femeie se poate pierde într-un loc ca ăsta. Aș putea face sute de fotografii uimitoare, poate chiar…

— Ești bine aici, în spate, de una singură?

Îmi ridic privirea.

Din nou Burl Ives! Îmi zâmbește. Gestul îi ridică mustața și scoate la iveală un rând de dinți supradimensionați.

A doua jumătate a întrebării lui, cea cu „de una singură”, mă face să tresar.

— Sunt bine, răspund eu, deși nimic n-ar putea fi mai departe

de adevăr.

— Eu sunt Riegert, apropo! Riegert Milosovich.

— Îmi pare bine de cunoștință! Eu sunt Joy.

— Ei, bine, să ai o vacanță frumoasă, Joy! Și urează-ne succes la vânătoare!

— Să aveți grijă de voi! spun, incapabilă să-mi doresc cu sinceritate ca vânătoarea să decurgă fără incidente.

Eu sunt membră pe viață a clubului nu-împușca-ființe-vii, iar idee de a te îmbăta și de a flutura niște arme mi se pare incredibil de stupidă. Dar, la urma urmei, nu e treaba mea.

— Și mulțumesc din nou pentru loc, adaug eu. Cred că puțină Speranță este exact ceea ce-mi trebuie!

— Nu de asta aveam nevoie cu toții?

Se chinuie să se înghesuie în toaletă și trage zgomotos ușa după el. Iese după câteva minute și merge pe culoar, spre locul lui. Atunci când ajunge aproape de primul rând, aud un zgomot și simt aeronava trepidând. Riegert se împiedică și se prăbușește în genunchi.

Botul avionului se înclină.

„Se înclină."

Asta nu e de bine. Avioanele ar trebui să se îndrepte în sus.

Mă prind de brațele scaunelor ca să mă opresc din tremurat. Știu că e ridicol, fiindcă nu reușesc să *stau* nemișcată. Dar asta mă face să mă simt mai bine, stăpână pe situație.

Avionul se echilibrează. Am timp să rostesc în șoaptă:

— Slavă Domnului…

Și să zâmbesc înaintea exploziei.

Avionul pierde altitudine puternic și rapid. Trupul meu plonjează în față; centura de siguranță mă smucește înapoi. Mă izbesc de spătarul scaunului asemenea unei păpuși de cârpă și simt o pocnitură teribilă în zona gâtului. Aparatul de fotografiat mă lovește cu putere în coaste. O mască de un galben aprins coboară din tavan.

Undeva în fața mea se aude țipătul unui bărbat. E un sunet teribil, gutural și nenatural. Clatin din cap și mă gândesc: „NU!" Doar cuvântul ăsta. Inima îmi bate atât de repede, încât simt că nu mai pot respira.

O stewardesă care se află în fața cabinei ne spune să ne aplecăm înainte și să ne apăsăm capetele de scaunul din fața noastră. Ne arată ieșirile de urgență.

Căpitanul o întrerupe și spune:

— Țineți-vă bine! Stewardesa să se așeze pe scaun!

Asta nu e o turbulență.

Urmează să ne *prăbușim.* Te gândești că un astfel de lucru, prăbușirea unui avion din cer, se întâmplă într-o clipită, dar adevărul e că fiecare secundă se simte de parcă ar fi trecut o oră întreagă. Și e adevărat că întreaga viață ți se derulează pe dinaintea ochilor.

Strig numele surorii mele, mă aplec în față și gâfâi de durere. Ar fi trebuit să *vorbesc* cu ea, s-o las să-mi spună ce avea de spus. Degetele mi se încleștează pe brațele scaunului. Fiecare respirație e scurtă și istovită.

Căpitanul vorbește din nou:

— Pregătiți-vă pentru aterizare!

„Aterizare." După cum o spune el, pare ca și cum ar fi ceva programat, ca și cum…

Avionul se izbește cu botul de sol.

De data asta, țipătul mi-e acoperit de vaietul țiuit și șuierat de metal despicat.

Pe lângă mine zboară obiecte – un rând de scaune, o valiză, o tavă. De parcă aș fi într-un tunel aerodinamic. Stewardesa se rostogolește pe lângă mine, prinsă în scaun. Tot ce pot face e s-o privesc cu groază cum trece, țipând. Pentru o fracțiune de secundă, privirile ni se întâlnesc, după care luminile din cabină se sting.

Țip din nou, iar de data asta sunt incapabilă să mă mai opresc. Sunetele pe care le scot nu ajung nicăieri, sunt asemenea unor adieri de vânt în toiul musonului.

Deși percep totul cu încetinitorul, știu că avionul se îndreaptă vertiginos înainte, zdrobindu-se de copaci, de stânci și de pământ.

Lovim ceva și ne răsturnăm. Aparatul de fotografiat mă izbește în ochi.

Avionul se cutremură din toate încheieturile și se oprește cu

un scârțâit.

O durere îmi explodează în creier.

Îmi ia o secundă până să-mi dau seama că suntem cu susul în jos. Atârn în centura de siguranță și simt durere în tot corpul. Durerea din cap – chiar în spatele ochiului stâng – e ca un cui fierbinte, înfipt cu lovituri de ciocan. Simt gust de sânge.

Dar ne-am oprit. A încetat și cumplitul scrâșnet de metal care se contorsionează. Acum e liniște. Una sinistră.

Fumul se rostogolește prin cabină, înghițind scaunele și culoarul. Nu mai văd nimic. Încep să tușesc, iar apoi să suspin.

Îmi desfac centura de siguranță și mă prăbușesc la pământ, lovindu-mă atât de puternic la cap, încât îmi pierd cunoștința pentru o secundă. Atunci când îmi revin, sunt dezorientată. Apoi simt gustul propriului sânge și îmi amintesc: trebuie să ies din avion.

Totul e învăluit în fum. Flăcările se preling de-a lungul pereților, asemenea unor limbi care înghit scaunele îmbrăcate în material textil. Limbi portocalii, flămânde… pretutindeni.

Tușesc și mă uit în jur, căutând ceva cu care să-mi pot acoperi nasul și gura.

Nu găsesc nimic. Cabina e cuprinsă pe de-a-ntregul de întuneric, fum și flăcări. Oamenii se prăbușesc de pe scaune, aterizând pe ceea ce acum e podeaua. Mă dezbrac de palton și îmi acopăr fața cu el, în timp ce mă târăsc spre ieșire – sau, cel puțin, sper că e o ieșire. Tot ce știu e că aud mișcare în fața mea, tușituri, zgomot de pași și șoapte. Tavanul e plin de îmbinări și de protuberanțe care îmi julesc genunchii. Mă izbesc cu capul de compartimentele pentru bagaje, care stau căscate.

Îmi croiesc drum pe pipăite prin fumul dens, dând la o parte resturile și pășind peste spărturile din partea laterală a avionului. De fiecare dată când trec prin dreptul unui nou rând, mă uit să văd dacă mai sunt alți oameni atârnând în continuare, inconștienți, în scaunele lor, dar nu văd pe nimeni.

În cele din urmă, după un timp care pare să dureze ore întregi, zăresc ieșirea. Un bărbat care stă lângă ieșire îmi întinde mâna și îmi oferă sprijin. Nu pare să-și dea seama că părul și cămașa îi sunt pline de sânge și că are un fel de stinghie înfiptă

în braț.

— Pe aici, mă îndrumă el cu voce obosită și tremurătoare.

— Ai nevoie de un medic, spun eu, surprinsă să mă aud plângând.

Cuvintele declanșează ceva în mine, un sentiment atât de copleșitor, încât mi-e teamă că o să mă înece și că o să mă târască într-un șuvoi nimicitor. În cele din urmă reușesc să mă ridic, împleticindu-mă.

Omul acela îmi pune o mână pe cap. Degetele pe care le trage înapoi sunt pătate cu roșu.

— Și tu ai nevoie de un medic! Ești ultima?

— Așa cred. Am fost în ultimul rând.

Mă răsucesc ca să mă uit în spate, la locul meu, și văd că din coada avionului a mai rămas doar o gaură neagră și portocalie.

Cum de n-am observat-o?

Tremur, iar capul începe să mă doară acum, când simt cum sângele mi se scurge pe obraz. Îl prind de mână. Omul are o palmă bătătorită și asudată, care mă face să mă simt ca și cum aș fi aproape în siguranță.

Întunericul de afară e adânc, ca de catifea, incomparabil cu ceața cenușie din cabina cuprinsă de flăcări.

Simt cum pământul îmi pleoscăie sub tălpi, cedând sub pașii mei asemenea unor nisipuri mișcătoare pe care se poate păși doar cu mare greutate. Mă uit în jos, la picioare. Mă încearcă un sentiment ciudat. Ca și cum gravitația ar fi dispărut sau s-ar fi schimbat cumva. Caut pe cineva ca să întreb unde anume ne aflăm. Asta nu e lumea pe care o știm. Aerul e aspru, diferit. Pământul e moale. Dintr-odată, mă întreb dacă nu cumva sângele a înmuiat pământul – sângele nostru – sau dacă kerosenul a făcut asta.

Toată lumea e la fel de buimacă pe cât sunt și eu. Un grup de oameni începe să se adune lângă cel mai apropiat copac. Cum pot să merg atât de departe și de ce sunt singură?

Aud vuietul unor sirene în depărtare.

Mă împiedic de ceva și cad în genunchi. Durerea de cap îmi revine, pulsând.

Aud un sunet și mă uit în sus.

La început mi se pare că sunt ambulanțe și mașini de poliție care se apropie, iar apoi cred că e un țipăt… dar noi, cei de aici, am depășit momentul. Am supraviețuit.

Pare să dureze o veșnicie până când reușesc să mă ridic din nou în picioare. Dar o fac, apoi încerc să ascult. Capul îmi bubuie.

— Explodează… Fugiți!

Cuvinte. Cineva strigă. Sunt învăluită de fumul care se ridică în rotocoale dinspre coada avionului.

— Fugiți! O să explodeze!

Îl văd pe Riegert alergând spre mine și fluturând din mâini.

O secundă mai târziu, cuvintele lui capătă sens. Încerc să fug pe terenul negru și spongios, spre pădure.

Dar e prea târziu și îmi dau seama de asta.

Explozia, atunci când se produce, nu seamănă cu nimic din ce am văzut până acum.

Alerg să mă adăpostesc, iar în secunda următoare sunt sus în aer, imponderabilă. Mă izbesc de pământ cu o bufnitură ce mă face să simt o durere copleșitoare. Apoi totul devine negru.

Atunci când deschid ochii, mă trezesc cu privirea ațintită la cerul ca de Halloween, colorat pe de-a-ntregul în negru și cenușiu, cu o fărâmă de licăr portocaliu care îi dă un aer sinistru. Vârfurile copacilor încadrează întreaga imagine, formând un cerc bizar deasupra mea. Copacii nu sunt unii obișnuiți, ci sunt gigantici cu toții, încercuiesc locul accidentului asemenea unor vizitatori enormi, șoptind unul către celălalt. Începe să cadă o ploaie potolită; e mai degrabă un fel de ceață.

La început, nu aud nimic în afara bătăilor inimii mele. E ca și cum urechile mi-ar fi umplute cu bumbac, îmi aud bătăile inimii, care par să fie ecoul încet și surd al unui sunet îndepărtat.

Treptat, încep să aud mai mult.

Sunetele înăbușite ale unor sirene care par foarte îndepărtate, dar recognoscibile. Motoare care huruie. Cauciucuri scrâșnind pe nisip sau pietriș.

„Unde sunt?”

Răspunsul îmi vine sub forma unui iureș de imagini și a unui val de adrenalină.

Avionul.

Prăbușit.

Cureaua aparatului de fotografiat mă sugrumă. Trag cu putere până când mă eliberez, răsuflând întretăiat.

Cenușiul din văzduh e fumul de la explozia avionului. Peste tot în jurul meu copacii sunt cuprinși de flăcări. De acolo provine portocaliul de pe cer: de la flăcări. Aud trosnetele focului, îi simt dogoarea. Obrajii îmi sunt acoperiți de sânge și de sudoare.

Încerc să mă ridic, dar nu pot să mă mișc.

„Sunt paralizată."

Îmi privesc îndelung picioarele, străduindu-mă să nu intru în panică. Unul dintre picioare e desculț – fără șosetă, fără pantof – doar niște degete înnegrite și pline de noroi, îndreptate înspre cer.

— Mișcă-te! reușesc să rostesc.

Piciorul meu drept schițează un mic dans spastic.

N-am paralizat. „Mulțumescu-ți Ție, Doamne!"

Îmi ia o veșnicie, dar în cele din urmă reușesc să-mi mișc brațele, să mi le înfig sub trup și să mă ridic. Din ascunzătoarea mea dintre copaci, pot vedea locul accidentului.

Avionul e un glonț lunguieț de foc, fără aripi. Iarba din jurul lui e un lac de noroi, de cenușă și de resturi. Copacii zac pe o parte, asemenea unor scobitori gigantice, frânte. Înțeleg pentru prima dată conceptul de devastare. De ruină. Terenul ăsta e distrus acum, e la fel de scurs de sânge pe cât suntem și noi.

În depărtare, prin fumul plin de cenușă, zăresc ambulanțe și mașini de poliție și de pompieri. Supraviețuitorii sunt strânși acolo ciorchine, în strălucirea puternică a farurilor și a girofarurilor. Trebuie să fac o fotografie, să documentez momentul, dar mâinile îmi tremură incontrolabil.

— Sunt aici… mă vait, slăbită, încercând să ridic mâna.

Dar nimeni nu se uită înspre mine. Nu mă caută nimeni.

De ce? mă întreb. După care mi-l amintesc pe Riegert strigându-mă, încercând să mă ajute, apoi acoperindu-și fața în

momentul exploziei și prăbușindu-se la pământ.

Ei cred că am murit în explozie.

„Dar eu sunt aici."

E ultimul meu gând conștient.

O văd stând printre copaci, nu departe de mine. Arată exact așa cum mi-o amintesc: înaltă și slabă, cu păr blond-argintiu și cu ochi verzi-albaștri. Are pielea albă și încă neridată; e îmbrăcată într-un tricou Rocky Mountain Mama, iar buzele îi sunt date cu rujul ei preferat, Max Factor, „Căpșune și frișcă". Aștept să-mi zâmbească, dar ea își încrucișează brațele și privește în depărtare, ca și cum ar trebui să fie în altă parte. Fumează o țigaretă lungă și maronie.

— Mamă? spun eu cu glas scăzut, întrebându-mă dacă mă aude.

Suntem înconjurate de o adevărată furtună de sunete ciudate, discordante – huruit de motoare, bocete pițigăiate ce sună asemenea unor sirene, un trosnet care seamănă cu sunetul făcut de hârtia cerată atunci când e mototolită. Dar lucrul cel mai important e că, totuși, îmi pot auzi bătăile inimii. Sunt repezi și atât de dezordonate, încât mă simt amețită.

Mama vine spre mine, aproape plutind. Se apropie, o văd zâmbind – în cele din urmă – și simt cum mă cuprinde un sentiment de eliberare.

Ea îngenunchează lângă mine.

— Ești rănită!

Știu că îmi atinge fruntea. O văd mișcându-se, dar nu-i simt atingerea. Mă uit insistent în ochii pe care îi iubesc atât de mult. Până acum, înainte de momentul ăsta, începusem să uit cum arăta, blândețea atingerii, sunetul vocii ei.

Mâinile ei pe fața mea sunt atât de răcoroase, atât de liniștitoare!

— Trezește-te, Joy! Încă nu ți-a venit timpul.

— Am murit, nu-i așa? De asta ești tu aici!

Mama zâmbește, iar în acea unică expresie recunosc întreaga mea copilărie, ani după ani de iubire și de protecție.

Încep să plâng. Îmi dau seama de asta chiar înainte ca ea să-

mi șteargă lacrimile.

— Stacey se căsătorește cu soțul meu…

— Șștt! face mama, iar apoi mă sărută pe frunte și șoptește: Trezește-te, Joy, încă nu ți-a venit vremea.

Nu vreau să mă trezesc.

— Nu!

— Trezește-te, Joy! Acum!

A vorbit pe tonul mamei ei, pe care-l auzeam doar atunci când dădeam de bucluc și pe care sunt incapabilă să-l ignor, chiar dacă știu că mama o să dispară după ce deschid ochii. Ea n-o să fie alături de mine, ținându-mă de mână și sărutându-mă. Mireasma ei de șampon Suave și de țigări mentolate o să se risipească fără urmă.

— Mi-e dor de tine, mamă!

Trag aer în piept și încep să respir din nou. Durerea mi-a revenit, ascuțită ca un ciob de sticlă, vibrându-mi în creier. Aerul din jurul meu e încărcat de fum.

Deschid ochii încet. Mi-e greu să văd, să deslușesc ceva prin ploaia care cade. Cerul e cenușiu închis, încărcat de nori și de fum. Picăturile de apă răpăie pe fuzelajul avionului distrus. În depărtare se aud sirene, motoare, voci și pași, dar cu toatele sunt la mare, mare distanță.

Mă aflu în adâncul pădurii, ascunsă. Ferigi uriașe cresc peste tot în jurul meu. Chiar deasupra capului, pantoful mi se bălăngănește în vânt, atârnat de o creangă.

E uimitor că nu m-am lovit de un copac.

Mă târăsc în genunchi, sprijinindu-mă de un trunchi prăbușit. În cele din urmă reușesc să mă ridic în picioare, dar mă năpădește un val de greață. Lumea se înclină într-o parte, amețitor, după care redevine dreaptă. Mă concentrez să-mi recuperez pantoful și să mi-l pun în picior, de parcă dacă aș rămâne desculță, n-aș putea fi salvată.

După ce mă încalț, privesc în sus. La capătul luminișului plin de fum și de resturile avionului, zăresc conturul vehiculelor de urgență. Văd niște oameni mergând în șir prin altă parte a pădurii întunecate. Razele lanternelor pe care le țin în mâini se răsfiră asemenea unei grile metalice gigantice, care strălucește

prin vălătucii de fum.

„Pot ajunge acolo.”

Fac un pas dureros și nesigur, iar apoi un altul și încă unul. În timp ce mă apropii de marginea luminișului, aștept ca ei să mă vadă. Se pot năpusti spre mine în orice clipă și mă pot aduce înapoi la viața reală.

Da, înapoi la casa pustie de pe Madrona Lane, unde o să-mi petrec sărbătorile de una singură, înapoi la Volvoul care are un brad legat pe capotă. Înapoi la calendarul care marchează zilele rămase până la căsătoria surorii mele și până la nașterea copilului ei.

„Nu te întoarce!”

Să fie asta vocea mamei mele, sau șuierul vântului?

— Nimeni nu știe că am fost în aeronavă!

E pentru prima dată când rostesc cuvinte cu voce tare. La auzul lor, întrezăresc o oportunitate.

Nimeni n-o să-mi remarce absența înainte de începerea școlii.

Privesc de jur-împrejurul pădurii.

În spatele meu sunt copaci deși, foarte apropiați unul de celălalt, dar luna îmi arată o potecă printre ei. Raza aceea de lumină e aproape ca un semn. Deși mă clatin pe picioare și sunt destul de amețită, încep să mă îndepărtez de locul accidentului.

Nu peste mult timp, observ cum copacii se răresc și aud în depărtare zgomotul pe care-l fac mașinile.

Undeva în față e un drum.

CAPITOLUL 3

Pășesc încet prin întunericul pădurii seculare. Capul mă doare în continuare, vederea mi-e încețoșată, iar loc ca ăsta n-am mai văzut niciodată. Mă simt ca și cum aș fi călătorit într-o altă dimensiune. În fața mea, în bătaia lunii, se așterne un întreg labirint de umbre și de fum. Pânzele de păianjen conectează totul laolaltă; în lumina schimbătoare, firele par făcute din sticlă colorată. Ceața învelește pământul, înghițind deopotrivă picioarele mele și solul spongios.

În cele din urmă, ajung la capătul pădurii, acolo unde începe civilizația. În fața ochilor mei se ivește un drum vechi și lăsat în paragină, iar eu mă îndrept într-acolo. Pe mijlocul drumului e pictată cu galben o linie întreruptă, care pare nepotrivită și care ar putea fi o completare ulterioară, nu neapărat urmarea aplicării unei reguli. La fiecare câțiva metri, un semn galben avertizează șoferii să fie atenți la elani.

De fiecare dată când aud o mașină apropiindu-se, mă ascund printre copaci. Nu vreau să fiu „salvată” de vreun binevoitor. Cele mai multe dintre vehicule sunt autospeciale de urgență, cu viteză prea mare ca să poată depista o femeie singură, care nu vrea să fie văzută.

În cele din urmă, ajung la marginea unui oraș. Un indicator vopsit în culori vii îmi urează bun-venit în inima pădurii tropicale. Semnul e stropit cu noroi și pe jumătate ascuns după o ferigă gigantică, așa că nu reușesc să citesc numele orașului, însă văd cuvântul „Washington”.

Nu sunt în Canada.

— Dar ar fi trebuit să fi ajuns la Hope! spun eu, adresându-mă pustietății din jur.

Copacii par să mă compătimească și să șușotească, înțelegători. Ei cunosc sentimentul dezrădăcinării și pe cel al dezamăgirii. Și așa e destul de rău că singura decizie spontană pe care am luat-o în toată viața mea s-a soldat cu prăbușirea unui avion; măcar dacă m-aș fi prăbușit mai aproape de destinație!

Dar dacă mă gândesc mai bine, ce mai contează locul în care mă aflu?

Ies de după șirul de copaci și o apuc pe panglica de asfalt care duce în oraș, aranjându-mi părul între timp. N-am idee de câtă vreme merg; locul ăsta pare prea ireal ca să fie limitat de ceva atât de științific precum timpul.

Ar trebui să mă întreb *unde* merg, dar nu-mi pasă. Gândurile îmi rătăcesc aiurea.

Orașul care nu e Hope arătă asemenea unui platou de filmare. Noaptea îl împresoară; porțiunea din fața mea strălucește în lumina felinarelor stradale și a luminilor de sărbători. Moș Crăciuni și oameni de zăpadă atârnă de felinare; șiruri de lumini albe încadrează ferestrele.

Magazinele s-au închis deja pe ziua de azi, ceea ce mă bucură. Încă nu vreau să văd pe nimeni.

Nu-mi doresc decât un pat. Capul mă doare din nou și încep să simt frigul. Înăuntrul unui local mic și primitor, dau de un panou înțesat de broșuri și de un bătrân care își bea cafeaua, așezat la bar. Zăresc o reclamă pentru Confort Fishing Lodge. Un sentiment de predestinare pune stăpânire pe mine și mă face să tremur. E chiar locul acela drăguț despre care am citit în *Hunting and Fishing News!* Locul care mă invita să vin și să poposesc acolo o vreme.

Mi-ar prinde bine să am parte de ceva confort. Și cu siguranță că am nevoie de un loc în care să stau.

Las în urmă lumina și căldura restaurantului, încercând să urmez indicațiile de pe harta inclusă în broșură.

Iarăși sunt singură și mi-e frig, iar capul începe să mă doară din nou, dar cel puțin știu încotro mă îndrept.

Găsesc Lakeshore Drive și o urmez, pășind de-a lungul marginii ei fărâmițate, peste gropi mari cât o roată de mașină, până când încep să mă doară picioarele. Acum lipsa șosetei mă deranjează cu adevărat. E bizar; mă doare capul, îmi simt pielea iritată, stomacul mă arde acolo unde m-a strâns centura de siguranță, am fugit de la locul unui accident (mai mult ca sigur că asta e ilegal) și îmi fac griji din pricina bășicilor de la picioare.

Aici e o liniște pe care n-am mai întâlnit-o până acum. Nu e tăcerea aceea de la oraș, care se lasă în timp ce dorm oamenii, iar mașinile lor sunt parcate, ci e un fel de tăcere supranaturală, întreruptă de câte un ciripit a cărui intensitate poate să te facă să tresari, sau de o veveriță care, simțind că te apropii, o ia la goană printre crengile unui copac.

Eu sunt citadină prin excelență, așa că mă întreb ce caut în locul ăsta uitat de lume.

Mă trezesc aruncând priviri peste umăr, spre oraș, și dorindu-mi să aud huruitul motorului unei mașini. Aproape că-mi vine să mă întorc. Dar, după o ultimă curbă, mă trezesc într-un luminiș vast, cu un lac liniștit și întins în stânga și cu pădurea imensă în dreapta. Drumul se transformă într-o alee mărginită de o parte și de alta de copaci fructiferi, cu ramurile desfrunzite. La capătul aleii se află o construcție rustică – destul de dărăpănată – făcută din bușteni. Acoperișul e îmbrăcat în mușchi. Veranda care înconjoară construcția se lasă, obosită, într-o rână. În partea stângă a ușii de la intrare se află o lebădă sculptată în lemn. Dedesubt, un indicator pictat de mână îmi urează bun-venit la Confort Fishing Lodge. Lângă semnul ăsta e un altul – unul care îmi reamintește de propria viață: „De vânzare".

Grozav! Ce fac acum?

Sunt prea obosită ca să merg pe jos înapoi în oraș. Parcă cineva ar bate într-o tobă aflată înăuntrul capului meu.

O să mă las la mila proprietarului. Cu siguranță că are o cameră de închiriat. Ce altceva aș putea face?

— Nu e de mirare că visez numai aventuri, murmur eu pășind pe dalele de piatră ale potecii neîngrijite dintre parcare și cabană.

Găsesc ușa de la intrare întredeschisă.

— Hei! strig eu, pășind înăuntru.

Salutul meu e înghițit de liniște, fără să primească nici un răspuns.

Antreul e o încăpere spațioasă, cu un șemineu uriaș de piatră și lemn și cu ferestre îngemănate, din podea până în tavan, care dau spre lac. Deși întreaga încăpere e cufundată în penumbră,

reușesc să deslușesc în lumina lunii o canapea ecosez, verde cu roșu, așezată cu fața spre șemineu, două fotolii uzate, tapițate cu piele roșie, și un cufăr vechi, ce servește drept măsuță de cafea. De-a lungul pereților sunt atârnate fotografii alb-negru, decolorate din pricina vechimii și încadrate de rame de lemn închis la culoare. Chiar și de la o oarecare distanță, îmi dau seama că imaginile sunt remarcabil de vechi.

În dreapta mea se află biroul recepției, construit din alamă și lemn, completat cu o casă de marcat de pe vremuri. Vitrina din fața biroului e plină de broșuri și de pliante.

Rămân locului în penumbra aceea deasă, încercând să-mi dau seama ce ar trebui să fac, dar mi-e greu să gândesc. Mă doare capul.

Poate că o să mă întind pur și simplu pe canapea și o să adorm.

Dar îmi doresc cu disperare să fac o baie.

Deja am comis o infracțiune – am intrat prin efracție – așa că aș putea la fel de bine să caut de una singură o baie și un pat.

Înaintez cu precauție, găsesc un coridor și încerc să deschid ușile una câte una. Nu reușesc să răsucesc nici unul dintre mânere, așa că mă duc la etaj. În stânga mea, găsesc o ușă deschisă. Mă strecor tiptil în acea încăpere. Totul e cufundat în aceeași penumbră deasă ca și la parter; am nevoie de un minut ca să-mi obișnuiesc ochii cu întunericul.

După ce privirea începe să mi se limpezească, zăresc un băiețel care stă în capul oaselor pe pat, frecându-se la ochi și clipind înspre mine.

— Mami?

— Nu, eu sunt Joy! Îmi pare rău că am dat astfel buzna peste tine…

— Ești de-adevăratelea?

Cuvintele lui mă fac să zâmbesc.

— Da. Încerc să mă cazez la cabană, dar nu e nimeni la recepție.

— Cabana e închisă. Nu primim oaspeți.

— Of! Mai e vreuna prin apropiere?

Simt cum îmi bubuie capul.

— Nu.

Nici că se putea termina mai bine ziua asta!

— Minunat!

Aventura mea a început cu stângul, iar acum merge din ce în ce mai rău.

— Avem camere, totuși, murmură el cu glas somnoros. Și știu cum să cazez oaspeți.

— Adevărat? Am nevoie de… încep eu să spun, dar simt că mă lasă vocea și nu mai pot continua, iar în minte mi se derulează lunga listă de lucruri de care am nevoie, urmată de gândul că ar fi mai bine să mă concentrez doar asupra unuia singur. O cameră pentru noaptea asta ar fi minunat! reușesc să spun în cele din urmă.

— Tata n-o să fie de acord, dar asta e și casa mea.

Băiețelul dă la o parte așternuturile și coboară din pat. Trece pe lângă mine, după care se îndreaptă spre coridor, iar apoi mă privește peste umăr, întrebând:

— Vii?

— Da, bineînțeles!

Mă conduce la parter și îmi arată ultima ușă de pe partea stângă a coridorului.

— Aici! spune el în timp ce răsucește mânerul și deschide ușa.

Camera e mobilată cu un scrin îngust, cu un pat dublu și cu un birou așezat într-un colț. Prin acea întunecime plină de umbre, văd că totul arată ponosit, dar curat.

— Mulțumesc! Cât despre plată…

— Oamenii plătesc la plecare.

Răsuflu ușurată. Dacă n-o să am destui bani lichizi, o să vorbesc la bancă să-mi transfere niște fonduri la finalul sejurului.

— Poate că ne vedem mâine, spune băiețelul, după care urcă scara și dispare.

Închid ușa și, în lumina lunii, îmi zăresc reflexia în oglinda dreptunghiulară de deasupra scrinului.

Arăt groaznic. Părul meu roșcat e plin de rămurele și de frunze. În plus, s-a înfoiat și și-a triplat volumul. Ochii albaștri –

de obicei, cea mai bună trăsătură a mea – îmi sunt injectați, iar pielea mea palidă și pistruiată e mânjită de țărână.

„Ceva e în neregulă."

Sânge.

Unde e?

Văd zgârieturi și julituri, dar nici o rană adâncă.

„Slavă Domnului!"

Probabil că, în timp ce stăteam întinsă la pământ, am simțit gustul ploii. Poate că mi-am mușcat limba… sau poate că gustul acela metalic era de la lacrimi.

Nu contează.

E bine că am o baie și un pat. În ordinea asta. Deschid mica ușă care dă în baie.

Un duș. Nu o cadă, ci doar un duș! Sunt dezamăgită, dar deloc surprinsă. Ziua asta n-a fost una în care lucrurile să fi mers așa cum mi-am dorit.

Fără să mă dezbrac, pornesc apa și intru sub jetul fierbinte și aburind.

De ce nu?

Totul trebuie spălat.

În prima parte a nopții am un somn agitat, trebuie să recunosc – un caleidoscop de amintiri urâte. Accidentul. Sora mea. Thom. Accidentul. Dar am învățat un lucru: atunci când ești suficient de obosit, adormi și nimic nu îți vindecă mintea precum o noapte liniștită. După ce mă trezesc, mă simt remarcabil de bine pentru o femeie care a supraviețuit prăbușirii unui avion de mici dimensiuni și care, în prezent, fuge de viața reală.

Nu.

Nu fug. Mă aflu în toiul primei mele aventuri.

Cu toate astea, nu mă pot opri din a spera – doar pentru o secundă – că Stacey se află în continuare la mine acasă și că mă așteaptă. Că se îngrijorează. Poate că o să creadă că am fost răpită și o să cheme poliția. *Atunci* o să regrete că s-a culcat cu soțul meu și că mi-a frânt inima. Dar pe măsură ce mă cufund în fantezia asta călduță, o simt cum se răcește. Sora mea n-o să

cheme poliția și n-o să organizeze o acțiune de căutare. Cu un an în urmă, ar fi făcut-o. Dar nu acum. Nu-mi mai cunoaște îndeajuns de bine viața ca să fie surprinsă de absența mea. Probabil că e convinsă că acum sunt pe vreo plajă din Jamaica, alături de cine știe ce tinerel chipeș.

Sau într-o pădure tropicală primitivă și sălbatică…

Ascult păsările care cântă în fața ferestrei. Aud și clipocitul leneș al apelor lacului, ce se lovesc de mal. Undeva se aude un radio.

În baie, în sertarul de sus al dulăpiorului, găsesc o mică trusă de călătorie. Periuță de dinți, pastă de dinți, șampon și gel de duș. E tot ceea ce-mi trebuie. Așa că fac un alt duș lung și elaborat, după care mă îmbrac cu hainele pe care le-am purtat cu o zi în urmă. Pantalonii mei negri sunt uscați, dar scorțoși, aidoma puloverului, care acum e curat.

Spălată și îmbrăcată, mă simt pregătită să încep aventura asta.

Înșfac aparatul de fotografiat și părăsesc spațiul ocrotitor al camerei 1A, după cum scrie pe plăcuța de pe ușă, după care merg să caut pe cineva care ar putea să-mi facă check-inul. Dacă am noroc, băiețelul are dreptate, iar eu pot plăti la sfârșitul sejurului.

La parter, recepția e invadată de lumina palidă a soarelui și e încălzită de un foc ce trosnește în șemineu. Lumina care pătrunde pe fereastră face ca totul să arate incredibil de limpede și de strălucitor. Chiar și fotoliile de piele roșie, uzate, și canapeaua ecosez, în textura pietrei șemineului, zăresc picățele minuscule, asemenea unor diamante. Prin contrast, în lipsa luminii soarelui, zona în care se află biroul recepției pare spălăcită, de un cenușiu vag. E limpede că, în locul ăsta, lumina are darul de a schimba totul. Fac câteva fotografii pentru albumul meu, după care mă îndrept către ușă.

În depărtare, aud huruitul strident al unei unelte – o drujbă, poate, sau o motocoasă. Câteva clipe mai târziu, se aud pași afară, apropiindu-se pe alee și apoi traversând veranda.

Ușa se deschide.

E băiețelul pe care l-am întâlnit noaptea trecută. Mi se pare

mai mic acum – poate că are opt sau nouă ani – cu păr negru, lățos, și cu obraji pistruiați. Are gene suficient de lungi ca să-l facă să pară frumos. Dar mă frapează ochii lui. Sunt albaștri, ca de gheață, și triști.

Mă vede și lasă jos ciocanul pe care-l ținea în mână.

Zâmbesc.

— Salut din nou! Mă bucur să te văd!

— La naiba! spune el încrucișându-și brațele, iar eu recunosc limbajul trupului, fiindcă acum, ori de câte ori mă gândesc la sora mea, îmi încrucișez brațele de parcă niște straturi suplimentare de mușchi și oase mi-ar putea proteja inima. Credeam că ai plecat deja!

Simt cum îi tremură vocea; asta înseamnă singurătate. Sentimentul că barca în care te afli s-a desprins de mal, iar tu plutești în derivă. Așa m-am simțit în fiecare zi, timp de aproape un an. Ăsta e motivul pentru care sunt aici și mă prefac că n-am o soră.

— Aș vrea să mai stau puțin, dacă nu e nici o problemă.

Înainte să apuc să mai spun și altceva, ușa de la intrare se deschide larg și în cabană intră un bărbat. E subțire ca o scândură, iar părul negru îi e tuns scurt. Chipul lui are trăsături ascuțite și scobituri adânci. O barbă nerasă de câteva zile, țepoasă și neagră, îi umbrește obrajii supți și-i accentuează paloarea tenului. Ochii îi sunt bizar de verzi, o culoare prea strălucitoare pentru restul feței lui aspre și arse de soare. Îmi dau seama că a fost un bărbat atrăgător înainte ca viața să-i fi supt toată energia. Știu cum e. Anul ăsta au existat câteva dăți în care m-am simțit ca și cum culoarea mi se spăla sub duș sau mi se estompa în lumina soarelui. N-aș fi fost surprinsă ca într-o dimineață să mă trezesc că eram o femeie alb-negru care trăia într-o lume colorată. El nici măcar nu-mi remarcă prezența. Se uită țintă la băiat.

— Ce faci aici, amice? Credeam că o să tăiem copaci împreună!

Vocea lui e profundă și intensă, îndulcită de un accent irlandez.

— Am venit să iau o cola și am dat de *ea,* răspunde băiatul,

arătând cu degetul spre mine. Aseară am cazat-o în camera 1A… așa cum făceam împreună cu mama, pe vremea când era deschisă cabana. Înainte să-ți faci *tu* apariția.

Bărbatul mă privește preț de o secundă, cel mult. Se vede clar că nu prezint nici un interes pentru el.

— Un oaspete? Ei, asta-i de bine!

Felul în care rostește ultimele două cuvinte e un indiciu foarte clar despre adevărata lui părere. Nu i se pare deloc „de bine”. Și, deși vocea îi e plină de sarcasm, accentul irlandez cadențat o mai îmblânzește puțin, Abia dacă se uită la mine.

— Cred că prezența mea e puțin surprinzătoare, spun eu. Îmi cer scuze. Am ajuns aici aseară târziu. Mi-ar plăcea să rămân câteva zile.

Bărbatul se apleacă și ia ciocanul. Chiar dacă există o oarecare distanță între noi, îl aud oftând.

— Știu că nu vrei să vând locul ăsta, Bobby, dar un singur oaspete n-o să schimbe lucrurile.

— Ai spus că vinzi pentru că nimeni nu vine să se cazeze la cabană!

— *Nu* asta am spus.

— Iubesc locul în care trăim! strigă băiatul – Bobby. Și știu și cum să cazez oaspeți. Mami m-a învățat.

Auzind asta, bărbatul pare să dea înapoi.

— Știu că te-a învățat.

— N-o să fac nici un deranj, spun eu.

Dintr-odată, mă cuprinde teama. Dacă plec de aici, o să mă întorc acasă. Mă cunosc. N-am fost niciodată prea grozavă atunci când a trebuit să depășesc obstacole. Și, deocamdată, nu vreau să merg acasă. Stacey mă așteaptă; o să trebuiască să înfrunt nunta, ideea că o să se nască un copil, precum și durerea inimii mele frânte. Așa că adaug:

— Doar câteva zile. Vă rog! Am nevoie de o vacanță.

— Rămâne la noi! spune Bobby pe un ton sfidător, privindu-și tatăl.

Bărbatul se uită la fiul lui, iar eu văd în acel schimb de priviri două ființe care nu mai pot să comunice una cu cealaltă.

— Spune-i să nu aștepte nimic de la mine! Am prea multe

treburi, n-am timp să fac pe gazda!

Mă simt cuprinsă de un val de recunoștință. Orice fugar are nevoie de un moment de respiro, iar străinul ăsta tocmai mi l-a oferit. Pot sta aici – adică pot să mă ascund – pentru o vreme, suficient de mult timp cât să-mi trag sufletul și să-mi fac curaj pentru următoarea rundă de viață reală.

— Sunt cu adevărat recunoscătoare. Nu… îți dai seama…, murmur, negăsind cuvintele ca să-i spun cât de mult înseamnă asta pentru mine și gândindu-mă că, dacă dau frâu liber sentimentelor, bărbatul ăsta o să creadă că sunt vreo țicnită. Eu sunt Joy, spun ca un fel de prezentare.

— El e Daniel. Eu sunt Bobby.

Daniel pare iritat.

— Vino, Bobby, am nevoie să mă ajuți să tai copacii de jos, de lângă lac. Mama ta a lăsat locul ăsta în paragină!

Fără nici o tragere de inimă, băiatul se apropie de tatăl lui. După ce amândoi ajung la ușă, Bobby se întoarce spre mine. Apoi, fără să scoată nici un cuvânt, își urmează tatăl afară.

CAPITOLUL 4

În liniștea care s-a înstăpânit după plecarea lor, îmi dau seama: *o să rămân*. Sunt în prima mea vacanță din ultimii ani și mă aflu într-un loc exotic. Deși începutul a fost cam precar (ei, bine, știu că o astfel de formulare e un eufemism uriaș), spun și eu precum copiii de la școală: totul e bine acum.

De sărbătorile astea, mi s-a oferit un cadou minunat.

Timp.

Timp ca să mă eliberez de povara care m-a tras în jos în ultimul an. N-am cum să estimez cât de mult o să dureze interludiul ăsta, așa că mai bine profit din plin de timpul pe care-l am.

Fără văicăreli, bosumflări sau plânsete. Asta e hotărârea pe care o iau.

În timpul pe care o să-l petrec aici, am de gând să fiu bătrâna – sau, poate, tânăra Joy Faith Candellaro femeia care crede în dragoste, în căsătorie și în basme. Femeia care am fost odinioară.

Dar mai întâi trebuie să găsesc ceva de mâncare. Mor de foame.

N-am nevoie de foarte mult timp ca să găsesc bucătăria. Încăperea mică, de modă veche, îmi aduce vag aminte de bucătăria mamei din casa în care am copilărit – aceleași dulapuri cu fronturi galbene, din scânduri care imită lambriurile, electrocasnice argintii și podea din scândură de stejar. Atmosfera încăperii e minunată, primitoare, iar aroma de cafea proaspătă face să-mi lase gura apă.

În vacanța asta, gustul cafelei e mai bun decât cel pe care l-am simțit vreodată acasă. Am aceeași senzație în clipa în care gust din covrigul și din crema de brânză pe care le-am găsit în frigider. Deschid sertarul de lângă plită și caut o hârtie și un creion. Asemenea tuturor sertarelor cu mărunțișuri, e plin: cărți de joc, agrafe pentru coli, bonuri de la magazine, rețete decupate din reviste, markere roșii, broșuri turistice. Îndesat undeva în spate, e un DVD nou-nouț, nedesfăcut. *Frați de sânge.*

Chitanța lipită cu bandă adezivă pe față datează de acum trei zile.

E același film pe care l-am cumpărat în urmă cu o săptămână de la solduri, în Target.

Așadar, avem aceleași gusturi bizare în privința filmelor. Zâmbind la gândul unei astfel de legături neașteptate, găsesc ceea ce căutam: un carnețel și un pix. Scriu pe pagina cu liniatură albastră: o chiflă, o lingură de cremă de brânză, cafea. La finalul șederii o să găsesc o modalitate să achit toate costurile. Slavă Domnului pentru lumea computerizată în care trăim! Chiar și aici, în mijlocul pustietății, n-o să am nevoie decât de vreo cinci minute ca să scot cash de la un ATM.

Mai târziu, poate că iau un taxi spre oraș, dar acum vreau să explorez locul ăsta în care am nimerit într-un mod atât de neașteptat. Mă duc în camera mea, îmi iau aparatul de fotografiat și ies afară.

Sunt uimită de felul în care arată la lumina zilei colțul ăsta sălbatic și izolat de lume.

Totul e ud, înmuiat cumva de aerul încărcat de ceață. E apă peste tot: în iarba pe care calc, în picurul continuu al stropilor de pe ramuri și streșini, în valurile care se izbesc de docuri. Umezeala mă face să mă simt întinerită, asemenea unui călător prin deșert ce a ajuns la o oază pe care o credea inaccesibilă. Nu pot vedea nimic cu claritate perfectă; lumea asta e învăluită în ceață și apă, iar obscuritatea o face și mai frumoasă. Dumnezeu știe că mi-am văzut viața prea clar în anul care a trecut. Fotografiez alegându-mi cadrele cu atenție; nu știu când o să mai fac rost de un film suplimentar.

În căutarea imaginii perfecte, mă îndrept spre lac. Apa e de un cenușiu diafan, striată de reflexiile norilor de deasupra.

Malul e compus din mici porțiuni de prundiș și din pietre poleite, care par tot atâtea oglinzi negre. Un ponton de lemn argintiu iese deasupra apei. Valurile se izbesc jucăuș de piloni. Nu departe, un minunat leagăn construit manual stă părăsit; din când în când, vântul face lanțurile să zornăie.

Nu se mai văd alte case pe malul lacului. Pădurea asta străveche e aproape virgină. N-am mai văzut niciodată ceva

asemănător.

Mă întorc și mă uit înapoi, la cabană. De la depărtare, arată mai degrabă demodată decât părăginită. Potrivit articolului pe care l-am citit, construcția are o vechime de peste șaizeci de ani. În pozele din revistă apăreau copii jucându-se pe pajiște. Aruncau cu discul, își roteau cercuri de plastic în jurul șoldurilor, jucau badminton sau crochet. Canoele, hidrobicicleta și caiacele legate de ponton erau, fără îndoială, folosite adesea.

Restul zilei, explorez căsuțele din spatele cabanei. Sunt dărăpănate și ciudate. Cu un strat nou de vopsea, cu podele refinisate și cu o frecare intensă cu înălbitor, ar putea fi pregătite să primească oaspeți. Ferestrele vechi, cu sticlă vălurită și cu rame de lemn de arțar, sunt într-o stare grozav de bună, așa cum sunt și pereții interiori.

Fotografiez totul – pânzele de păianjen îmbrobonate de rouă, lebedele de pe lac, șirul de căsuțe năpădite de mușchi și locuite de șoareci. În tot acest timp, îmi imaginez cum *s-ar putea* transforma locul ăsta. Acum vreo zece sau doisprezece ani, visam să fiu proprietara unei pensiuni care să ofere cazare și mic-dejun. Am colecționat atunci zeci de cărți și sute de articole despre administrarea unei pensiuni. Mi-am imaginat o cabană cu paturi cu cadre de alamă, ca pe vremuri, plăpumi mari și pufoase și șifoniere pictate de mână.

Stând pe ponton, privind în largul lacului și ținând aparatul de fotografiat în mână, mă gândesc la dosarele din garajul meu și la potențialele aventuri închise între pereții lucioși, de metal gri, ai fișetelor.

N-ar fi trebuit niciodată să-l las pe Thom să-mi surghiunească visurile în garaj. Acum îmi dau seama că momentul acela a fost începutul sfârșitului. Dacă ar fi survenit ieri, revelația asta m-ar fi făcut să plâng; în clipa de față, mă face să zâmbesc.

Visez din nou, pentru prima dată după mulți ani, și mă simt cuprinsă de o stare de bine.

Un sunet îmi împrăștie gândurile. Mă răsucesc încet pe călcâie și cercetez locul din priviri.

Daniel e pe acoperiș, bătând niște țigle cu ciocanul. Sub loviturile lui, cuiele scot un sunet trist. Îl privesc mult timp și

aproape că îmi doresc să își ridice privirea și să mă vadă, dar muncește fără nici un pic de pauză, de parcă ar fi o mașinărie sau înrolat într-o misiune.

În cele din urmă, fac stânga împrejur și pornesc de-a lungul malului, lovind pietre cu piciorul și privind îndelung la mușchiul care învăluie totul. E ca și cum m-aș afla într-un ținut uitat de timp. Fiecare frunză e uriașă, fiecare copac e impozant, fiecare piatră e acoperită cu mușchi. Tocmai când sunt pe punctul de a mă apleca să iau o agată, aud o voce de copil.

— Nu știu, spune vocea, tremurând. Poate.

Merg după sunet, mă afund în pădure și îl găsesc pe Bobby îngenuncheat într-un luminiș. E înconjurat de plante veșnic verzi care se înălță semețe înspre cerul înnorat, blocând complet lumina, cu excepția unei singure raze aurii. Solul e asemenea unui pat de mușchi verde-crud și de ferigi minuscule, cu frunzele răsucite, în fața lui se află o bancă rustică de lemn, făcută din crengi încovoiate și lucioase.

Înconjurat de copacii gigantici, Bobby pare incredibil de mic.

— Nu încă, spune el adresându-i-se aerului. Nu pleca!

Tremurul din vocea băiatului mă emoționează și mă constrânge să fac un pas mai aproape.

— Bobby!

El încremenește la auzul vocii mele, dar nu se întoarce spre mine și nici nu-mi răspunde.

Vin mai aproape. Trec pe lângă el și dau să mă așez pe bancă.

— OPREȘTE-TE! strigă băiatul, împingându-mă deoparte. O să te așezi pe ea!

Ceva din vocea lui îmi îngheață sângele în vene. Mă opresc brusc.

— Bobby?

El îngenunchează în țărână și se apleacă înainte.

— E OK acum. A plecat. Te poți așeza.

Băiețelul care chiar ieri și-a sfidat tatăl ca să mă lase să rămân la motelul lor, acum arată de-a dreptul devastat. Ia de pe jos două figurine de jucărie și le face să se lupte una cu cealaltă. Cred că cei doi sunt Darth Vader și contele Dooku. Atunci când muncești într-un liceu, n-ai cum să nu te pricepi la cultura pop.

În cele din urmă, iau loc pe banca din fața lui.

— Ești bine, Bobby?

— Da.

— Nu pari să fii bine. Vrei să-mi spui de ce?

— O să crezi și tu că sunt nebun!

— De ce aș crede așa ceva?

Îl manevrează pe Darth ca să-l plesnească pe Dooku.

— Cu toții cred că sunt nebun!

— Mă îndoiesc.

În cele din urmă, el se uită la mine.

— Nu mă cred că o văd pe ea.

— Pe cine vezi?

Îi ia o secundă ca să răspundă.

— Pe mama mea. E moartă.

Mă simt ca și cum aș fi înotat prea departe în ape reci.

— Cu ea vorbeai atunci când am ajuns eu aici?

Dă din cap în semn că da.

— Nu sunt nebun, crede-mă! Știu că ea e în Rai. Dar o văd din când în când. Tata crede că ea e în *imaginația* mea, așa cum e Mr. Patches.

— Mr. Patches a fost un prieten imaginar al tău?

Bobby face o strâmbătură de dezgust.

— Of! *Da.* Când aveam vreo… *patru* ani, spune el, iar apoi se întoarce din nou la figurine și le face să se lupte. *Nu* mi-o imaginez pe mama, chiar o văd!

Mă trezesc gândindu-mă la prăbușirea avionului și la momentul în care am „văzut-o" pe mama. Viziunea a fost atât de completă, de deplină, încât am crezut în ea, deși sunt om în toată firea. E greu de imaginat că un băiat de vârsta lui înțelege pe de-a-ntregul mecanismele minții.

Sau pe cele ale inimii.

— Am văzut-o pe mama chiar zilele trecute, deși e moartă de zece ani.

Bobby își ridică din nou privirea.

— Serios?

Dau din cap în semn de încuviințare.

— Vorbesc mereu cu ea.

Bobby pare că chibzuiește la vorbele mele și mă privește cu atenție.

— Îți și răspunde?

Întrebarea mă pune pe gânduri. În câteva ocazii rare, dar memorabile, i-am simțit prezența.

— Într-un fel, cred că da. De cele mai multe ori, cred că știu ce mi-ar spune.

Bobby începe din nou să-și ciocnească figurinele.

— El se bucură că ea a murit.

— Cine?

— Tatăl meu.

Arunc o privire înspre lac și, deși nu pot vedea cabana, aud loviturile de ciocan ale lui Daniel.

— Acum trebuie să mă prefac că îmi place de el.

— Ce vrei să spui?

Bobby ridică din umeri.

— El și mama au divorțat pe vremea când eu aveam patru ani. Nici măcar nu-l cunosc. E aici doar pen' că ea e moartă.

Patru. Era anul în care se lansase Mr. Patches. Participasem la suficient de multe cursuri despre dezvoltarea copilului ca să pot face conexiunea evidentă.

Chibzuiesc cu grijă la răspunsul pe care i l-aș putea da. În cazul de față, e vorba despre serioase probleme în materie de sentimente. În plus, nu e nici pe departe treaba mea. Dar noi, profesorii, știm că sincronizarea nu e niciodată perfectă atunci când vine vorba despre copii. Dacă ei deschid un subiect delicat, cel mai bine ar fi să continui discuția. Mai mult ca sigur că n-o să existe o a doua ocazie.

— Dar el e aici, nu-i așa?

— Norocosul de mine!

Bobby își șterge ochii și-și întoarce capul. Se vede limpede că e stânjenit de o astfel de manifestare a emoțiilor.

Îmi aduc aminte de un astfel de sentiment, pe care l-am avut atunci când aveam opt ani și tatăl nostru ne-a părăsit. L-am așteptat ani întregi să se întoarcă. Mă las să alunec de pe bancă și mă așez în genunchi, în fața lui Bobby.

— Nu e nici o problemă dacă plângi, șoptesc eu.

— Așa *spun* adulții, dar nu-i adevărat. Arnie Holtzer spune că doar bebelușii plâng. Iar acum toată lumea de la școală îmi spune că sunt un bebeluș smiorcăit!

— Arnie Holtzer e un cap sec și n-o să reușească să-și păstreze nici un prieten.

Bobby pare șocat de afirmațiile mele. Un zâmbet slab și ezitant i se ivește pe buze.

— Ai spus un cuvânt urât despre Arnie.

— Îmi trec prin minte cuvinte mai urâte decât „cap sec", crede-mă!

Pentru o clipă, Bobby mă privește lung, făcând un efort vizibil să nu zâmbească.

— Vrei să te uiți la mine cum mă joc?

— Desigur, răspund eu, dându-mi seama că mi-e ușor să zâmbesc. De fapt, aproape că râd. Aici, în luminișul ăsta straniu, la sute de kilometri depărtare de casă, mă simt în același timp pierdută, dar și cumva regăsită.

Mă ghemuiesc ca să ajung la nivelul privirii figurinelor și spun cu glas scăzut: Haide, Vader, ripostează!

În noaptea aceea, deși adorm ușor, mă trezesc acoperită de sudoare rece, incapabilă să respir normal. Amintirile din momentul accidentului nu-mi dau pace. Pot să jur că senzația că am nisip în ochi e, de fapt, cea pe care am avut-o atunci când mi-a intrat cenușă în ei.

Încerc să adorm din nou, dar mi-e imposibil. Durerea de cap a revenit, la fel și durerea din piept. Nu e reală, știu, e doar o durere-fantomă pe care mi-o provoacă inima mea frântă. Durerea cu care trăiesc de când m-am întors acasă pe neașteptate și i-am găsit pe Stacey și pe Thom împreună. Dau așternuturile la o parte, cobor din pat și merg la fereastră.

Prima dâră trandafirie a răsăritului se desenează pe cerul întunecat. Mă îmbrac, îmi iau aparatul de fotografiat și ies din cameră. În clipa în care ajung la jumătatea drumului spre recepție, aud o voce; e glasul blând și cadențat, cu accent irlandez, al lui Daniel.

Arunc o privire pe după colț.

Daniel stă în dreptul ferestrei, uitându-se cu atenție la lac. Părul lui negru e o claie încâlcită și neîngrijită.

Pășind în vârful picioarelor, ca să nu fac zgomot, cotesc tiptil și apoi mă uit în direcția în care e îndreptată privirea lui Daniel.

Bobby e afară, singur lângă lac, gesticulând necontrolat. Chiar și de la distanța asta și prin lumina obscură și incertă a zorilor, îmi dau seama că nu e nimeni în preajma lui.

„O văd din când în când."

— Dumnezeu să ne ajute! spune Daniel cu glas frânt.

Îmi dau seama că se roagă, cerând ajutorul Domnului.

Cu toate astea, cuvintele îmi sunt adresate mie. Simt o îndatorire stranie față de ele.

Daniel mormăie o înjurătură, iese din cabană și pornește pe drumul care duce spre lac.

Înaintez cu precauție către fereastră, dar de aici nu reușesc să-i văd pe cei doi. Dacă tot m-am hotărât să trag cu urechea, măcar s-o fac așa cum trebuie. Îmboldită de un astfel de raționament precar, despre care știu că e de fapt doar curiozitate, mă strecor afară și pășesc în umbrele întunecate pe care le aruncă pe pământ un rododendron de mărimea unui Volkswagen.

— Ce naiba, Bobby? Am crezut că ne-am înțeles! spune Daniel.

— Nu mă poți împiedica să vorbesc cu ea!

— Poate că mâine o să mergem să-i facem o vizită părintelui James. El…

— Întoarce-te la meseria ta de broker! Nu te vreau aici! răspunde Bobby.

Trecând pe lângă tatăl lui, aleargă înapoi la cabană. Plânge prea tare ca să bage de seamă prezența mea.

Daniel rămâne locului multă vreme, cu privirea îndreptată spre lac. Între noi s-a creat o intimitate bizară; sunt acaparată de prezența lui. Nu pot risca să-mi părăsesc ascunzătoarea.

În cele din urmă, se întoarce cu spatele la apă și revine în casă, murmurând ceva în clipa în care trece pe lângă mine. Intră și trântește ușa atât de tare, încât aceasta se deschide din nou, cu o bufnitură.

Rămân pe loc destul de multă vreme, în întuneric, după care ies în lumina zorilor. Profilat pe după copacii negri și pe după lacul cu ape de un cenușiu metalic, cerul e scăldat în straturi de diferite culori – fucsia, mov de nuanța lavandei, portocaliu-neon.

Ridic aparatul de fotografiat și găsesc cadrul perfect, dar îmi pierd interesul și nu mai apăs pe declanșator. Ceea ce mă preocupă acum nu poate fi focalizat sau încadrat cu ajutorul vizorului mic și simetric.

Bobby și Daniel au necazuri. E limpede că sunt pe punctul să se înece în marea de pierderi pe care le-au suferit.

Cunosc astfel de ape întunecate.

Cineva trebuie să le arunce un colac de salvare.

CAPITOLUL 5

După ce ajung înapoi în bucătărie, găsesc acolo un ibric cu cafea și un platou cu brioșe. Sunt cu afine, preferatele mele. Îmi torn o ceașcă de cafea și așez o brioșă pe un șervețel, după care plec să imortalizez amintiri din aventura în care am pornit.

Fotografia perfectă. Nu accept nimic care să fie mai prejos.

Afară, răsăritul trandafiriu lasă loc unei zile cenușii și galbene, cu vreme capricioasă. Deasupra drumului, cerul e înnorat și plouă; aici, în fața ușii de la intrare, e penumbră și umezeală; malul lacului e însorit.

Pe măsură ce merg pe potecă, atmosfera devine densă și cețoasă. La fiecare pas, triluri de păsărele explodează asemenea tirurilor unei mitraliere Gatling. Trag câteva cadre înainte ca privirea să-mi fie atrasă de locul de joacă. E un ansamblu superb – construit manual, bineînțeles, și proiectat în detaliu. Are un tobogan, două leagăne și un fort.

În copilărie, adoram să mă dau în leagăn; la casa noastră din Calabasas, eu și Stacey petreceam ore întregi suspendate în aer, împingând leagănul una pentru cealaltă. Merg la locul cu leagăne, așez cu atenție aparatul de fotografiat pe o treaptă și șterg roua de pe unul dintre scaunele de piele neagră. După ce mă așez, mă înclin pe spate și îmi azvârl picioarele înainte, până când aproape că-mi iau zborul. Cerul de culoare lămâii și a cărbunelui îmi umple privirea.

— Adulții nu se dau în leagăne!

Auzind vocea lui Bobby, îmi înfig piciorul în țărână și mă opresc.

Stă lângă bușteanul decojit care servește drept stâlp de susținere. Ochii îi sunt roșii de plâns. Cutele mici și trandafirii de după somn îi brăzdează chipul. Câteva șuvițe de păr ondulat îi stau ridicate.

Simt o nevoie aproape copleșitoare să-l iau în brațe și să-l strâng la piept. În schimb, spun:

— Nu se dau, zici? Cine spune asta?

Mă privește încruntat.

— Nu știu.

— Vrei să te dai și tu împreună cu mine?

Mă fixează o vreme cu privirea, după care se strecoară spre celălalt leagăn. Se așază și se dă pe spate.

— E un loc de joacă grozav! Cineva a muncit mult ca să-l facă.

— Tatăl meu l-a făcut. Cu mult timp în urmă.

Ne legănăm împreună, unul lângă celălalt, în sus și în jos. Norii de deasupra noastră se unesc, iar apoi se împrăștie și plutesc în derivă.

— Vezi norul acela ascuțit? întreb eu dup ă ce ne ridicăm. Cu ce ți se pare că seamănă?

Bobby rămâne tăcut o vreme, după care spune:

— Cu mami a mea. Ea avea părul atât de pufos.

— Eu cred că seamănă cu o… hmmm… cu grădina zoologică Zipperumpa.

— Cu ce?

— N-ai auzit niciodată de profesorul Wormbog și de cum a pornit el în căutarea grădinii zoologice Zipperumpa?

Bobby clatină din cap cu solemnitate.

— Of, Doamne! Cred că, la un moment dat, o să trebuiască să-ți spun povestea.

— Promiți?

— Pe cuvânt de onoare!

El zâmbește în cele din urmă și se dă pe spate, aruncându-și picioarele în aer.

— Ce zici de norul acela? Arată ca o țepușă!

— Sau ca o felie de plăcintă cu cremă de cocos.

Bobby chicotește.

— Sau ca pălăria lui Gandalf!

Ne dăm atât de mult în leagăn, încât ajung să nu mă mai simt liberă și ușoară, ci mai degrabă amețită. Încetinesc și mă uit în depărtare, către lac. Liniștea care se așterne între mine și Bobby devine stânjenitoare.

— Poate că ar fi timpul să-ți spun povestea aceea. Ne-am putea așeza pe iarbă.

Bobby oftează.

— Azi trebuie să merg la întrunirea grupului de copii.

— E chiar atât de rău?

— Arnie Holtzer e acolo. Iar părintele James încearcă mereu să-mi vorbească despre mama. El crede că m-aș simți mai bine dacă m-aș ruga. *Aiurea!*

Mă răsucesc ca să-l privesc.

— Nu crezi că te-ar ajuta?

— Dumnezeu e cel care a lăsat-o să moară, nu?

— Aha, răspund eu, recunoscând emoția. Așadar, ești furios pe El!

Bobby ridică din umeri.

— Doar nu vreau să mă rog.

Norii care se îngrămădesc deasupra noastră capătă o tentă de oțel. Înainte ca Bobby să apuce să strige „O să plouă!”, toarnă deja cu găleata.

Fugim spre casă râzând. Ajung înăuntru și mă scutur, dar nici o mișcare nu e de ajuns ca să-mi usuce hainele. Mă dezbrac de puloverul umed și rece și îmi șterg picăturile de ploaie din ochi.

— *Trebuie* să merg în oraș ca să-mi cumpăr haine!

— În scrinul din camera ta e o cutie cu obiecte pierdute. Mami nu arunca *nimic,* în caz că oamenii s-ar fi întors să caute lucrurile pe care le uitaseră la noi.

— Chiar așa?

— Asta, dacă nu cumva le-a aruncat tata. De-abia așteaptă să scape de lucrurile noastre.

Mă grăbesc să mă duc în camera mea, deschid scrinul și dau de o cutie de carton pe care scrie „Obiecte pierdute”. Cutia e plină ochi cu haine de toate felurile și mărimile. După o căutare minuțioasă, aleg o fustă neagră, vălurită, cu elastic în talie, care îmi ajunge până aproape de glezne, un pulover crem, cu decolteu la baza gâtului, precum și o pereche de șosete negre, lungi până la genunchi.

Îmbrăcată în noua mea ținută, mă întorc la recepție, unde mă așteaptă Bobby.

— Putem să ne mai jucăm?

— Credeam că trebuie să mergi la întrunirea grupului de

copii.

— Abia după prânz. Tata vrea să termine de zugrăvit holul de la etaj. Ca să poată vinde cabana și să ne mutăm la *Bauston.*

Accentul acela perfect îmi smulge un zâmbet. Mă așez pe podea, lângă Bobby.

— Nu-ți place la Boston?

— Mie îmi place aici.

— I-ai spus asta și tatălui tău?

— De parcă m-ar asculta…

— Poate că ar trebui să încerci să vorbești cu el.

Câtă ipocrizie! M-am transformat dintr-odată în Dear Abby. Tocmai eu, care am fugit de o soră dornică să-mi vorbească!

— Părinții mei au divorțat pe vremea când eram cam de vârsta ta. Mama ne-a luat pe sora mea și pe mine într-o călătorie dintr-o parte într-alta a țării, care s-a vrut a fi un fel de nou început. Iar tata… ne-a abandonat pur și simplu. Nu l-am mai văzut niciodată.

— Ești norocoasă!

Mă uit la el.

— Chiar crezi asta?

O încruntătură i se desenează de-a lungul frunții. Pentru o clipă, am impresia că vrea să-mi răspundă, în schimb, se ridică și se duce la șemineu. Deasupra vetrei se află o cutie veche de lemn, din care el scoate două figurine. Un Gandalf îmbrăcat în alb, cu toiag, și un Samwise în costum complet de ore.

— Vrei să te joci?

Îmi dau seama cât de tare se teme să vorbească despre sentimentele pe care le are față de tatăl lui. Cum aș putea să nu înțeleg? Tocmai eu, care fug de viața reală?

Îmi întind gâtul și încerc să văd în cutie.

— Ai un Frodo înăuntru?

Bobby chicotește.

— Da. O să ne prefacem că are inelul pe deget.

Îmi petrec dimineața alături de Bobby, pe podeaua din sufragerie, străbătând ținutul Mordor și escaladând versantul abrupt, făcut din piese de joc, al Muntelui Doom. Sincer

vorbind, nici nu-mi mai aduc aminte care a fost ultima oară când m-am distrat atât de bine. Eu și Bobby vorbim despre nimicuri și râdem. La un moment dat, pe la prânz, Daniel coboară la parter. Murdar de vopsea, cărând două bidinele și o găleată, trece pe lângă noi.

— Vino, Bobby! E timpul pentru întrunirea grupului de copii!

— Nu vreau să merg.

— Foarte rău. Haide! îi cere Daniel în timp ce deschide ușa de la intrare și pune uneltele pe podeaua verandei. Să mergem, băiete! Mai întâi o să luăm masa la restaurant.

— Poate și Joy…?

— Nu.

Bobby îmi aruncă o privire care înseamnă „Vezi?", apoi se ridică în picioare.

— Vin, împărate!

Mă străduiesc să nu zâmbesc la auzul acelei mici sfidări.

La vârsta lui, eu i-aș fi adresat tatei dojeni mult mai grele decât să-l numesc „împărat".

— La revedere, băieți! le urez eu din locul în care stau pe podea.

Bobby îmi aruncă o ultimă privire plină de nerăbdare.

— Te poți juca în continuare, dacă vrei! Poți să te joci chiar de-a Frodo.

— O să te aștept să te întorci.

Daniel își scoate fiul pe ușa deschisă. Câteva minute mai târziu, aud o mașină demarând și îndepărtându-se.

Apoi se lasă din nou liniștea.

Încerc să mă gândesc cum mi-aș putea ocupa timpul acum. Aș putea merge în oraș ca să-mi cumpăr haine, ca să văd un film și ca să mănânc ceva. Sau aș putea ieși la o plimbare prin pădure. Sau aș putea împrumuta o canoe ca să ies pe lac. Sau aș putea dormi. Noaptea trecută a fost una grea pentru mine, fiindcă am fost chinuită de coșmaruri.

Închid ochii. Mă simt atât de bine aici, întinsă pe covorul moale de lână, simțind căldura focului pe cale să se stingă, ascultând liniștea!

În visele mele, stau întinsă pe o saltea gonflabilă, plutind pe

Lacul Curran. Soarele de deasupra mea e fierbinte și strălucitor; ori de câte ori încerc să deschid pleoapele, mă dor ochii. Simt, în jurul meu, prezența unor oameni care împroașcă apa. Vocea surorii mele îmi revine cel mai des în auz: „Îmi pare rău!”

Stacey își cere iertare din nou și din nou. Știu că vrea să deschid ochii, s-o iau de mână și să-i spun că nu e nici o problemă. Dar *e* o problemă. Mi-a frânt inima. În visele astea o aud și pe mama, care îmi cere să mă trezesc.

Sunt sigură că și ea vrea s-o iert pe Stacey. Încerc să le spun amândurora că nu pot, dar apoi valul mă duce în larg. Acum sunt în mijlocul oceanului, singură... apoi într-un pat de copil, apoi într-o cameră albă.

— Vă BATEȚI JOC de mine?!

Propoziția mă face să tresar, mă cutremură. Deschid ochii cu un mare efort. La început, mă aștept să văd apa, albastră și luminată de strălucirea soarelui.

Văd un covor verde, o podea de lemn și jumătatea de jos a unei canapele cu tapițerie ecosez.

Sunt în cabană, adormită pe podeaua recepției. Clipesc, încerc să-mi limpezesc vederea și mă ridic în genunchi.

Daniel se află lângă biroul recepției, plimbându-se încoace și încolo și vorbind la telefon.

— Cum adică s-au luat la bătaie?!

Mă încrunt și mă așez pe călcâie.

— Are opt ani! spune Daniel, după care înjură printre dinți. Îmi pare rău, părinte! Credeți că n-am încercat? Dumnezeu e dușmanul acum. Și eu.

Mă ridic încetișor în picioare și mă așez lângă șemineu. Daniel încă nu m-a văzut, dar știu că, atunci când o să mă vadă, n-o să fie fericit. Nici nu mă vrea în cabană, ca să nu mai vorbim despre trasul cu urechea în timpul conversațiilor pe care le are între patru ochi cu fiul lui. Dar se pare că nu mă pot mișca. El pare atât de... nu găsesc cuvântul potrivit. Nu furios. Nici supărat.

Rănit.

— Da, desigur! spune el după o pauză, adăugând apoi: Vin imediat!

Trântește telefonul pe masă, după care înjură cu voce tare și-și trece o mână prin păr. Cu mișcări lente, se întoarce spre zona de living a recepției.

Am rămas încremenită, cu privirea ațintită la el.

— Îmi pare rău! spun eu, ridicându-mi mâinile.

— Ca să vezi, *exact* asta îmi mai lipsea!

— Eram pe podea. N-am vrut să trag cu urechea.

Privirea lui alunecă peste mine – o reamintire plină de dezaprobare a faptului că n-am ce căuta aici – și se oprește la fotografiile de pe polița căminului, în stânga mea.

Fotografii de familie.

Daniel mormăie iarăși o înjurătură, iar apoi iese valvârtej din cabană și trântește ușa în urma lui.

De afară se aude zgomotul motorului pornit și scrâșnetul roților pe pietrișul umed. Abia atunci mă mișc.

Mă întorc spre șemineu și iau una dintre fotografii. În imagine, Bobby e un bebeluș cu față durdulie, îmbrăcat într-un costum de fâș albastru. Daniel are pe față un zâmbet luminos și strânge în brațe o femeie frumoasă, cu părul negru. Dragostea din ochii lor e atât de evidentă!

Nu-i de mirare că Daniel e nepoliticos cu mine. Perioada asta e destul de dificilă pentru el și Bobby, chiar și fără un spectator neinvitat.

În următoarea jumătate de oră, îmi fac de lucru în bucătărie. Pregătesc cina și apoi fac curățenie. După ce termin, mă întorc în camera mea, îmi spăl celelalte haine și le agăț la uscat pe bara perdelei de duș, după care mă întorc la recepție.

Acum focul se stinge, risipindu-se într-o ploaie de scântei.

Atunci când se întorc cei doi, eu stau în fața șemineului și îmi încălzesc mâinile.

Bobby intră primul, arătând de-a dreptul demoralizat.

— Salut, Joy! Tata spune că nu mai am voie să joc Gameboy în următoarele două zile! Dar eu n-am început *nici o* ceartă!

Mă întorc cu fața la ei.

Daniel se așază pe scaunul din fața mea. După felul în care-l privește pe Bobby, îmi dau seama că încăierarea asta l-a rănit și pe el la fel de mult ca și pe fiul lui. Nu pare furios; pe chipul lui

citesc mai degrabă tristețe.

— E o problemă de familie, spune el pe un ton apăsat. Nu vorbi cu ea! Vorbește cu *mine.*

„Taci, Joy! Taci!”

Nu-mi iese. Daniel a lipsit din viața fiului său vreme de câțiva ani; poate că, în tot acel timp, nu s-a mai aflat în preajma vreunor copii.

— Băieții se mai iau și la bătaie, spun eu cu toată delicatețea de care mă simt în stare. Sunt bibliotecară la un liceu. Crede-mă, știu ce spun!

— Nu și tatăl meu, spune Bobby, strecurându-se lângă mine.

— Ce e cu mine? întreabă Daniel, iritat, privindu-ne pe mine și pe Bobby fără să zâmbească.

— Pe tine nu te-ar lovi nimeni la școală, răspunde Bobby cu glas tremurător, în care se simte că își dorește foarte mult să nu-și fi dezamăgit tatăl.

Spre surprinderea mea, Daniel zâmbește.

— La Dublin, pe vremea când eram băietan, mă luam mereu la bătaie.

— Chiar așa?

— Da, e adevărul curat! Și mi-o luam pe cocoașă rău de tot. Iar tatăl meu nu voia să mă las. Spunea că l-aș fi supărat dacă mă țineam după fusta mamei, povestește Daniel, iar zâmbetul îi piere de pe față. Nu greșești cu nimic dacă te ții după fusta mamei. A ta te-a iubit cu înverșunare, Bobby!

— Știu.

— Dar n-ar vrea să te vadă încăierându-te la întrunirile de la biserică ale grupului de copii!

— Știu asta.

Aș vrea să intervin în conversație și să le ofer câteva sfaturi nemaipomenite, care să le schimbe viețile și să-i facă să se apropie mai mult, dar știu că asta nu e treaba mea.

Vreme îndelungată, rămânem tăcuți cu toții.

În cele din urmă, Daniel se ridică în picioare.

— Trebuie să mă duc și să lucrez la dormitorul de deasupra. Nimeni n-o să cumpere locul ăsta în starea în care e acum. Vii și tu?

— Vreau să-i arăt lui Joy vârfurile de săgeți.

Pentru o secundă, un licăr de iritare strălucește în ochii lui Daniel.

— Bine, atunci o să muncesc singur.

Fără să mai arunce nici o privire înapoi, urcă pe scară și dispare.

De îndată ce pleacă Daniel, mă uit la Bobby.

— Nu ești prea drăguț cu tatăl tău!

— *El* nu e drăguț cu mine! ripostează băiatul, dându-și la o parte părul de pe frunte și scoțând la iveală o vânătaie purpurie și urâtă, pe care o are deasupra ochiului. A țipat la mine fiindcă m-am bătut. Și nici măcar n-a fost vina mea!

Aș vrea să-l ajut, dar nu pare deloc pregătit să fie consolat. Așa că îl întreb:

— Cum arată vânătaia celuilalt băiat?

— Am greșit ținta, răspunde Bobby cu glas trist. Și am vrut să-l lovesc! Eram atât *de furios!*

— Ce s-a întâmplat?

Sub povara înfrângerii, umerii băiatului se încovoaie.

— Arnie Holtzner m-a pocnit.

— Capul sec? Cum așa?

— Pen' că eu sunt un plângăcios.

— Nu ești un plângăcios, Bobby! Ești un băiat foarte curajos.

— Da, cum să nu!

— Povestește-mi ce s-a întâmplat.

— Făceam decorațiuni de Crăciun din bile de bumbac și bomboane Life Savers. Am spus că eu nu voiam să fac, iar Arnie a întrebat de ce și eu am spus pen' că ornamentele sunt o prostie, iar el a spus că *eu* sunt prost, la care i-am răspuns că nu sunt. După care m-a snopit în bătaie!

Îmi stă pe limbă să spun că „Arnie e un tâmpit", dar mă abțin.

— De ce n-ai vrut să faci ornamente?

— Pen' că noi n-o să avem un brad împodobit de Crăciun, răspunde Bobby, tăcând apoi și privind ușa pe care tatăl lui a trântit-o cu puțin timp în urmă. Mama n-ar fi uitat *niciodată* de Crăciun!

Știu că ar trebui să-mi țin gura, dar ori de câte ori mă uit la băiețelul ăsta rănit, sunt împinsă de o forță căreia nu-i pot rezista.

— Nu se știe niciodată, Bobby! Crăciunul e plin de magie!

Restul după-amiezii, joc tot felul de jocuri de societate cu Bobby și ne uităm la filme cu Winnie de Pluș. În tot timpul ăsta, îl auzim pe Daniel lucrând la etaj – bătând cu ciocanul, șlefuind, mergând dintr-o cameră într-alta.

Îmi spun că n-ar trebui să mă bag în viața lor, dar e o mustrare care sună fals și găunos.

Cei doi au nevoie de ajutor. Și se apropie Crăciunul. Chiar dacă eu nu mai cred atât de mult în spiritul Crăciunului, nu pot să stau cu mâinile-n sân și să privesc cum un băiețel își pierde, la rândul lui, credința. Și unde mai pui că e și prima mea aventură adevărată! Ce fel de persoană plecată în aventură ignoră nevoile altora?

— Haide să ne mai jucăm! mă îndeamnă Bobby, întinzând mâna spre piesele de joc.

Râd. Nu-i poți pretinde în mod rațional nici unui adult să reziste la mai mult de trei runde de Candy Land, deși, având în vedere că Bobby îmi extrage cărțile și îmi mută piesele de joc, trebuie să recunosc că abia dacă sunt atentă.

— În nici un caz! Ce zici dacă am face altceva?

— Gata, știu!

Bobby sare în picioare și aleargă la etaj; peste câteva clipe, se întoarce cu un borcan plin de pietricele.

— Uite, asta-i colecția mea!

Se așază iar pe jos și desface capacul borcanului. Pe podea se rostogolesc zeci de pietricele drăguțe, printre care se află mai multe vârfuri de săgeți. Bucăți de sticlă adunate de pe plajă adaugă culoare grămezii.

Mă așez în genunchi, lângă el.

— Uau!

El le ridică una câte una; fiecare pietricică are o poveste. Sunt agate, pietre de pe plajă și vârfuri de săgeți. Sporovăiește rapid, de parcă ar fi o mașină care tunde iarba pe timpul verii. Astfel,

aflu că mami a lui a găsit-o pe asta lângă râu. Asta era pe plajă, ascunsă sub un buștean. Pe asta a găsit-o el singur. După ce termină, se sprijină pe călcâie.

— Mereu mi-a spus că o să-mi găsească o săgeată albă, spune el, cu vocea transformată în șoaptă pe măsură ce i se strecoară tristețea în ea.

— Mama ta?

— Da. Mi-a zis că o s-o găsim împreună.

— Ce caută bănuțul ăsta în borcan? întreb eu, ca să schimb subiectul.

Bobby abia dacă se uită la bănuț.

— Nimic.

Din tonul lui, îmi dau seama că înseamnă mai mult decât nimic.

— Adevărat? Nici un motiv? Dar astea sunt lucruri la care ții în mod deosebit!

Se întinde și ia în mână bănuțul, care n-are nimic ieșit din comun.

— Tati mi l-a dat cândva, când am fost la carnaval. Mi-a cumpărat un cornet de înghețată și m-a lăsat să păstrez restul.

— Și nasturele ăsta albastru?

După un moment de tăcere, Bobby răspunde cu voce slabă:

— E de la cămașa de lucru a tatei. S-a rupt pe când ne jucam de-a elicopterul. Eu…

Aruncă bănuțul în borcan, după care îndeasă totul din nou înăuntru. Vârfurile de săgeți și pietrele se lovesc de pereții de sticlă, zornăind și zăngănind.

Îi netezesc părul de pe frunte, dar îmi dau seama că se gândește la bănuț cu o asemenea intensitate, încât nu pare să-mi bage de seamă atingerea. Se vede treaba că e la fel de rănit pe dinlăuntru ca și pe dinafară, iar inima mi se sfâșie la vederea copilului ăstuia atât de pierdut.

— Ce ai zice dacă ți-aș citi o poveste?

Un zâmbet i se ivește pe față.

— Chiar vrei să-mi citești?

— Da, chiar vreau. Presupun că n-ai *Profesorul Wormbog în căutarea grădinii zoologice Zipperumpa*?

— Nu, dar am o carte din care mama îmi citea mereu.

Simt un ton ascendent în vocea lui, asemenea unei urme de speranță. Zâmbesc.

— Du-te și adu-o! Iar dacă ai vreo carte de Dr. Seuss, adu-o și pe aceea!

Bobby aleargă la etaj. Deasupra capului meu răsună zgomot de pași grăbiți, iar apoi aud cum se trântesc niște uși.

Bobby se întoarce peste câteva momente, tropotind pe trepte. Odată ajuns lângă mine, văd că strânge în mână două cărți.

— Le-am găsit! strigă el triumfător, de parcă ar fi fost niște animale de talie mare, pe care le vânase chiar el.

Mă așez pe canapea, iar Bobby se ghemuiește lângă mine și îmi întinde o minunată carte albastră, versiunea Disney a *Frumoasei și Bestia.*

O iau cu delicatețe, o deschid între noi și încep să citesc cu voce tare:

— A fost odată ca niciodată, într-un tărâm îndepărtat, un regat magic în care aproape totul era perfect…

Povestea ne poartă într-un loc în care farfuriile și candelabrele pot deveni cei mai bun prieteni ai unui băiețel, iar o fiară se poate transforma într-un prinț. Mă pierd printre cuvinte și mă regăsesc. În ultimii ani, slujba mea a devenit din ce în ce mai mult una care presupune computere, tehnologie și căutări pe internet. Aproape că am uitat de ce mi-am ales meseria asta. Dragostea pentru cărți, pentru citit. Nimic nu-i face mai mare plăcere unui bibliotecar decât să-și împărtășească dragostea pentru cuvinte cu un copil. După ce închid cartea, Bobby îmi aruncă o privire radioasă.

— Din nou! spune el, săltând pe canapea.

Pun jos *Frumoasa și Bestia* și iau cartea cu copertă strălucitoare și portocalie a lui Dr. Seuss.

— Acum e rândul tău!

Fața îi devine mai rigidă decât o trapă de submarin.

— Eu nu citesc.

— Haide, îl îndemn, iar apoi deschid cartea, arăt spre prima propoziție și citesc: Eu sunt Sam.

Aștept. După o tăcere lungă, Bobby își ridică privirea la mine.

— Ce?

— Aștept. E rândul tău să citești.

— Ești *surdă*? Nu știu să citesc!

Mă încrunt.

— Nici măcar primul cuvânt?

Îmi aruncă o privire supărată, ridicându-și bărbia.

— Nu.

— Încearcă. Doar primul cuvânt!

— Nu.

— Te rog!

Simt că o să cedeze. Trupușorul i se înmoaie, după care spune:

— *Eu.* Dar sunt doar două litere! Mare scofală!

— Dar literele astea două formează un cuvânt.

Bobby se întoarce din nou spre mine, cu un aer speriat.

— Nu pot! exclamă el, iar apoi vocea i se transformă în șoaptă: Arnie spune că sunt prost.

— Ba *poți.* Nu-ți fie frică! O să te ajut, îi promit, zâmbindu-i cu blândețe. Și știi ce părere am eu despre Arnie!

Încetul cu încetul, încearcă să pronunțe următorul cuvânt. De îndată ce se poticnește, îi ofer puțin ajutor și multă încurajare.

— S… A… M… rostește Bobby, încruntat. Sam?

— Ai citit o pagină întreagă!

— E o carte pentru copii, spune el zâmbind forțat.

— Bebelușii nu pot citi *Eu sunt Sam.* Doar băieții mari reușesc, răspund eu în timp ce dau pagina.

Atunci când ajungem la *Ouă verzi cu șuncă,* Bobby nu se mai încruntă. Îi ia o grămadă de timp, dar în cele din urmă citește întreaga poveste, iar după ce termină, izbucnește în râs.

— Am citit toată cartea!

— Te-ai descurcat foarte bine, spun eu, adăugând cu blândețe: Ai putea să citești împreună cu tatăl tău.

— Nu! L-am auzit când îi spunea învățătoarei mele că am nevoie de medita… tor. E ceva pentru copiii proști.

— Un meditator *nu* e pentru copiii proști! Și eu meditez mereu copii la bibliotecă.

— Adevărat?

Aud zgomotul unor pași care coboară pe scară și nu mai apuc să răspund. Eu și Bobby ne ridicăm privirile.

— Vino, flăcăule, spune Daniel cu glas obosit. Haide să mergem în oraș, să mâncăm!

— Poate să vină și Joy?

— Nu.

Nepolitețea răspunsului lui Daniel mă face să mă simt prost – oricât de ridicol ar părea – până când îi zăresc chipul. Întrebarea l-a rănit. E gelos pe mine, adică pe faptul că Bobby alege să stea cu mine. Știu și eu câte ceva despre gelozie, cum te poate înțepa până la os și cum poate scoate la iveală tot ce e mai rău într-un om. Mai știu și că gelozia e izvorâtă din dragoste.

— *Vorbește* cu el, spun eu în șoaptă.

Îmi dau seama că ironia sorții face ca sfatul ăsta să fie dat de o femeie care se eschivează să aibă o explicație cu sora ei, dar care n-are nici o problemă atunci când vine vorba să-i îndemne pe alții să vorbească.

— Vino, Bobby! Chifteluțele se termină devreme în weekend și știi că sunt preferatele tale!

Bobby se ridică și, cu umerii lăsați, se îndepărtează de mine.

— Nu, nu sunt. Mie îmi place pizza.

Daniel tresare și spune pe un ton crispat:

— Să mergem!

După ce Bobby și Daniel pleacă, mă așez pe canapea și ascult zgomotul focului care se stinge. Ploaia răpăie pe acoperiș și se prelinge în mărgele argintii pe ferestre, estompând lumea de afară. Obscuritatea asta îmi convine, fiindcă în momentul de față lucrurile de care îmi pasă sunt aici, în cabană.

Trebuie să fac ceva ca să-i ajut pe Bobby și pe Daniel.

Dar ce?

Noaptea, am din nou probleme cu dormitul. Prea multe gânduri. Somnul vine și pleacă; deseori sunt năpădită de imagini de coșmar cu sora mea și cu Thom, cu invitația de nuntă pe care mi-a dat-o ea, cu avionul prăbușit.

Dar atunci când zorile se ivesc în cele din urmă și bat la fereastra cămăruței mele, mai am o singură grijă. M-am

descotorosit de celelalte.

Crăciunul lui Bobby.

Spre deosebire de celelalte probleme din viața mea, *asta* e una pe care o pot rezolva. Aici și acum, pot face ceva care să aducă o schimbare în viața cuiva. Și poate că, prin ajutorul pe care-l dau, o să fiu și eu ajutată.

Fac un duș rapid, îmi pun din nou pe mine hainele cele „noi" și pornesc spre recepție.

După cum bănuiam, Daniel e deja afară. Îl văd, e sus pe tractor, curăță terenul de lângă lac. Îl cunosc deja destul de bine ca să știu că o să muncească cea mai mare parte din zi. Acum e momentul.

Urc scara în fugă, ajung la camera lui Bobby și intru. El e încă în pat.

— Bobby! Trezește-te!

— Joy?

— Am un plan.

— Ce fel de plan? întreabă el, frecându-se la ochi.

— O misiune *secretă!*

Se ridică.

— O misiune ca și cum am fi spioni?

— Exact!

Bobby dă așternuturile la o parte și coboară din pat. Pijamaua cu imprimeu Spiderman și părul încâlcit îl fac să pară incredibil de mic.

— La parter, spun eu, verificându-mi ceasul. E ora nouă și șapte minute. Ai la dispoziție cinci minute, altfel ratezi misiunea. Nu uita să te speli pe dinți!

El chicotește.

Zâmbesc și mă îndrept spre ușă. Patru minute mai târziu, Bobby dă buzna pe scări, asemenea unui cățel Saint Bernard care nu poate sta locului de nerăbdare.

— Am ajuns la timp?

— Exact la timp! Iar acum, Agent 001, trebuie să facem liniște și să ne concentrăm.

Cu un aer solemn, băiatul dă din cap în semn de încuviințare.

Îl conduc afară. Ne mișcăm cu precauție, ca nu cumva să fim

văzuți. Nu că ar conta, la urma urmei. Acum Daniel e pierdut printre copaci, în afara razei noastre vizuale.

Mergem la locul în care el a lucrat ieri. Acolo sunt culcați cel puțin o duzină de brazi tineri, așteptând să fi făcuți lemne de foc.

— Hmmm…, spun eu, atingându-mi bărbia cu arătătorul. Pe care dintre ei vrei să-l primești la tine acasă de Crăciun?

Bobby trage aer în piept.

— O să avem un brad de Crăciun?

— O să avem.

— Lui tati n-o să-i placă!

— Lasă-l pe tatăl tău în grija mea, răspund eu cu mai multă bravadă decât e cazul.

Bobby chicotește din nou.

— Am înțeles, agent secret Joy…

— Șștt! Nu-mi poți spune numele cu voce tare.

El își astupă gura cu palma și arată către un brad mai degrabă dezolant și prăpădit, pe care-l târăște înapoi la cabană.

După ce ajungem, ne mișcăm rapid și în tăcere. Bobby aleargă la etaj și se întoarce cu o cutie roșie, decorată cu floarea Crăciunului, în care sunt multe luminițe. Băiatul reface traseul de mai multe ori, până când pe polița căminului se adună patru cutii și un suport de brad.

Ne ia aproape douăzeci de minute ca să montăm bradul în stativ și să-l poziționăm corect. Nu sunt de prea mare ajutor, un lucru care n-ar surprinde-o deloc pe sora mea. Eu și Bobby chicotim din pricina nepriceperii noastre și ne facem semne unul altuia să nu mai vorbim. La fiecare câteva minute, mergem la fereastră ca să ne asigurăm că Daniel e ocupat. Abia după ce mă dau deoparte ca să studiez bradul, mă cuprinde cu adevărat *sentimentul.*

O tresărire din pricina pierderii și dorului. Fără să vreau, îmi aduc aminte cum erau lucrurile de obicei între mine și Stacey într-un astfel de moment magic al anului. Ca, de pildă, atunci când mi-a oferit o păpușă Holly Hobbie pe care o primise de la Moșu', doar pentru că eu o doream mai mult. Și a mai fost și excursia aceea infernală pe care am făcut-o pe vremea când

eram mici. În acele zile, mama trăia perioada de glorie a bentițelor pentru cap și a tricourilor imprimate cu pete multicolore. Cânta, fuma și bea prin toate cele șapte state deșertice. Doar simțul umorului lui Stacey m-au ținut pe linia de plutire.

Acum, sora mea o să petreacă dimineața de Crăciun fără mine. Pentru prima dată în toată viața noastră. Cred în reconcilierea dintre Daniel și Bobby, dar cum rămâne cu mine și cu Stacey?

— De ce plângi?

Îmi șterg lacrimile și ridic din umeri. Cum aș putea să-mi exprim toată nostalgia în ceva atât de necuprinzător precum cuvintele?

Facem o scurtă pauză și ne dăm putere unul celuilalt, după care ne întoarcem la treabă. Îl las pe Bobby să aleagă și să agațe toate ornamentele și luminițele. E bradul lui, la urma urmei; treaba mea e să-l încurajez și să-i arăt înțelegere.

Merge la cutie. Îi ia mult timp până să facă o alegere. În cele din urmă, se apleacă și scoate o podoabă. E un glob cu un desen elaborat, care reflectă pădurea tropicală. Mi-l arată.

— Mami l-a făcut!

— E minunat.

Agață globul în brad și se întoarce la cutie. În următoarea oră, Bobby se mișcă fără pauză pe un traseu circular, de la cutie până la brad și tot așa. De fiecare dată când ia un ornament, îmi spune câte ceva despre obiectul respectiv.

În cele din urmă, ajunge la ultimul ornament din cutie.

— Ăsta era preferatul ei. L-am făcut la grădiniță.

Întinde mâna și mi-l dă. Îl iau cu gentilețe, atentă la fragilitatea obiectului și a sentimentului pe care el îl trezește în sufletul lui Bobby. Are o ramă făcută din paste făinoase în formă de fundițe, pictată cu argintiu. Rama încadrează o fotografie în care apar Bobby și o femeie frumoasă, cu păr brunet și cu ochi triști.

— Ea e, spune Bobby.

Dedesubtul fotografiei e scris: Bobby și Maggie/2001.

— E adorabilă, spun eu, neștiind ce altceva aș putea zice.

Mi-aș dori ca Bobby să se întoarcă spre mine și să mă lase să-l îmbrățișez, dar el stă țeapăn. Dau la o parte părul care-i intră în ochi și îmi las mâna să atârne pe obrazul lui fierbinte.

— Lucrurile o să se îndrepte, Bobby, crede-mă!

Înclină din cap și-și trage nasul. Știu că a mai auzit cuvintele astea și că nu le crede.

— Într-o seară, mami a intrat cu mașina într-un copac, spune el. Ploua. Era a doua zi după Halloween.

Atât de recent! Nu-i de mirare că el și Daniel suferă atât de mult.

Aș vrea să-i pot spune ceva care să-i aducă alinare, dar am pierdut și eu un părinte. Știu că, în astfel de cazuri, doar timpul ajută.

— Nu mi-am luat rămas-bun, spune el. Eram supărat pentru că mă pusese să închid *X-Men*.

Auzind asta, îmi tresare inima. Știu că regretul are darul de a trezi amintirile, iar asta îl poate îngenunchea și pe cel mai puternic bărbat. Un băiețel nu e nici pe departe pregătit să facă față unei astfel de stări sufletești. Nu-i de mirare că își „vede” mama.

Bobby mă privește cu ochii umezi. Lacrimile îi umezesc genele. Vânătaia aceea urâtă îmi amintește de cât de rănit e pe dinlăuntru.

— I-am spus că o uram.

— Ea știe că erai doar furios.

— Tu n-o să mă părăsești, nu-i așa? întreabă el cu glas șoptit.

Pentru prima dată întrezăresc situația periculoasă în care am intrat. Sunt o femeie care fuge de necazuri; iată de ce eu nu sunt nici pe departe persoana de care are nevoie băiatul ăsta.

Tăcerea dintre noi pare să devină mai densă; e punctată de sunetul îndepărtat al apei care se lovește de doc și de ticăitul ceasului. Aud și oftatul lui Bobby, la fel de suav precum un sărut dat înainte de culcare.

— Sunt aici pentru tine acum, spun eu în cele din urmă.

El aude cuvântul care contează: „acum”.

— Bobby…

— Am înțeles. Oamenii pleacă.

Se întoarce cu spatele la mine și se uită țintă la bradul de Crăciun. Pentru amândoi, cred, o parte din strălucirea zilei ăsteia a fost întunecată.

„Oamenii pleacă."

La opt ani, el știe deja acest adevăr trist.

Bradul de Crăciun ocupă un colț întreg al zonei de living a recepției, între șemineu și ferestre. Zeci de ornamente împodobesc crengile plăpânde; sunt atât de multe, încât copacul arată plin și bogat, chiar dacă podoabele sunt plasate ciudat. Se vede, fără nici o îndoială, că e un brad decorat de un băiețel. Pe policioara de lemn natur de deasupra șemineului se află o bucată groasă de fetru alb, acoperit cu sclipici. Zeci de case miniaturale și de vitrine sunt împrăștiate prin „zăpadă". Stâlpi de iluminat minusculi, trăsuri și cai, precum și colindători în veșminte din catifea se înșiră de-a lungul străzilor imaginare. Albumul favorit de Crăciun al lui Bobby – coloana sonoră a filmului *Charlie Brown* – se aude la stația muzicală. Melodiile izvorăsc din boxe și plutesc mai departe prin încăpere.

Bobby se uită pe fereastră.

— Vine?

E pentru a cincea oară în cinci minute când îmi pune întrebarea asta. Amândoi suntem agitați. În urmă cu o oră, părea o idee bună să decorăm casa. Acum nu mai sunt atât de sigură de asta. Mi se pare… un gest arogant din partea mea, asemenea acțiunilor unei rude zăpăcite care intenționează să ajute, dar care de fapt provoacă numai rău.

Noaptea trecută, stând întinsă în pat și depănând visuri legate de ziua de azi ca să lupt cu coșmarurile din viața reală, mi l-am imaginat pe Daniel fericit datorită alegerii mele de a-l ajuta pe Bobby.

Acum îmi dau seama că am fost naivă.

O să fie furios; sunt din ce în ce mai sigură de asta. N-o să vrea să i se amintească de trecut sau de neglijența lui în privința sărbătorilor pe care ar trebui să și le petreacă împreună cu Bobby. O să mă vadă ca pe o intrusă, ca pe cineva care cauzează probleme.

Bobby se așază lângă șemineu, după care se ridică iarăși în picioare. Apoi se duce din nou la fereastră.

— Cât timp a trecut?

— Vreo treizeci de secunde.

— Crezi că o să fie furios?

— Nu, răspund eu după o pauză prea lungă pentru ca vorbele mele să fie credibile.

Simțim amândoi nesiguranța din glasul meu. Bobby, care a vorbit cu o stafie timp de două luni, pare să recunoască cele mai mici nuanțe ale vorbelor rostite de cineva.

— Înainte, tata adora Crăciunul. Spunea că e cea mai frumoasă zi a anului, povestește Bobby, făcând o pauză și apoi reluând: Dar după asta eu și mami ne-am mutat aici, iar ei au divorțat.

El se duce în dreptul ferestrei și privește lung afară, îi zăresc reflexia apoasă în sticla ferestrei.

— Tata îi spunea mereu lui mami că urma să mă viziteze, dar nu venea niciodată.

Habar n-am cum i-aș putea răspunde. Îmi amintesc de ziua în care a plecat tatăl meu. Aveam cam aceeași vârstă cu Bobby și am petrecut peste un deceniu așteptând o reuniune care n-a mai venit niciodată. Mama a încercat să mă liniștească dându-mi asigurări, dar cuvintele nu sunt suficiente atunci când tot ce aștepți e un ciocănit la ușă. Bobby știe cum stă treaba cu tăcerea, cum te marchează ea. Dar și eu știu cum stă treaba cu divorțul. E posibil ca Bobby să nu cunoască întreaga poveste. Nu e niciodată doar vina unuia dintre soți. Gândul ăsta mă șochează. E pentru prima dată când, în sinea mea, recunosc așa ceva.

— Treaba e, șoptesc eu, că acum tatăl tău e lângă tine. Poate că ar trebui să-i dai o șansă.

Bobby nu răspunde.

Afară, un soare strălucitor se ivește printre nori. Lacul arată lucios precum o foaie de sticlă.

— Iată-l că vine!

Bobby aleargă la mine și îmi rămâne aproape.

Ușa se deschide.

Daniel intră în cabană. Poartă un combinezon cu fermoarul

descheiat până în talie. O pereche de mănuși murdare îi atârnă din buzunarul de la spate. Părul lui negru e o claie încâlcită și buclată; ochii lui verzi au un aer obosit.

— Salutare! ni se adresează el fără să zâmbească, iar apoi, aflat la jumătatea drumului către biroul recepției, se oprește și se întoarce spre brad. Ce ai făcut, băiete?

Simt cum încep să devin încordată. Acum e atât de ușor ca el să spună un lucru nepotrivit…

— Noi l-am împodobit. Eu și Joy!

— Joy? Casa noastră e treaba ei acum, nu? șoptește el în timp ce se îndreaptă spre brad.

Bobby îmi aruncă o privire îngrijorată.

N-ar fi trebuit s-o facem – *eu* n-ar fi trebuit s-o fac. Adevărul ăsta mă izbește acum în față cu toată claritatea. Nu știu nimic despre ei, nu cu adevărat. Câteodată amintirile dor prea mult, așa că nimeni – cu atât mai puțin un străin – n-ar trebui să le răscolească. Eu sunt adultul aici, persoana care ar fi trebuit să judece lucrurile corect. Dar, de dragul lui Bobby, trebuie să-l îmbunez acum pe tatăl lui.

— Daniel! spun eu, făcând un pas în față. Cu siguranță că…

— Ai folosit toate ornamentele ei preferate, spune Daniel atingând ușurel o decorațiune în formă de înger alb.

— Tu i l-ai cumpărat pe ăsta, intervine Bobby. Îți aduci aminte? De la târgul de lângă casa bunicii și a bunicului.

Cu mișcări lente, Daniel se întoarce spre noi. Pare încremenit și încordat, asemenea unui statui sculptate în granit. Mă întreb cum de poate suporta înstrăinarea care domnește între el și fiul lui.

— Unde e steaua? întreabă Daniel în cele din urmă.

Bobby îmi aruncă o privire.

— E pe masă. N-am reușit să ajungem până la vârf.

Daniel se întinde și ia de pe masă steaua de cositor lucrată cu ciocanul. E pe cale s-o așeze în vârful bradului, dar se oprește și se întoarce către Bobby.

— Mă gândesc că putem face asta împreună.

Simt nesiguranța din glasul lui Daniel. Teama că fiul lui n-o să-l asculte îmi amintește de fragilitatea noastră, a tuturor, de

ușurința cu care ne putem răni unul pe celălalt, în special atunci când vine vorba de dragoste.

Stacey.

Închid ochii doar pentru o secundă, năpădită de regrete. După ce deschid ochii din nou, văd că Bobby se îndreaptă către tatăl lui. Se apropie unul de celălalt, iar eu zâmbesc.

Daniel îl ia în brațe pe Bobby și se îndreaptă de spate. Îi dă steaua băiatului, iar acesta o pune în brad.

Apoi fac amândoi un pas înapoi, ca să admire rezultatul.

— E grozav, spune Daniei cu glas adânc.

— Spune-i asta lui Joy, tată! A fost ideea ei.

— Sunt sigur că și ea știe că-i apreciez ideea.

— Nu, spune-i! E chiar aici.

Cu mișcări lente, tatăl și fiul se întorc spre mine.

În clipa în care Daniel mă privește, zăresc o strălucire inconfundabilă în ochii lui verzi. Îmi dau seama că își iubește cu tărie fiul, poate că mai mult decât știe să exprime. Iată de ce îi iert pe loc nepolitețea. Slavă Domnului, înțeleg și eu cum durerea și dragostea te pot zdrobi.

— Mulțumesc, Joy!

— Ai putea vorbi cu ea, tată! E drăguță!

— N-am mai vorbit de mult timp cu femei. Nu prea mai știu cum se face.

— Nu-i nimic, spun eu, simțindu-mă conectată cu el într-un mod bizar.

Amândoi am trecut printr-un divorț, victime ale unui război de uzură. Deși am divorțat de luni bune, nu mă simt chiar celibatară. Mă simt… înjumătățită sau cu inima frântă, poate, iar Daniel are dreptate: cineva aflat într-o astfel de stare nu mai poate purta o discuție cu ușurința de altă dată.

Un singur cuvânt – „divorț" – și sunt aruncată din nou în realitate. Îmi aduc dintr-odată aminte de Stacey și de Thom, de cum eram cu toții odinioară, iar apoi mă gândesc la bradul legat de Volvo, sortit să moară în întunericul locului în care mi-am parcat mașina pentru cine știe câtă vreme.

— Joy, ești bine?

Vocea lui Bobby mă readuce în prezent. Îi zâmbesc, sperând

ca zâmbetul meu să nu pară fals.

— Sunt bine!

— Bineînțeles că e bine, spune Daniel. E Crăciunul! Iar acum, oricât de mult mi-ar plăcea să mai discut cu tine și cu Joy, e vremea să mergem. Ai programare la doctor.

— Au, la naiba! se smiorcăie Bobby. Nu vreau să merg!

— Știu, băiete.

— Poate veni și Joy? Te rog! imploră Bobby, plimbându-și privirea între mine și tatăl lui. Mi-e frică!

— Dar o să fiu *eu* cu tine, Bobby! spune Daniel.

— O vreau pe Joy!

Observ cât de rănit e Daniel.

— Nu cred că e o idee bună, intervin eu, cu privirea ațintită la profilul lui Daniel.

— Te rog, Joy! insistă Bobby, cu ochii plini de lacrimi.

Nu-l pot dezamăgi.

— Bine, dar rămân în sala de așteptare.

Bobby se desprinde din brațele lui Daniel și alunecă pe podea.

— Trebuie să-l iau pe Freddy!

Băiatul urcă scara în fugă, iar eu rămân locului, privindu-l lung pe Daniel, care acum se uită, cu o tristețe nedisimulată, la bradul de Crăciun. Îmi dau seama cât de mult l-a rănit faptul că eu și fiul lui am decorat bradul, precum și, probabil, faptul că el, Daniel, n-a participat. Ar trebui să spun ceva, să fac ceva, dar orice cuvânt ar însemna o intruziune din partea mea.

Iar apoi șansa mea dispare. Daniel trece pe lângă mine și urcă pe scară. Peste un sfert de oră se întoarce la recepție, îmbrăcat în niște blugi tociți și într-un pulover verde închis. Părăsim cabana și ne îndreptăm spre camionetă. Bobby deschide ușa, urcă în cabină și se așază în mijlocul banchetei. Ține strâns un miel de pluș, ponosit precum orice jucărie mult îndrăgită. Mă strecor și mă așez pe locul de lângă băiat. Daniel închide portiera și apoi se urcă pe locul șoferului.

Drumul până în oraș durează foarte puțin, dar chiar și străbătând doar doi kilometri și jumătate, mă uimește frumusețea peisajului. Arbori veșnic verzi, gigantici, se înalță

peste tot – pe marginea străzilor, în păduri masive și întunecate ce blochează vederea spre munții acoperiți de zăpadă din depărtare.

— Ce frumos e aici! spun eu în timp ce îmi privesc reflexia fantomatică în geamul mașinii.

În spatele ei și peste tot în jurul meu, domnește amestecul de verde și de negru al copacilor pe lângă care treceam.

Orașul este exact așa cum mi-l amintesc: câteva străzi cu magazine ale căror vitrine demodate sunt decorate de sărbătoare. Traficul e întrerupt doar de semne și de pietonii care traversează; nu există semafoare. În după-amiaza asta senină și albastră, trotuarele sunt aglomerate. Oriunde mă uit, zăresc grupuri de oameni care discută între ei. Întreaga priveliște seamănă cu o vedere Hallmark. Apoi camioneta virează.

Ajungem pe o stradă năpădită de oameni și de furgonete.

— La naiba! se supără Daniel, călcând frâna cu putere. Mașina asta a îmbătrânit!

Sunt pe cale să întreb ce se întâmplă, când dau cu ochii de inscripția de pe partea laterală a dubei de lângă noi.

KING TV.

E presa.

„Accidentul.”

Bineînțeles că, instinctiv, îmi întorc fața de la fereastră. Știu că nu pe mine mă caută presa – ar fi imposibil –, dar e mai bine să te pui la adăpost, decât să regreți. Cu toate astea, surprind cu coada ochiului secția de poliție și mulțimea care vociferează la intrare.

Daniel virează pe un alt drum și suntem salvați. Face manevre până când reușește să-și așeze vechea camionetă pe un loc de parcare. Apoi oprește motorul, care mai huruie încă un pic.

În liniștea care se înstăpânește, Bobby se uită la tatăl lui.

— De ce trebuie să merg din nou la doctor?

Daniel îi desface centura de siguranță lui Bobby.

— Ai avut parte de ceva traume, băiete. Oricine ar fi trist după moartea mamei…

Bobby oftează și-și încrucișează brațele. E un preaplin de

emoție în sunetul acela.

— Dar nu toți oamenii vorbesc cu fantoma mamei lor.

Daniel oftează.

— Încerc să ajut, Bobby!

— Mi-ar fi de *ajutor* dacă m-ai crede! răspunde băiatul.

Târându-se afară din cabină, o ia la fugă în fața noastră.

Traversez parcarea alături de Daniel. Suntem atât de aproape unul de celălalt, încât brațele noastre aproape că se ating, dar nici unul dintre noi nu se retrage. Pentru o secundă, în clipa în care intrăm în clădire, îmi imaginez că suntem toți trei o familie și că am venit pentru controlul periodic al lui Bobby. Dacă ar fi adevărat, i-aș urma pe Bobby și pe Daniel pe coridor și am intra în cabinet. Aș răspunde tuturor întrebărilor medicului despre sănătatea fiului meu. Fără îndoială că, după ce s-ar termina consultul, am merge toți trei ca să ne cumpărăm niște înghețată la cornet.

În schimb, intru de una singură în sala de așteptare și mă așez pe un scaun. La un moment dat, pe când mă uit pe fereastră, contemplând un rododendron de mărimea unei mașini de lux, o asistentă vine la mine. Îmi pune o mână pe umăr și mă privește.

Atingerea mă face să tresar. Nici măcar n-am auzit-o apropiindu-se.

— Cum ne simțim azi?

Mă încrunt. Oare am adormit? Oare am avut vreun fel de coșmar? Până acum, m-am uitat pe fereastră, gândindu-mă la frunzele mari și verzi ale rododendronului; asta e tot. Deschid gura ca să spun:

„Sunt bine, mulțumesc!” în schimb, rostesc:

— Sunt singură.

Asistenta, care are obraji durdulii, asemenea unor mere, zâmbește trist.

— Nu ești singură.

Vorbele ei liniștitoare mă fac să mă simt mai bine, dar, după ce pleacă, rămân din nou singură. Așteptând.

Pentru prima dată de când am plecat din Bakersfield și pentru prima dată de la accidentul de avion, mă întreb ce

anume aștept.

CAPITOLUL 6

După ce se sfârșește vizita la medic, mergem prin parcare, iar Daniel spune:

— Aș avea chef de niște înghețată chiar în momentul ăsta! Ce ziceți?

— Uraaa! se bucură Bobby, pășind săltat.

— Propunerea sună bine, răspund eu, încercând să nu zâmbesc.

E pentru prima oară când Daniel mă face să mă simt binevenită, băgată în seamă.

Parcarea dă într-o stradă drăguță, mărginită de copaci și de case mici și îngrijite. Curțile sunt pline de culoare chiar și în ziua asta răcoroasă de decembrie – iarbă verde și strălucitoare, tufișuri galbene, cale verzi-albăstrui, sădite în ghivece de teracotă. Cireși ornamentali mărginesc trotuarele și, deși crengile le sunt dezgolite acum, e ușor să ți le imaginezi năpădite de flori trandafirii. La venirea primăverii, probabil că strada arată asemenea unui traseu de paradă, invadată de o explozie de confetti trandafirii, plutitoare.

Ajungem la colțul străzii și ne amestecăm în mulțimea ieșită la cumpărături de Crăciun în ziua asta însorită. Peste tot în jurul nostru, oamenii vorbesc între ei. Toate persoanele pe lângă care trecem îi salută pe Daniel și pe Bobby.

Ne aplecăm capetele ca să intrăm într-un mic și drăguț magazin de înghețată, care oferă cu mândrie șapte arome. Un televizor funcționează în spatele tejghelei. Pe ecran, Jimmy Stewart aleargă pe străzile înzăpezite din Bedford Falls. Fata care servește înghețată – o adolescentă frumușică, brunetă ca pana corbului și care are un piercing în nas – ne zâmbește.

— Bună, Bobby! Ca de obicei?

Bobby îi aruncă un zâmbet larg.

— Mai e vorbă? Două cupe!

Fata se uită la Daniel. Roșeața și bâlbâială ei îmi reamintesc cât de chipeș e tatăl lui Bobby. Nici măcar o adolescentă nu poate rămâne indiferentă.

— Eu vreau cu praline și frișcă! spune el cu accentul lui irlandez, care o face pe fată să zâmbească.

Sunt pe cale să comand o singură cupă cu înghețată și aluat de gogoși într-un con de zahăr, când imaginea unui avion prăbușit umple ecranul televizorului.

Un crainic al unei televiziuni locale stă în fața epavei carbonizate și relatează:

— Avionul s-a prăbușit în pădurea aflată la nord-est de localitatea noastră. Supraviețuitorii au fost transportați la diferite spitale din zonă, pentru îngrijiri. Autoritățile sunt în curs de a-i identifica și de a le contacta familiile. Numele tuturor pasagerilor se regăsesc pe lista acestui zbor.

„Slavă Domnului, toată lumea a supraviețuit!"

— Totuși, martorii spun că o femeie neidentificată a cumpărat în ultima clipă un bilet la această cursă…

Panica pune stăpânire pe mine. Ei încearcă să mă găsească! Fără să mă gândesc, bolborosesc:

— Iertați-mă!

Trec pe lângă Daniel și Bobby, apoi ies valvârtej din magazin.

După ce ajung afară, mă prăbușesc pe o bancă din parcare și mă las pe spate. Inima îmi zvâcnește cu o mie de bătăi pe minut.

Îmi ridic privirea chiar în clipa în care Daniel și Bobby ies din magazinul de înghețată. Amândoi au fețele încruntate.

— Ești bine? mă întreabă Bobby.

Citesc teamă și îngrijorare în privirea lui. El e un băiat care a aflat că viața se poate schimba într-o clipită, că oamenii pot exista acum, după care să dispară în minutul următor.

— Sunt bine, răspund eu.

Dar nu e adevărat. Nu sunt bine nici pe departe.

„Mă caută!"

Ce mă fac acum? Cât timp voi mai putea petrece în anonimat?

„*Geanta!* Dacă mi-au găsit geanta?"

— Ce s-a întâmplat? întreabă Daniel, uitându-se la noi.

Intru în panică și încep să tremur. Aș vrea să spun că *nu mă pot întoarce,* dar cuvintele mele n-ar avea nici un sens pentru Daniel. Privesc în sus, îi văd ochii și îmi pierd stăpânirea de

sine. Ceva din felul în care se uită la mine îmi face inima să bată și mai tare.

— S-a întâmplat ceva? întreabă el.

Grija lui mă emoționează, fiindcă mult timp am fost cu desăvârșire singură. Se pare că cea mai insignifiantă dovadă de grijă mă ia prin surprindere. Sunt uluită de dorința mea subită de a rămâne aici. Iar acum știu că nu mai am foarte mult timp la dispoziție. Dacă mi se descoperă numele, o să trebuiască să mă întorc acasă.

— Sunt bine! Chiar sunt!

Mă ridic în picioare, nesigură. Bobby vine lângă mine.

Pășim toți trei pe strada aglomerată. Vitrinele împodobite îmi atrag atenția și îmi ocupă gândurile, pe care încerc să mi le eliberez de povestea auzită la buletinul de știri. Din când în când, intrăm în magazine și suntem întâmpinați cu amabilitate. Oamenii se uită la noi, ne zâmbesc și ne urează Crăciun fericit. Zeci de fleacuri și de suveniruri îmi stârnesc curiozitatea; printre ele se numără un ornament confecționat din cenușă de la Muntele Sfânta Elena, un clopoțel de vânt făcut din cupru și din scoici, un tricou pe care scrie „Ud și sălbatic în pădurea tropicală”. Dar n-am nici un ban la mine. Îmi spun că, la plecarea mea din oraș, trebuie să revin la unele dintre magazinele astea. Mai mult decât atât, o să vreau să adaug o mulțime de broșuri, de fluturași și de hărți în fișetele mele de acasă.

De acasă.

Alung un asemenea gând și încerc să mă întorc la bucuria pe care o simt datorită zilei de azi.

Trecem prin dreptul unui mic restaurant cu o imagine de Crăciun pictată pe ferestre, iar apoi prin fața unui magazin de rame.

Bobby se oprește dintr-odată.

Îi arunc o privire nedumerită.

— Bobby…?

El se uită lung la clădirea din dreapta noastră. E o superbă biserică de piatră, cu vitralii și cu o ușă mare de lemn de stejar. În curte se află o scenă a Nașterii Domnului.

Daniel se uită la fiul lui.

— Am putea intra ca să aprindem o lumânare pentru mama ta!

Bobby clatină din cap și-și scoate bărbia în față, cu un gest plin de subînțeles. N-are de gând să se miște.

— Atunci, poate că în Ajunul Crăciunului, spune Daniel cu blândețe, apucându-și fiul de mână.

În următoarea jumătate de oră, admirăm vitrinele de pe Main Street, după care Daniel cumpără o găletușă cu pui prăjit și ne așezăm la o măsuță de picnic din parc, ca să mâncăm. Bobby îmi pune în față o farfurie de hârtie, șervețele și o furculiță, dar, sinceră să fiu, nu mi-e foame. Știrea aceea mi-a tăiat pofta de mâncare. Se pare că nu doar pe mine m-a indispus mica noastră excursie în oraș.

În cele din urmă, Daniel deschide o doză de cola și-și întreabă fiul:

— Deci, Bobby, vrei să vorbim?

Bobby își ațintește privirea în farfurie.

— Despre ce să vorbim?

— Despre faptul că ești furios pe Dumnezeu.

Băiatul ridică din umeri.

Daniel își privește fiul cu atenție. În acea singură privire, văd o lume întreagă de emoții; un bărbat care știe cum să iubească.

— Aș vrea să te îmbrățișez, să știi!

Bobby se uită la tatăl lui, apoi la mine.

— O vreau pe Joy!

— Am putea merge împreună la biserică, spun eu în grabă.

Însă e prea târziu. Răul a fost făcut. Bobby m-a ales din nou pe mine în detrimentul tatălui său. Trebuie să fac repede ceva ca să schimb atmosfera. Trebuie să-i determin cumva pe amândoi să-și amintească ce înseamnă unul pentru celălalt și să-și dea seama că n-au pierdut totul.

— Povestește-mi despre cum a fost atunci când tu și tatăl tău v-ați dus la carnaval!

— Atunci când m-a lăsat să păstrez eu restul? întreabă Bobby.

— Da, atunci! adeveresc, dând din cap ca să-mi întăresc spusele.

Bobby îi aruncă o privire lui Daniel.

— Îți aduci aminte de momentul acela, tati? De ziua în care am mers la carnaval?

Doar de atât e nevoie – de un cuvânt rostit de Bobby – și chipul lui Daniel se schimbă. Zâmbetul lui are darul de a-mi tăia respirația.

— Așa e, carnavalul s-a ținut la târgul regional. Mă mir că îți mai aduci aminte!

— M-ai dus în cârcă.

— Iar tu mi-ai vărsat suc în păr.

Bobby chicotește.

— Mami a spus că arătai ca un extraterestru, fiindcă erai mov la față!

Deși privirea lui Daniel e nespus de blândă, ea mă surprinde foarte tare. N-am mai văzut un bărbat care să se uite la fiul lui cu o dragoste atât de evidentă. Dacă Bobby înțelege cât e de iubit, o să știe că e în siguranță pe lumea asta.

— Erai prea mic ca să poți urca în mașinuțe.

— Mi-ai spus că oricum sunt prostești!

— Exact. Chiar așa și erau.

În tot restul timpului pe care ni-l petrecem la masă, cei doi își împărtășesc amintiri și povești, iar atunci când pornim înapoi spre camionetă, își zâmbesc.

Pe drumul spre casă, ascultăm radioul. Randy Travis cântă cu vocea lui catifelată „I'm Gonna Love You Forever and Ever". În timp ce cuvintele plutesc prin cabină, mă trezesc privindu-l pe Daniel.

Revenind la cabană, ne dăm seama că deja s-a făcut ora șapte. Bobby aleargă imediat la televizor și pune un DVD la player. A ales *Cine este Moș Crăciun?*.

Mă îndrept către camera mea.

— Unde te duci, Joy? întreabă Bobby.

— Tu și tatăl tău aveți nevoie să petreceți timp împreună. Ne mai vedem…

— Nu! se supără Bobby, întorcându-se către Daniel. Spune-i, tati! Invit-o să vadă filmul împreună cu noi!

Trag aer în piept și aștept. Știu că Daniel o să mă lase să plec,

ca să-l păstreze pe Bobby numai pentru el. Nici măcar nu-i nimic rău în asta.

— Te rog, șoptește Daniel zâmbindu-mi, rămâi cu noi…

În clipa în care îi aud vocea catifelată, cu accent irlandez, rostind acele ultime trei cuvinte, îmi dau seama cât de mult mi-am dorit ca el să mă roage să rămân.

— Desigur, răspund eu, sperând să nu par atât de disperată pe cât mă simt.

Daniel și Bobby stau pe canapea, unul lângă celălalt. Eu mă cuibăresc în fotoliul roșu din fața lor.

Stând acolo și ascultând râsul lui Bobby, îmi dau seama cât de tăcut a devenit căminul meu. Dacă e să fiu sinceră – și de ce aș minți acum? –, casa mea și a lui Thom a ajuns să fie tăcută cu mult timp înainte ca soțul meu să mă părăsească. Înainte ca el să înceapă să se culce cu sora mea. Dacă e să mă gândesc retrospectiv la căsnicia noastră, îmi dau seama că a fost destul de tăcută încă de la început.

În ultima mea noapte la Bakersfield, Stacey a avut dreptate. Căsnicia mi se destrămase cu mult înainte ca ea, sora mea, să apară în peisaj. Iată un adevăr pe care, în cele din urmă, pot să-l recunosc.

— Se îngrașă pen' că e Moș Crăciun! țipă Bobby, bâțâindu-se pe canapea.

Bucuria lui e contagioasă; cât ai zice pește, eu și Daniel râdem alături de el.

— E vremea să te duci la culcare, flăcăule! spune Daniel.

Bobby începe să bombăne și să se smiorcăie, susținând că nu e obosit, chiar dacă abia își mai poate ține ochii deschiși. Iar mie îmi pare rău că seara s-a terminat, îmi pare rău că trebuie să mă confrunt cu perspectiva de a mă întoarce în camera mea.

Daniel îl ia în brațe pe Bobby și îl duce la etaj.

— 'Te bună, Joy, spune Bobby, somnoros. Ne vedem mâine-dimineață.

— Noapte bună, Bobby!

Vreau să mă ridic și să mă duc în camera mea. Vreau cu adevărat, dar nu mă mișc din loc. Rămân în fotoliu, încolăcită asemenea unei pisici, cu privirea ațintită la foc. Îmi atrag atenția

fotografiile de familie de pe polița șemineului. Merg la ea, iau fotografiile și mă aplec asupra lor asemenea unui arheolog care caută indicii în artefactele unei vieți. Cine a fost Maggie? De ce s-a încheiat căsnicia ei cu Daniel?

Mai târziu, atunci când aud pașii lui Daniel pe scară, îmi dau seama că pe el îl aștept.

Vine în cameră și se oprește în fața focului. În combinația de lumină portocalie și umbre întunecate, arată tras la față, cu totul stors de vlagă. Stăm atât de aproape, încât ar fi de ajuns o mișcare cât de mică și ne-am atinge.

— I-am promis lui Bobby să cobor din nou. Se pare că trebuie să vorbesc cu tine, nu știai?

— Mă bucur, îndrăznesc eu să răspund.

— Nu sunt prea vorbăreț în momentul de față, spune Daniel cu o voce atât de stinsă, încât trebuie să mă aplec spre el ca să înțeleg ce zice. E ciudat, fiindcă am fost de-a dreptul gură-spartă pe vremea când hoinăream prin puburile din Dublin, în tinerețile mele. Aș fi fost în stare să pălăvrăgesc până când mă învinețeam la față și cădeam sub masă, beat turtă.

— Se pare că unele lucruri pot să dispară cu desăvârșire. Părți din noi, chiar.

Daniel oftează. Înclină din cap și întinde mâna către singura fotografie rămasă pe policioară, ascunsă acum în spatele orașului miniatural de Crăciun. Ia fotografia și și-o apropie de ochi. E o imagine a lui Maggie, una în care ea e tânără, frumoasă și plină de viață.

N-am idee ce aș putea spune sau face. Acum Daniel arată atât de vulnerabil, atât de frânt, încât mi-e teamă să vorbesc.

Pune fotografia la loc și se așază în fața căminului.

— Așadar, Joy! exclamă el, însoțindu-și cuvintele de un sunet care seamănă cu un hohot de râs. Pesemne că ai putea să mă ajuți și tu. Se pare că am fost un tată rău și un soț și mai rău. Nici măcar nu m-am *gândit* să aduc acasă un brad de Crăciun și să-l împodobesc. Nu m-am gândit decât să găsesc o cale de a-l scoate pe Bobby din locul ăsta în care amintirile sunt atât de neplăcute.

— Mutarea n-o să-i vindece inima frântă.

E unul dintre adevărurile pe care le-am învățat din proprie experiență. Fără să mă ridic din fotoliul pe care stau, mă aplec spre Daniel. Cu o mișcare îndrăzneață, complet străină de firea mea, îi ating coapsa. Adaug:

— Ca să-și vindece inima, are nevoie de *tine.*

O încruntătură îi brăzdează fruntea.

— Ce naiba…

Mă retrag de îndată, regretându-mi gestul.

— Îmi pare rău!

Daniel se ridică în picioare.

— Doctorul zice că, pentru binele lui Bobby, ar trebui să vorbesc cu tine, dar…

Mă ridic și mă îndrept spre el, incapabilă să mă opresc.

Acum suntem unul lângă altul, aproape față în față. Îi simt respirația lină, simt aroma de fum de lemn care i s-a impregnat în tricou.

— Daniel!

— Mă simt ca un prost nenorocit. Cum naiba să vorbesc cu tine?

Fac un pas în spate.

— Îmi pare rău! N-ar fi trebuit să…

Ce? Să-l ating? Să vorbesc? Să vin aici, de fapt? Nici nu știu ce să-i spun. Oare ce am făcut atât de rău?

El se întoarce cu spatele la mine și se îndreaptă spre cămin. După ce stinge focul, continuă să pregătească totul pentru noapte. Închide ușile și trage draperiile, iar încăperea se cufundă în întuneric. Daniel dispare în capătul coridorului, după care revine.

Aștept să-și îndrepte privirea spre mine și încerc să-mi dau seama ce o să spun în acel moment. Cum o să-i explic că am fost idioată pentru o secundă, o femeie prinsă în plasa propriilor nevoi și orbită de ele. Încerc să-i deslușesc chipul în întuneric. Zâmbește? Se încruntă? Nu-mi dau seama.

După ce totul în jurul nostru ajunge să fie întunecat și tăcut, Daniel se îndreaptă spre scară. Îi aud pașii ușori pe covor și cadența respirației. Mă aștept să se oprească undeva pe trepte, să spună *ceva,* dar sunt dezamăgită. Urcă până în capătul

scărilor; la scurt timp, aud o ușă care se deschide și se închide, după care rămân singură lângă foc, privind lung la fotografiile unei familii care i-a aparținut altei femei.

Avionul pierde altitudine.

— A luat foc… nu pune mâna…

— Fugiți!

Prea târziu.

„Sunt în aer, mă rostogolesc, țip… ne prăbușim…"

Mă trezesc țipând în bezna din camera mea. Pieptul mi-e zdrobit, iar fața, desfigurată. Nu pot să-mi mișc picioarele.

Sunt paralizată.

Nu. Visez.

Îmi duc mâna la piept și apăs până când îmi simt bătăile inimii. Rapide, dar regulate.

Sunetul vocii mele, care iese de undeva din întunecimea camerei, mă liniștește.

— Ești bine!

Cu picioare tremurânde și nesigure, merg la fereastră și o deschid. Mirosul de pin îmi mângâie obrajii și mă înviorează imediat.

Sunt aici. Trăiesc.

Stropi de ploaie bat în pervaz și îmi cad pe față, răcorindu-mi pielea. Încetul cu încetul, simt cum mă liniștesc.

Imaginile de coșmar se estompează, mi se furișează înapoi în subconștient.

Rămân locului, cu privirea ațintită la îmbinarea strălucitoare dintre ploaie și lumina lunii, până când mâinile mi se opresc din tremurat și pot respira iarăși normal.

Aud pași la etaj, înainte și înapoi. Mai e cineva care nu poate dormi.

Daniel.

Aș vrea să merg la el și să-i spun pur și simplu:

— Nici eu nu pot dormi!

În schimb, plec de la fereastră și revin în patul meu îngust și gol.

Ceața, translucidă și fragilă asemenea unui strat de voal de mătase, plutește în dreptul ferestrei mele, estompând pădurea din depărtare. Totul e ascuns în abur; arborii înalți de șaizeci de metri par bizar de fragili. Chiar și timpul pare elastic; zilele și nopțile trec cu o viteză aproape incredibilă. Știu că asta se întâmplă tocmai pentru că vreau ca timpul să se scurgă mai încet.

În dimineața asta, stând la fereastră și privind curtea, văd umbre care se mișcă printre copaci. Nu mă surprinde faptul că Bobby își vede mama într-o asemenea lume cu contururi estompate. O atmosferă din alt tărâm domnește în pădurea de aici. Și mai știu și cât de ușor e să vezi ceea ce vrei să vezi.

Înainte ca Thom să mă trădeze și să mă părăsească, am știut timp de aproape un an întreg că el era nefericit. Și eu, la fel. Dar am făcut și noi ceea ce face toată lumea – am închis ochii și am crezut că, dacă n-o mai vedeam, problema nu mai exista.

Știam că el vorbea cu Stacey despre necazurile noastre.

Dacă aș fi *privit* cu atenție în loc să mă uit fugitiv, n-aș mai fi fost atât de surprinsă de felul în care s-a sfârșit căsnicia mea.

Iată promisiunea pe care mi-o fac de Anul Nou: o să fiu sinceră cu mine însămi. O să-mi țin ochii deschiși. O să văd ceea ce există cu adevărat, nu doar ceea ce doresc eu să văd.

După ce fac un duș, mă îmbrac cu vechile mele haine și îmi iau aparatul de fotografiat.

Recepția e cufundată în tăcere, inundată de umbre de culoarea ceaiului.

Trec prin dreptul șemineului întunecat.

Camioneta lui Daniel nu mai e la locul ei. Nu-i de mirare că locul ăsta e atât de liniștit.

Tihnit.

Așa e liniștea de aici. Spre deosebire de casa mea, unde, în ultimul an, liniștea a fost precum tăcerea din momentul în care tragi aer în piept ca să scoți un țipăt.

Liniștea și ceața m-au îndemnat să ies afară. Stau în curte și privesc lacul argintiu din depărtare. Prin abur, cheiul arată aproape translucid, o linie trasată cu cărbunele în fața valurilor cu vârfuri cenușii.

Am nevoie de o fotografie cu imaginea asta. Poate chiar de mai multe.

Ridic aparatul de fotografiat în dreptul feței și mă chinui să focalizez o lume neclară. Abia după ce trag câteva cadre, îmi dau seama cât mi-e de frig. Dezamăgită, mă întorc la căldura din casă. Dar simt nevoia să mă plimb prin ceața cea sidefie.

„Aș putea împrumuta o haină!”

De ce nu? Am intrat neinvitată în cabană; am luat din mâncarea lor. Cu siguranță că mă port de parcă aș fi la mine acasă. În plus, Bobby și Daniel au plecat. Desigur că nici unul dintre ei nu s-ar supăra dacă folosesc o jachetă vreme de o oră sau două.

Îmi ia ceva timp ca s-o caut, dar în cele din urmă găsesc un dulap de haine aproape de ușa din spate. Acolo e o harababură de pardesie, de pulovere și de pelerine de ploaie galbene. Iau un pulover voluminos, de culoare turcoaz, tricotat cu îndemânare, și mă strecor în el. E imens pe mine, dar îmi ține de cald.

Tot restul zilei, explorez colțul ăsta magnific de paradis și fac șaptesprezece fotografii – cu oglindirea soarelui în lac, cu o lebădă care își ia zborul, cu o pânză de păianjen transformată într-un colier de picături de rouă. Până la amiază, îmi imaginez cum o să înrămez printurile și cum o să le expun.

Mă gândesc că o să le pun în camera mea de zi, deasupra canapelei. În fiecare zi din câte o să mai trăiesc pe pământ, o să-mi ridic privirea la fotografii și o să-mi amintesc de aventura asta. În cele din urmă, pe la ora două, foamea mă face să mă întorc în casă.

Tocmai ce termin de mâncat un sendviș, când aud camioneta urcând panta. Curăț repede urmele și alerg la recepție, ca să-i întâmpin. E caraghios, știu asta, poate chiar stupid, dar nu-mi pasă. Le-am dus dorul astăzi.

Bobby dă buzna înăuntru.

— Joy!

Ador felul în care îmi rostește numele; o face ca și cum mi-ar fi dus dorul întreaga zi.

— Bună, Bobby! spun eu, uitându-mă înapoia lui și căutându-l din priviri pe Daniel, care își face apariția un

moment mai târziu, arătând atât de chipeș încât mi se taie respirația.

Bobby aleargă la mine.

— În seara asta mergem pe plajă!

— Trebuie să plecăm în vreun sfert de oră, spune Daniel. Așa că ai face bine să te grăbești!

El se uită la mine. Un fior îmi urcă pe șira spinării.

— Sunt invitată?

Bobby chicotește.

— Bineînțeles!

— Luați-vă niște jachete, ne îndeamnă Daniel. E frig afară.

Mă hotărăsc să acționez rapid, ca nu cumva Daniel să se răzgândească. Simțindu-mă ca o adolescentă la prima întâlnire, alerg înapoi în camera mea și recuperez puloverul acela tricotat, voluminos. Sunt sigură că e suficient de călduros.

În două minute, sunt înapoi în hol, alături de Bobby.

— Te-ai spălat pe dinți? îl întreabă Daniel pe fiul lui.

Răspundem amândoi în cor:

— Da!

La sunetul râsului nostru, Daniel zâmbește, iar pe mine mă topește imaginea asta. Zâmbetul îl face să pară cu zece ani mai tânăr și mă ajută să-mi fac o idee despre cum arăta el pe vremea când făcea scandal în barurile din Dublin.

— Haideți, atunci!

Își aruncă un rucsac pe umăr și iese din casă. Eu și Bobby îl urmăm la scurt timp, râzând în continuare. De ani întregi nu m-am mai simțit atât de liberă și mă întreb ce au atât de special locul ăsta și oamenii lui. Aici, alături de Daniel și de Bobby, devin atât de ușor varianta mea mai tânără, acea femeie în care mi-am imaginat că aveam să mă transform odată devenită adult. Semăn mai mult cu mama mea – liberă, iubitoare, relaxată. La Bakersfield, în acel oraș uscat și prăfuit, am fost o floare care se stingea încetul cu încetul; în umiditatea și ceața acestei catedrale verzi, simt cum înfloresc.

Odată ajunși în camionetă, dăm drumul la radio și cântăm alături de Bruce Springsteen. „Baby, I Was Born to Run” sunt dintr-odată cele mai pline de sens cuvinte pe care le-am cântat

în viața mea. Înainte ca melodia să se sfârșească, intrăm pe o autostradă veche, cu două benzi. Pe o distanță de mai mulți kilometri, suntem înconjurați de copaci. Apoi ajungem într-o zonă de exploatare, aflată în inima pădurii mărețe. De o parte și de cealaltă a drumului se întind hectare de teren defrișat. N-au mai rămas decât plante minuscule, sădite recent, și panouri cu anunțuri care vorbesc despre reîmpădurire și regenerare.

— E trist! spun eu. De parcă toți copacii ăștia tineri n-ar fi cu nimic diferiți de cei bătrâni.

Bobby își înclină capul ca să mă privească.

— Ce vrei să spui?

— Trăiți într-una dintre puținele păduri bătrâne care au mai rămas pe planetă. E o crimă să dobori copaci care au trăit două sute de ani.

— O să meargă la închisoare? întreabă Bobby.

— Cine? vrea să știe Daniel, semnalizând și încetinind.

— Tăietorii de lemne care au doborât copacii bătrâni.

— O, nu, răspunde Daniel încruntându-se, în timp ce virează pe un alt drum.

— Nu e chiar o crimă *propriu-zisă,* spun eu. E doar trist.

— După ce mă fac mare, o să protejez copacii bătrâni, spune Bobby înclinând din cap de parcă ar fi luat o decizie serioasă și implacabilă.

— Cum a început conversația asta? întreabă Daniel.

Tocmai sunt pe cale să răspund, când facem un viraj, iar apoi parcăm.

Iată-l în fața noastră: Oceanul Pacific.

Întinderea uriașă și învolburată de apă albastră și cerul cenușiu nu se compară cu litoralul din sudul Californiei, cu care sunt eu obișnuită. Aici nu-i nici urmă de nisip fin și de valuri pe care să se poată face surf. Și nici de plase de volei instalate la fiecare sută de metri.

Aici plaja e la fel de sălbatică precum pădurea. Și la fel de străveche. Chiar de la distanța la care se află mașina noastră, valurile care se sparg de mal sună ca răgetul unui leu.

— Uau! spun eu, lăsându-mă pe spate.

— Nici tata n-a mai fost vreodată pe plajă seara, spune

Bobby. Eu și cu mami mergeam în fiecare marți seară, după baseball.

— Mă bucur să fiu aici! spune Daniel, iar eu nu-mi dau seama dacă vorbește cu nostalgie sau cu regret, sau dacă îi e dor de fosta lui soție. Joy a ta ce părere are? Îi place la plajă?

Bobby se întoarce înspre mine.

— Ei, bine?

— Îmi place foarte mult plaja, răspund, privind profilul lui Daniel.

— Știam eu, spune Bobby, agitându-se pe bancheta mașinii. *Adoră* marea!

Mă simt inundată de o lumină interioară. Nu știu cum altfel să descriu sentimentul. Daniel își înșfacă rucsacul și îl ajută pe Bobby să iasă din mașină. Băiatul o zbughește imediat înaintea noastră, de-a lungul plajei.

— Nu te apropia prea mult de apă, amice! strigă Daniel.

Mă strecor lângă el.

Plaja e minunată. Un soare rotund și incandescent atârnă pe un cer albastru-verzui. Fâșii aurii luminează valurile. N-am mai văzut până acum pe nici o plajă atât de mult lemn adus de ape și sunt și foarte multe bețe. Apoi văd o grămadă haotică de bușteni argintii, ramuri albite, tăiate și lustruite până la perfecțiune. Multe dintre ele au peste treizeci de metri lungime.

Copacii de-a lungul drumului au fost sculptați de vânt și arată ca niște bonsai gigantici.

— Tată, zmeul meu! țipă Bobby, alergând înapoi spre noi.

— Așteaptă o clipă! răspunde Daniel, care stă aplecat și încearcă să facă un foc.

În câteva momente, micul cerc de lemne și de ziare e cuprins de flăcări. Stau pe un buștean, lângă foc, privindu-l pe Daniel cum își învață fiul să înalțe un zmeu. Până când învață Bobby, după-amiaza e pe trecute. Nori portocaliu-neon brăzdează un cer albastru ca în miez de noapte.

— Uite, tati! Uite, Joy! L-am făcut să zboare!

— Bravo! Aleargă mai repede! îl îndeamnă Daniel râzând, după care se așază lângă mine.

E atât de aproape, încât îi simt căldura trupului.

— Ce bine ar fi fost dacă mi-aș fi adus aparatul de fotografiat! spun eu.

Bobby aleargă spre noi, târând în urma lui zmeul care saltă deasupra nisipului grunjos.

— M-ați văzut?

— Da! răspund eu. N-am mai văzut pe nimeni care să înalțe atât de frumos un zmeu!

Zâmbetul lui e atât de strălucitor, încât îi luminează ochii închiși la culoare. Se trântește pe nisip și se târăște până când ajunge lângă noi. Încetul cu încetul, zâmbetul îi dispare de pe față.

Se așterne tăcerea, întreruptă doar de trosnetul focului și de vuietul valurilor.

— Ai ceva pe suflet, amice? întreabă Daniel.

Bobby lovește nisipul cu piciorul, după care își ridică privirea.

— Dacă ne mutăm la Boston, cum o să ne mai petrecem serile la plajă?

— Aha, deci te frământă mutarea?

Bobby îmi aruncă o privire fugară. Eu înclin din cap, încurajator. Băiatul inspiră adânc și spune:

— Vreau să rămân aici, tată!

— Știu că asta îți dorești, Bobby.

— Tu ai fost cel care a ales locul ăsta!

— Așa e. Lucrurile stăteau altfel pe atunci.

Reamintirea felului în care li s-au schimbat viețile îi reduce pe amândoi la tăcere. După o pauză lungă, Bobby spune:

— Povestește-i lui Joy cum ai găsit locul ăsta!

Îl aud pe Daniel suspinând în noapte. Sunt destul de sigură că povestea aceea nu e una pe care să vrea s-o spună. Se apleacă și-și sprijină coatele de coapse. Umbrele și lumina focului i se oglindesc pe chip.

— Am locuit la Boston, într-o casă care era foarte aproape de cea a bunicilor tăi. Mama ta a fost managerul raionului de cosmetice de la Macy’s, iar eu îmi petreceam zilele – și prea multe nopți – la cel de-al treisprezecelea etaj al clădirii Beekman. Visam la copaci înalți și la lacuri pline de pești. Visam ca eu, tu

și mama ta să putem fi mereu împreună, să nu mai trăim o viață în care să fim separați unii de alții de dimineață până seara. Într-o zi am citit despre casa asta din statui Washington, o pensiune aflată în faliment, care era de vânzare.

— Și am cumpărat-o pur și simplu, spune Bobby. Nici măcar n-am venit s-o vedem mai întâi.

— Chiar așa am făcut, spune Daniel, iar de data asta sunt sigură că simt melancolie în vocea lui. Ne-am împlinit visul, nu?

— Da, ni l-am împlinit!

În tăcerea care urmează, știu că Bobby și Daniel se gândesc la cât de mult s-au îndepărtat unul de celălalt, însă mie mi se pare că au devenit mai apropiați. Nu e nevoie decât ca fiecare dintre ei să facă un mic pas ca să se poată întâlni la mijloc.

Mă întorc cu fața către Daniel. Suntem aproape acum. Văd granulele minuscule de nisip și firele de cenușă care i s-au lipit de piele și de păr. Ochii aceia verzi se uită la mine cu o intensitate tulburătoare. Îmi dau seama că Bobby e în spatele nostru și ne privește.

— Înțeleg de ce te-ai îndrăgostit de locul ăsta. E magic!

— Așa zicea și mama mereu, spune Bobby, iar eu îi simt tristețea din voce. *De ce?* întreabă el pe un ton agitat. De ce trebuie să ne mutăm?

Daniel își coboară ochii și-și privește mâinile, de parcă răspunsul ar fi în pielea și în oasele lor.

— Îmi doresc să ai parte de tot ce e mai bun, Bobby!

— Locul ăsta *e* cel mai bun!

Daniel se uită la fiul lui.

— Cum aș putea să am grijă de locul ăsta de unul singur? Nu știu nimic despre pescuit și despre altele asemenea!

E o întrebare la care pot eu să-i răspund.

— Sunt zeci de cărți din care poți învăța. Am citit multe dintre ele. Dacă mă duci la biblioteca locală, te pot ajuta să le găsești.

— Mami mi-a spus că tu ești deștept! exclamă Bobby pe un ton acuzator.

— Așa îmi place să cred, răspunde Daniel zâmbind.

— Atunci, *învață!* îl îndeamnă Bobby.

— Uite cum facem, spune Daniel în cele din urmă, o să mă gândesc cum ar fi să rămânem, dacă și tu o să te gândești la plecare.

Se uită unul la celălalt, tată și fiu, iar, în lumina estompată a zilei și a focului, sunt uimită de cât de mult seamănă.

— Bine, spune Bobby, solemn.

— Bine, încuviințează și Daniel. Iar acum, ce ai zice de niște hotdogi și de niște bezele înainte ca soarele să ne părăsească definitiv?

În ora care urmează, pe măsură ce soarele coboară lent pe cer, iar stelele își fac apariția în noapte, frigem hotdogi, facem sendvișuri cu bezele și ne plimbăm de-a lungul apei. Am stomacul plin după gustarea târzie pe care am luat-o și nu mai pot mânca altceva, dar lipsa apetitului nu-mi tulbură bucuria pe care mi-o produce focul. De la un radio cu baterii cocoțat pe un buștean așezat în spatele focului, se aud melodii drăguțe una după alta. Deseori cântăm și noi. Vocea lui Daniel e melodioasă și curată, iar câteodată mă lasă fără cuvinte. Într-un târziu, ne strângem lucrurile. Tocmai în clipa în care suntem gata de plecare, începe o versiune frumoasă a lui „The Way You Look Tonight".

După felul în care fredonează Daniel și după duritatea vocii lui, îmi dau seama că melodia are o însemnătate deosebită pentru el.

— Ai mai cântat cântecul ăsta! spune Bobby.

— Așa e.

— Dansează cu Joy!

Îmi țin respirația, uimită.

— Nu cred, spune Daniel, având grijă să nu se uite la mine.

— Te rooog! îl imploră Bobby, privindu-ne. Faci asta pentru mine?

Stau în întuneric, dinapoia strălucirii focului care e pe cale să se stingă. Daniel e pe partea opusă. Fața îi e acoperită în întregime de umbre și de o lumină portocalie. Nu-i pot vedea ochii, dar știu că nu zâmbește.

— Ea e chiar acolo, tati! spune Bobby, arătând spre mine.

Știu că nu e suficient de întuneric aici ca să mă fac nevăzută.

— Nu, nu e nevoie… încep eu, dar mă opresc brusc.

Daniel vine spre mine cu mâna întinsă.

Îl prind de ea și pășesc în cercul format de brațele lui. Căldura atingerii lui mă face să oftez; e un sunet pe care, dacă aș putea, l-aș lua înapoi. În întunericul de aici, e prea puternic, prea gâfâit.

Ne mișcăm împreună cu legănări stângace; mă întreb dacă și pentru ei a trecut la fel de mult timp cât a trecut și pentru mine.

— N-am fost niciodată o mare dansatoare, spun eu ca și când aș vrea să-i dau o explicație.

E mai degrabă un eufemism. Thom refuza pur și simplu să danseze.

Simt privirea lui Daniel ațintită asupra mea.

— Nu-ți văd picioarele, dar aș putea pune pariu că o sa calc pe ele, spune el, însoțindu-și vorbele de un râs nervos.

Mă simt tânără și ocrotită în brațele lui. Ne găsim cu ușurință ritmul și ne mișcăm împreună de parcă am fi dansat împreună vreme de ani de zile.

Deasupra capetelor noastre, la dreapta, o stea se rostogolește pe cer, lăsând o dâră albă în urmă.

— Pune-ți o dorință, șoptește Daniel.

Răspunsul meu e „Tu!", dar asta-i ridicol. Nu cred că aș suporta dacă el ar râde acum de mine, așa că spun:

— Vreau s-o iau de la capăt.

Muzica se oprește, iar Daniel îmi dă drumul. Trebuie să fac un efort ca să nu mă întind spre el. Știu că toată noaptea o să mă gândesc la momentul ăsta, la atingerea lui.

În spatele nostru, Bobby oprește radioul și ne aduce din nou la realitate. Acum nu se mai aud decât vuietul valurilor și trosnetul focului.

— Eu știu ce-mi doresc, tată! Care e dorința ta?

Daniel nu răspunde imediat. În cele din urmă, se uită la mine și spune:

— Ar fi frumos s-o iau de la capăt.

Mă uit insistent la Daniel, incapabilă să-mi îndrept privirea în altă parte, incapabilă să mă opresc din a mă gândi:

„Cum ar fi dacă…?"

Cum ar fi dacă m-aș putea îndrăgosti din nou și aș lua-o de la capăt? Cum ar fi dacă locul ăsta ar deveni casa mea?

— Haideți să mergem! spune Daniel în cele din urmă. Ne-am pierdut lumina.

Atunci eu mă gândesc: oare chiar așa să fie? Oare ne-am pierdut lumina, sau poate că abia am întrezărit-o pentru prima oară? Tot ce știu e că, atunci când urc în camionetă împreună cu bărbatul ăsta și cu fiul lui, zâmbesc.

Dintr-odată, știu ce am așteptat toți anii ăștia, de ce am adunat broșuri și cărți și am făcut poze cu diverse locuri.

Mi-am dorit să am parte de un nou început, am visat la asta.

Iar acum, în sfârșit, știu unde vreau să fiu în clipa în care încep această nouă fază a vieții mele.

Toată noaptea, stau întinsă în pat și mă gândesc la Daniel. Derulez în minte, iarăși și iarăși, dansul nostru. Felul în care m-a privit Daniel, în care m-a ținut în brațe, în care mi-a șoptit: „Pune-ți o dorință"… Cu cât noaptea se stinge înspre răsărit, totul capătă patina strălucitoare a unei povești.

Tocmai mă trezeam, când aud un zgomot.

Zgomot de pași pe scări.

„Daniel." Recunosc sunetul.

Arunc așternuturile deoparte și mă dau jos din pat. Alerg repede în baie și mă îmbrac. Apoi mă uit cu precauție pe după ușa camerei.

O lumină e aprinsă la recepție.

Pășesc în tăcere pe mocheta de pe coridor. Ajung la recepție, dar nu găsesc pe nimeni. Îmi ia o secundă să observ că ușa de la intrare e deschisă.

În ceața purpurie a zorilor timpurii, îl văd pe Daniel stând în curtea din față. De data asta, nici măcar nu mă gândesc să dau înapoi. Acum o iau de la capăt. Ăsta-i noul meu început.

Aproape că am ajuns lângă el, când îl văd pe Bobby, care se află în capătul pontonului. Vorbește cu aerul. Chiar și așa, de la distanță, îmi dau seama că plânge și țipă.

Daniel scoate un sunet. În dimineața asta cețoasă, sunetul e distorsionat, prelungit, până când ajunge să semene cu un

suspin.

Îmi pun mâna pe brațul lui.

— Sunt aici, spun eu.

Tremură atunci când îl ating, dar nu se întoarce ca să mă privească.

— O, Doamne, cât o să mai dureze treaba asta?!

Adevărul e că *pentru totdeauna* și *nu pentru mult timp,*

— Bobby o să stea de vorbă cu ea până când n-o să mai simtă nevoia.

Stăm acolo, unul lângă celălalt. Pe ponton, Bobby își strigă mama.

— O să fie bine, spun eu în șoaptă. Are un tată care-l iubește. Pentru mine ar fi contat enorm să am și eu un astfel de tată. Atunci când a murit mama, vreau să spun. N-am avut-o decât pe sora mea.

Dintr-odată, îmi amintesc de înmormântarea mamei și de cât de devastată am fost atunci. Sprijinul meu a fost Stacey, care m-a ajutat să n-o iau razna. În perioada îndelungată în care mama a bolit, sora mea a fost cea care mi-a dat putere.

Stacey.

E pentru prima oară când gândul la ea nu mă face să tresar. Amintirea nu-mi provoacă durere, ci mai degrabă mă eliberează de povara nostalgiei. Mi-a fost dor de sora mea; iată unul dintre multele adevăruri de care am fugit.

Bobby vine în fugă spre noi.

Daniel îngenunchează pe dată.

— Sunt aici, amice!

Bobby se oprește brusc. Lacrimile îi scaldă obrajii, iar ochii îi sunt roșii.

— N-a venit. Am strigat-o din nou și din nou!

— Of, Bobby, spune Daniel, ștergând lacrimile de pe obrajii fiului său.

Îmi dau seama că se chinuie să găsească cuvintele potrivite ca să-l aline. Știm amândoi că Bobby trebuie să renunțe la mama lui imaginară, însă depășirea unui astfel de moment n-are cum să nu fie dureroasă.

Daniel îl trage pe Bobby în brațele lui și îl ține strâns la piept,

șoptind cuvinte într-o limbă ritmată și melodioasă, pe care n-o înțeleg.

Bobby îl privește.

— Dar sunt speriat!

— De ce?

— Să nu cumva s-o uit, răspunde Bobby cu glas șoptit și trist.

Daniel închide ochii pentru o clipă, iar reacția lui mă face să-mi dau seama cât e de rănit de dezvăluirea făcută de fiul lui. După ce deschide ochii, văd în ei strălucirea lacrimilor.

— Ar fi trebuit să fac asta cu mult timp în urmă, murmură el.

— Ce?

Daniel îl ia pe Bobby în brațe și îl duce în casă.

— Așteaptă aici! spune el lăsându-l pe Bobby pe canapea, iar apoi aleargă la etaj.

Bobby pare atât de mic acolo, pe canapea, cu obrajii aceia strălucitori și cu un dinte din față care-i lipsește!

— Am făcut ceva greșit? mă întreabă el.

Mă așez lângă șemineu, în fața lui. Nu stau lângă el fiindcă vreau să mă audă. Să mă asculte.

— Povestește-mi despre ea!

— Despre mami?

Vocea îi tremură, dar văd cum începe să zâmbească. Mă întreb de când aștepta să-l întrebe cineva asta.

— Îi plăcea rozul. Și vorbea foarte repede.

Zâmbesc, la rândul meu. Îmi aduc aminte de mama, care horcăia atunci când râdea. Odată, pe vremea când eram mică, a râs atât de tare, încât i-a bufnit laptele pe nas. E o amintire pe care până acum am crezut-o pierdută.

— Mama mă săruta pe frunte ca să vadă dacă aveam febră. Îmi plăcea mult atunci când făcea asta, spun eu.

— Ori de câte ori se gătea pentru o ocazie specială, mama își punea fluturi în păr.

Mă aplec spre el.

— N-o s-o uiți, Bobby, crede-mă!

— O să mă părăsești și tu, nu-i așa? Exact ca ea!

Întrebarea – și resemnarea tristă din vocea lui – mă întristează și pe mine. Știu că n-ar trebui să-i promit nimic,

fiindcă viața mea e întoarsă pe dos în momentul ăsta, iar lucrurile pe care mi le doresc mi-ar putea depăși puterile, dar nu pot să stau pur și simplu aici și să nu spun nimic.

— Am o altă viață în California.

— O să-ți iei rămas-bun, nu? N-o să dispari pur și simplu!

Oricât de încurcată ar fi viața mea, promisiunea asta e ușor de făcut. N-aș pleca niciodată fără să-mi iau rămas-bun.

— Promit.

Daniel coboară pe scară. Ține în mână un album foto maroniu, voluminos, și o cutie de pantofi.

Mă ridic, iar picioarele îmi tremură, E un moment intim, eu n-am ce căuta aici.

— Ar trebui să plec. Am…

— Nu pleca, mă roagă Bobby. Spune-i, tati! Spune-i lui Joy să rămână!

— Te rog, Joy! exclamă Daniel trăgându-l pe Bobby aproape de el. Nu pleca!

Felul în care a spus „te rog” mă face să rămân prizonieră; dar și gândul că Bobby e fragil acum. Ocolesc măsuța de cafea improvizată și mă așez lângă Daniel.

— Fă-i loc să stea, tată!

Daniel se trage mai aproape de fiul lui.

— Am suficient loc, spun eu.

Bobby își ridică privirea către tatăl lui.

— Joy spune că mereu o să-mi amintesc lucruri despre mami. Ca, de pildă, agrafele cu fluturi pe care le purta. Și felul în care îmi dădea pupici înainte de culcare, cu buzele țuguiate.

— Cu buzele țuguiate? repetă Daniel cu glas răgușit.

Îmi dau seama că acum și el se gândește la ea.

— Mereu greșea versurile de la cântecul cu Winnie de Pluș.

Vocea lui Bobby e mai puternică acum, mai puțin șovăitoare.

— Rugăciunile ei de seară țineau o veșnicie, spune Daniel zâmbind. Blagoslovea pe toată lumea pe care o cunoștea, adaugă el privindu-l pe Bobby. Iar pe tine te-a iubit, amice!

— Și pe tine.

— Da, așa e.

Daniel pune albumul foto pe genunchi și îl deschide.

Înăuntru sunt o serie de fotografii alb-negru; în ele se vede un băiat care joacă „Lovește conserva” pe străzi pline de praf, care se plimbă cu o bicicletă ruginită și care stă, cu un zmeu în mână, pe un gard de piatră. Părul băiatului e negru ca smoala și are nevoie de serviciile unui frizer. „Daniel.”

Mai e o fotografie cu o stradă sordidă și cu un bar care se numește Pig-and-Whistle.

— Ei sunt bunicul și bunica, spune Bobby arătând spre cuplul care stă în fața ușii de lemn a barului. Acum locuiesc la Boston.

— Încă mai umblă brambura prin baruri, spune Daniel, râzând, în timp ce trece la pagina următoare.

„Maggie.”

Fața ei se uită în sus la noi, încadrată de dantela vălului de mireasă. Arăta tânără, strălucitoare, nemaipomenit de fericită. Zâmbetul ei ar fi putut să ilumineze Staples Center.

Nu pot să nu mă gândesc la albumul meu de nuntă, bine ascuns în biblioteca de la etajul casei mele, plin de praful anilor pierduți. Mă întreb dacă măcar mi-aș mai recunoaște imaginea din tinerețe, sau dacă mi-aș privi imaginile propriei vieți asemenea unui arheolog care studiază artefacte ale unei rase dispărute.

Și cum rămâne cu Stacey? Pot, oare, să nu merg la nunta ei, să nu iau parte la cel mai important eveniment al vieții ei? Mereu am fost una lângă alta în momentele esențiale din viața noastră. Nu asta înseamnă să ai o familie? Chiar și atunci când suntem fragili, când suntem trădați și sângerăm, suntem legați unul de celălalt.

Las gândurile astea la o parte și mă concentrez la fotografiile din albumul lui Daniel.

Următoarele câteva pagini conțin zeci de fotografii de la nuntă. Daniel le răsfoiește fără să comenteze; îl aud cum răsuflă ușurat atunci când ajunge la final.

— Ăsta sunt eu, spune Bobby arătând spre prima fotografie a unui bebeluș atât de mic, încât fața lui arată asemenea unei monede roz de douăzeci și cinci de cenți.

— E ziua când te-am adus acasă de la spital.

— Dar mami plânge!

— Pentru că te iubea atât de mult.

Daniel dă în continuare paginile și, pe măsură ce povestește despre familia lor cu accentul acela irlandez plin de muzicalitate, cu fiecare moment ce trece și cu fiecare silabă ce sună ca versul unui cântec, îi văd apropiindu-se din ce în ce mai mult… pe băiatul ăsta cu inima frântă și pe bărbatul care-l iubește.

— Aici e primul tău prieten, vărul tău, Sean… prima ta petrecere aniversară… ziua în care ai spus „mamă”.

Observ că de la o vreme în filele albumului se găsesc din ce în ce mai puține fotografii cu Daniel și nici una cu el și cu Maggie. Restul albumului e numai despre Bobby.

Știu cum se poate întâmpla un astfel de lucru. Nu dintr-odată, ci câte puțin în fiecare zi. Nu-ți mai dorești să imortalizezi fiecare minut dintr-o viață nefericită. La Bakersfield, am un sertar întreg de albume similare. Cele mai vechi dintre ele sunt cu mine și cu Thom, iar cele mai recente sunt aproape numai peisaje.

Înainte ca Daniel să ajungă la ultima pagină, Bobby a adormit ghemuit, aproape de tatăl lui.

— Joy… spune Daniel în șoaptă.

Atunci când îmi rostește numele, murmurat în tăcerea dintre noi, oftează și zâmbește.

— Sunt aici, spun eu, așteptând mai mult.

El nu adaugă nimic, așa că mă hotărăsc să fiu îndrăzneață.

— Poate că eu și cu tine… spun, aplecându-mă spre el.

Nu știu cum să continui, cum să cer ceea ce-mi doresc, dar nu contează. Am mers prea departe, am dezvăluit prea multe. Daniel clatină din cap și se trage mai departe de mine.

— Cred că am înnebunit! spune el fără să mă privească. Apoi se ridică de pe canapea și îl duce pe Bobby în brațe până la scară.

Ce-o fi fost în capul meu să spun „eu și cu tine”, având fotografiile soției lui defuncte între noi?

Ca întotdeauna, sunt o maestră a sincronizării. Sunt singură. Din nou.

CAPITOLUL 7

Încerc să adorm din nou, dar, după spectacolul de care am avut parte cu noaptea în cap, mi-e imposibil. Pe la ora șapte, renunț și merg să fac un duș. Apoi mă duc la bucătărie și caut cafea. Aud sunet de pași pe scară și apoi la recepție. Întorc capul și îl văd pe Daniel intrând în bucătărie. Pare tras la față, obosit. Cearcănele din jurul ochilor îi sunt atât de adânci și de întunecate, încât par desenate cu cărbune.

Se uită la mine și la cafetieră, în ordinea asta, și zâmbește.

— A, cafea!

— Se pare că avem în comun dependența de cafea. La care se adaugă și dorința de a o lua de la capăt.

Imediat ce rostesc cuvintele astea, îmi dau seama că n-aș fi vrut să le spun. Dar vocea mea e și mai îngrijorătoare decât cuvintele; e toată numai o șoaptă, de parcă aș fi Marilyn Monroe în acea filmare epocală în care i s-a adresat președintelui Statelor Unite.

Daniel mă privește țintă încă o clipă, după care iese din încăpere.

Încremenesc locului, simțindu-mă ca o neghioabă. Tot ceea ce i-am spus lui Daniel e greșit.

Nu e deloc surprinzător. N-am prea multă experiență, în viața mea au mai fost Jed Breen în timpul liceului și Jerry Wist în vara de după absolvire, dar asta e tot. Pe Thom l-am întâlnit la o petrecere, pe vremea când eram în anul al doilea la Davis. Și Dumnezeu mi-e martor că n-am mai ieșit cu nimeni după divorț.

Sorb din cafea și mă îndrept spre ușa de la bucătărie.

Bobby vine la mine alergând, de parcă m-ar fi așteptat.

— Învață-mă să citesc mai bine!

— Sigur că da.

El mă duce la canapea. Stăm așezați acolo mai multe ore, citind propoziții cu voce tare. Îl laud și îl încurajez, dar în același timp îmi încordez auzul, în speranța că o să deslușesc un zgomot de pași pe ponton. Îmi tot aduc aminte de dansul cu

Daniel.

„Pune-ți o dorință… Ar fi frumos s-o iau de la capăt."

— Joy! exclamă Bobby. JOY!

Clipesc și revin în prezent.

— Iartă-mă, Bobby!

Mă simt de parcă aș fi o adolescentă care visează cu ochii deschiși la un băiat. E un gând ce mă face să zâmbesc. Cine s-ar fi așteptat?

— Ce cuvânt e ăsta?

Sunt din nou atentă la cartea pe care o am deschisă pe genunchi. E versiunea Disney a lui *Pinocchio,* iar lui Bobby îi place la nebunie povestea băiețelului de lemn care își dorește să fie un băiețel adevărat. E a doua oară pe ziua de azi când o citim.

— A… D… E… V… Ă… R… A… T. Adevărat!

El își ridică ochii către mine.

— Aș vrea ca Zâna Albastră să-l facă pe Freddy să fie un băiețel adevărat.

Dacă Zâna Albastră ar exista, Freddy ar duce o viață de huzur. Doar Dumnezeu știe cât de iubit a fost mielul de pluș al lui Bobby, cu blana răvășită și având drept ochi un nasture care stă să cadă.

Ușa din spatele nostru se deschide cu o izbitură.

Bobby închide cartea cu zgomot. Vrea să-i facă o surpriză lui Daniel și să-i arate cum citește.

Daniel intră în hol. Cămașa de flanel și vesta căptușită cu puf îi sunt pline de rumeguș și îmbibate de ploaie. E murdar de noroi pe față. Zâmbește, dând la iveală o dantură de un alb strălucitor.

— Salutare! spune el dezbrăcându-se de jachetă și punând-o pe spătarul unui scaun, după care deschide televizorul. N-are rost să mai fac treabă, se apropie o furtună!

— O furtună? repetă Bobby cu glas speriat.

— Nu-ți face griji, amice! De asta sunt aici, ca să te protejez.

Bobby se chircește mai aproape de mine, văicărindu-se:

— *Urăsc* furtunile!

Pentru prima dată, îmi dau seama cât de întuneric s-a făcut la

recepție. Afară, nori cenușii acoperă cerul. Umbrele se preling de-a lungul lacului și pe întinderea de iarbă.

— Caută un buletin de știri, Bobby! spune Daniel, aplecându-se ca să-și descheie cizmele de lucru. Cobor într-o secundă!

După ce spune asta, se duce la etaj.

Bobby ia telecomanda și apasă pe butonul de pornire. Se aude un zgomot strident, după care apar imaginile.

— Urăsc știrile, bombăne el, privind întunecimea de afară.

Pe ecran, o femeie drăguță și blondă vorbește despre un incendiu puternic, izbucnit în centrul orașului Seattle. Relatează apoi restul informațiilor locale: câteva jafuri, o mașină furată în Hoquiam și o mascotă în formă de capră, furată de la un liceu din apropiere.

O altă știre prezintă o serie de reședințe din zonă care au fost decorate pentru sărbători, oferind chiar adrese, astfel încât oamenii să poată admira aranjamentele în timp ce trec pe lângă ele cu mașina.

Noi, cei din sudul Californiei, avem alte obiceiuri atunci când trecem cu mașina prin dreptul unui loc.

Afară se aud tunete bubuind. Fulgerele strălucesc.

Bobby scoate un țipăt. Mă apropii de el și-i spun:

— Nu-ți face griji, o să…

Apoi aud:

— *Un avion s-a prăbușit…*

Vreau să spun: „Schimbă postul! Închide televizorul!"

Dar nu mai pot vorbi. Mă ridic în picioare și fac un pas în față.

— *…la aproape o sută treizeci de kilometri nord de aici. Așa cum am relatat anterior, cei unsprezece pasageri identificați ai zborului charter au fost salvați de pompieri vineri seară și transportați la spitale locale.*

Fotografia de pe permisul meu de conducere apare pe tot ecranul.

— *Joy Faith Candellaro,* spune prezentatoarea cu o intonație plăcută, de parcă ar fi relatat despre o rețetă de ton la cuptor și nu informații despre o persoană din Bakersfield, California, dată dispărută. *După ce comandantul cursei charter, Riegert Milosovich,*

și-a recăpătat cunoștința în urma intervenției chirurgicale, le-a declarat autorităților că această femeie a cumpărat biletul în ultimul moment și că se afla la bordul avionului atunci când…

— S-a terminat cu tunetele? întreabă Bobby, agitat.

— Stai puțin, Bobby!

Zgomote albe îmi vuiesc în cap, blocând transmisiunea de la televizor. Încerc să deslușesc cuvintele, dar imaginea de pe ecran se schimbă, iar eu trag aer în piept.

E Stacey; se află în fața garajului ei pentru trei mașini și plânge. Poartă un hanorac galben-deschis și pantaloni asortați (un cadou pe care i l-am făcut anul trecut, de ziua ei), e palidă și fără culoare în obraji.

— Ne rugăm să se întoarcă acasă!

Se uită la Thom, care pare surprinzător de afectat. *Plânge* cumva?

— *Totuși, e perioada miracolelor!* le spune Stacey reporterilor.

— Doamna aceea seamănă cu tine, e de părere Bobby, arătând spre sora mea.

— Ți se pare? răspund eu fără vlagă.

Am auzit asta toată viața. Gemene irlandeze. Două surori născute la doar un an distanță și care au fost mereu una lângă cealaltă.

— Pare foarte tristă!

Cine ar fi crezut că Stacey o să-mi simtă lipsa atât de tare?

Dar e o minciună. Am înțeles adevărul pe care l-am ascuns de mine însămi în toate zilele și nopțile de după plecarea mea de acasă. *Am știut* că Stacey avea să-mi simtă lipsa și să plângă din cauza mea. Am vrut asta, am vrut ca ea să regrete ce mi-a făcut.

Am vrut să-i frâng inima, așa cum mi-a frânt-o și ea pe a mea.

Dar una e să-mi doresc ca Stacey să aibă remușcări din pricina mea, și alta e s-o las să creadă că am murit.

Vacanța mi s-a terminat.

— Ce s-a întâmplat, Joy?

Bubuitul tunetelor pare să zdruncine cabana. Furtuna face ferestrele să zăngănească.

— Tati! strigă Bobby, sărind de pe canapea.

Daniel ajunge într-o clipită la baza scării și îl ia pe Bobby în brațe.

— E doar o furtună, amice, spune el pe un ton liniștitor. N-ai de ce să-ți faci griji!

— Are dreptate, Bobby, nu trebuie să te sperii, spun eu cu glas cât se poate de calm.

Dar știu că vorbele mele sunt o minciună. Acum *există* un motiv de teamă pentru mine și pentru Bobby. Trebuie să mă întorc acasă.

Fulgerele strălucesc în încăpere. Pentru o clipă, ele transformă totul în alb și albastru. Mă uit la Daniel, care își ține fiul strâns, și la Bobby, a cărui față mică și palidă e brăzdată de lacrimi.

— E ca atunci când mami…

— Șștt, spune Daniel.

Se răsucește pe călcâie și îl cară pe Bobby la etaj. Vocile lor se aud până la mine. În surdină. Incert.

Daniel îi cântă lui Bobby; notele line ale cântecului estompează sunetele plânsului. Deși nu recunosc cântecul și nu-i înțeleg nici versurile, mă emoționează, totuși, mă face să-mi amintesc de perioadele din viața mea – cu mult timp în urmă – când mă simțeam iubită și în siguranță.

Merg pe bâjbâite până la recepție și găsesc telefonul. A sosit timpul s-o sun pe Stacey. Fulgerele sunt asemenea unei lumini stroboscopice care se aprinde și apoi se stinge, învăluindu-mă întâi în strălucire, iar apoi aruncându-mă în beznă.

Ridic receptorul și apelez centralista. Tonul de apel sună de două ori, după care se întrerupe curentul, telefonul moare și totul e cufundat în întuneric.

În visele mele, lumea e plină de zgomote ciudate și de mirosuri necunoscute.

Lumina. Vibrează peste tot în jurul meu, asemenea unor albine în jurul fagurelui. Se aude un sunet *poc-vâj,* care se repetă la infinit.

E resacul de pe o plajă care se cheamă Kalaloch; aud cum valul îmi șoptește, chemându-mă să vin mai aproape, să mă

bucur de răcoarea lui. Mă simt de parcă aș fi ținută captivă sub apă. Nu pot respira. Intrată în panică, încerc să ajung la suprafață, dar nu reușesc.

— Joy, trezește-te! Trezește-te, te rog!

E vocea surorii mele.

Acum ies din ocean. Timp de o clipă binecuvântată, am din nou zece ani și ne aflăm la un camping din Needles, California. Stacey vrea să încalce regulile, să înoate noaptea în piscina de lângă clădirea recepției. Mă trage de mânecă.

După care sunt înapoi pe Madrona Lane, suficient de aproape cât s-o ating pe sora mea însărcinată și, cu toate astea, fără să fiu în stare să ajung la ea. Invitația de nuntă e jos, pe asfalt, între noi. „Thomas James Candellaro și Stacey Elizabeth McAvoy au plăcerea să vă invite…"

— Trezește-te, Joy!

Cineva mă atinge pe braț, mă împinge încetișor.

Deschid ochii, dezorientată la început de întunericul plin de umbre care mă înconjoară. Mă așteptam să fiu acasă, cu ochii fixați pe tavanul camerei mele, ascultând sunetul venerabilei mașini de tuns iarba a domnului Lundgren.

Bobby e lângă patul meu și se uită la mine.

Mă ridic în coate și îmi dau la o parte părul roșcat și încâlcit care îmi intră în ochi.

— Bobby! spun eu încercând să-mi revin din vis.

Totul e încă inconsistent, derutant. Nu-mi aduc aminte să mai fi avut vreodată un somn atât de profund.

— Nu reușeam să te trezesc! spune el privindu-mă plin de îngrijorare.

— Aseară am stat trează până târziu, răspund eu de parcă el ar fi putut să înțeleagă soiul acela de noapte albă provocată de regrete.

— Am visat că ai plecat.

Închid ochii și oftez. Cum de am putut să mă împrietenesc cu el așa, cu inima ușoară, și să nu-mi dau seama cum aveau să se termine toate astea?

Fantezii.

M-am învăluit în ele, am lăsat imaginile frumoase dintr-un

viitor imposibil să-mi fie plasă de salvare, un loc în care să pot ateriza în siguranță. M-am gândit la timpul petrecut aici ca la o aventură. În realitate, era o evadare. În tot răstimpul ăsta, ceasul care măsura sorocul la care aveam să fiu dată în vileag a ticăit în continuare. Pur și simplu nu l-am auzit până acum.

— O să pleci?

Vreau să-l mint; mai mult decât atât, aș vrea ca minciuna mea să fie adevărul.

Dar nu aparțin acestui loc sălbatic, oricât de mult mi-aș dori. Ăsta-i adevărul pe care l-am înțeles azi-noapte, în timp ce încercam să dorm. Daniel n-a schițat niciodată vreun gest prin care să arate că m-ar plăcea. Toate gândurile de genul „cum ar fi dacă…” pe care mi le-am făcut au fost, de fapt, „dacă”.

Am fost și eu precum Bobby, un copil care aleargă după o fantomă pe un ponton, la ivirea zorilor.

Ating obrazul rotund al lui Bobby. Cât ai bate din palme, pielea o să i se asprească și o să-i crească fire de păr. O să fie un bărbat în toată firea, iar eu o să devin o amintire din copilăria lui.

— Vreau să rămâi, spune el cu glas nesigur.

Mai târziu, o să-mi permit să simt durerea acelor cuvinte. Acum, nu îndrăznesc.

— Ai un tată care te iubește. Iar eu am… o soră care a încercat să-mi ceară iertare. Trebuie să mă întorc la ea. Asta am învățat eu de când sunt aici. Am învățat de la tine și de la tatăl tău.

— Dar dacă pleci, mie o să-mi fie dor de tine. Nu-ți pasă?

Răspund cu greutate; lacrimile îmi stau în gât.

— Sigur că îmi pasă, Bobby!

El mă fixează cu o privire umedă și acuzatoare.

— Poți sta și în dimineața de Crăciun? O să deschidem cadourile.

— Eu nu…

— *Te rooog!*

Cum aș putea să-l refuz? Mai ales că și eu mi-o doresc atât de tare? O s-o sun pe Stacey ca să-i spun că sunt teafără. Apoi o să-mi închei aventura în dimineața de Crăciun, în locul acesta pe care am ajuns să-l iubesc. Oftez.

— O să stau și în dimineața de Crăciun, dar apoi o să trebuiască să plec, bine?

— Promiți că o să rămâi?

— Promit.

El zâmbește forțat.

Amândoi știm că nu e suficient. Nu e ceea ce ne dorim.

Dar nu se poate altfel.

Cât timp fac un duș și apoi iau micul-dejun, se face aproape ora zece.

Ies din camera mea – sau, cel puțin, așa intenționez –, dar, de îndată ce pășesc peste prag, mă împiedic și cad în fața ușii. Mă ridic și privesc înapoi la spațiul ăsta îngust și dărăpănat. Camera 1A dintr-o cabană ca vai de lume, cu un nume ridicol.

Îmi dau seama cât de mult o să-mi lipsească. De fiecare dată când închid ochii, văd camera așa cum ar putea fi, așa cum mi-am imaginat-o: pereții din bușteni curățați la perfecție și dați cu lac strălucitor; fără covorul verde, ceea ce ar face să iasă la iveală scândurile dușumelei de lemn de pin; un pat drăguț, de fier forjat alb, acoperit cu o învelitoare lucrată de mână și cu perne decorative albastru-lavandă – nuanța exactă pe care o are cerul chiar înainte să apună soarele. Flori proaspete pe scrinul cel vechi. Baia renovată cu faianță albă și alamă, dușul înlocuit de o cadă cu picioare.

Îmi alung imaginea din minte și îmi continui drumul. Pașii mei nu scot nici un sunet pe covorul kaki. La bucătărie, pe blat, găsesc o tavă plină cu fructe și cu felii de brânzeturi, dar nu e nimeni în încăpere. Nu-i nevoie să urc la etaj (nu că aș face asta) ca să știu că Daniel și Bobby au plecat. Începusem să cunosc stările acestui loc, atmosfera pe care o are atunci când oamenii sunt aici și atunci când sunt plecați. Nu se mai aude scârțâit de podele deasupra și nici nu mai zboară tencuială din tavan fiindcă Bobby se dă cu skateboardul pe coridoarele de la etaj. Luminile de Crăciun sunt stinse, iar recepția e cufundată în beznă.

Mă îndrept spre fereastră, ca să mă asigur. Furtuna s-a mai potolit; norii se înghesuie peste copaci; vântul împrăștie frunze

de-a lungul pontonului și îndoaie copacii de parcă aceștia ar fi niște jucării flexibile. Dar nu plouă.

Camioneta a dispărut.

Caut vreun bilețel lăsat pe undeva, dar știu că n-o să găsesc nici unul. Eu sunt un vizitator. De ce mi-ar spune Bobby și Daniel unde s-au dus, ori când se întorc? Cu toate astea, nu pot să nu mă simt dezamăgită.

Rămân locului mult timp. În cele din urmă, mă duc la telefon și ridic receptorul. Mi-l lipesc de ureche și-i simt răceala.

Tot n-are ton.

Mă năpădește un val de ușurare, dar senzația nu durează. Oricât de mult mi-ar plăcea, nu pot sta singură aici, ascunzându-mă de lume, de lumea mea. Cadoul meu de Crăciun pentru Stacey o să fie un apel telefonic. Doar atât, un apel, dar e un început. Cine știe unde o să ne ducă asta după aceea?

Mă întorc în camera mea și scot din dulap puloverul albastru pe care l-am împrumutat, după care găsesc o umbrelă în spatele biroului recepției și o iau cu mine, pentru orice eventualitate. Apoi plec.

Vântul suflă pe drum și șuieră printre copaci. Pădurea e mai întunecată decât de obicei, la fel și cerul.

Urmez panglica neagră de asfalt care se întinde paralel cu lacul. Frunze și tot felul de resturi alunecă pe pavaj, iar vântul le suflă pe lângă mine. Apa maronie gâlgâie în șanțuri.

Mă înclin împotriva vântului, înaintând cu greutate, pășind prin gropile și bălțile de după furtuna de noaptea trecută. Drumul sclipește în fața mea, plin de apă.

La început merg într-un ritm destul de alert. Sunt într-o formă fizică destul de bună, fac aerobic aproape regulat și am slăbit puțin săptămâna trecută. Oricum, mă simt mai slabă, dar nu m-am urcat pe cântar.

Fiecare curbă a drumului promite să fie *aceea*. Mă tot aștept să văd orașul desfășurându-se în fața mea, o cununiță de lumini de sărbătoare aflată la adăpost de toată întunecimea asta bântuită de furtună.

Dar curbele nu fac altceva decât să ducă la o altă linie

dreaptă. Autostrada asta veche merge și nu se mai oprește.

Îmi pierd energia, iar lucrul ciudat e că o văd ieșindu-mi pe nas și pe gură sub forma unor vălătuci de abur alb, care se împrăștie în fața mea. Pașii îmi răsună mai tare. E frig. Vântul îmi zgârie fața și îmi bate tare prin păr.

Nu-mi vine să cred că, după accident, am mers atât de mult. Atunci călătoria asta prin păduri străvechi mi s-a părut floare la ureche. În realitate, e un drum de mai mulți kilometri.

Cum de am reușit să-l fac?

Înaintez și tot înaintez, până când încep să mă gândesc serios că ar trebui să mă întorc.

Sunt cu totul singură în pustietatea asta. De când am pornit la drum, n-a trecut nici o mașină pe lângă mine, nici un far n-a luminat asfaltul ca să-mi arate drumul înapoi, nici măcar pentru un scurt moment în care să mă depășească un vehicul mergând cu nouăzeci de kilometri pe oră. Norii negri, care atârnă sinistru de jos pe cer, întunecă și mai mult după-amiaza asta.

În față, drumul face o nouă curbă.

— Gata! spun eu cu voce tare.

M-am hotărât ca, dacă orașul nu apare după curbă, să fac cale întoarsă.

Apoi aud în depărtare zgomot de mașini.

„Slavă Domnului!"

Mersul îmi devine mai ușor acum, când se întrevede capătul drumului. Grăbesc puțin pasul, iar atunci când ajung în oraș, gâfâi.

Ies de pe autostrada cu două benzi și intru pe o stradă destul de îngustă, mărginită de copaci, denumită Azalea. Merg cale de vreo cincisprezece metri, când îmi dau seama de ceva.

Nici aici luminile nu sunt aprinse.

Orașul e cufundat în beznă; neluminate, clădirile par mai mici, grupate laolaltă de parcă s-ar înghesui unele într-altele ca să-și țină de cald.

În perimetrul gri al parcului, zăresc o cabină telefonică de pe vremuri. De mult n-am mai văzut una asemănătoare. În regiunea din California în care locuiesc, toată lumea a trecut la telefonia mobilă, renunțând la astfel de cutii cu pereți de sticlă.

Mă înghesui înăuntru și închid ușa după mine. Mișcarea nu declanșează nici o lumină. Dinainte să ridic receptorul, știu ce o să descopăr.

E mort. Și nici nu există vreo carte de telefon atârnată de vreun lanț ruginit.

Ies din cabină, iar tunetul bombăne de-a lungul cerului cenușiu. Fulgerele strălucesc stroboscopic, electrizând pentru o secundă orașul adormit. Apoi începe ploaia.

Cu putere.

Iau umbrela și o deschid. Ploaia bubuie pe cupola de plastic de deasupra capului meu. Alerg de-a lungul parcului.

În oraș, streșinile mă protejează. Pășesc aproape de zidurile clădirilor, remarcând, chiar și prin întuneric, cât de bine îngrijit e totul. Decorațiunile de sărbători umplu toate ferestrele. De ușa unui restaurant numit Dew Drop În, atârnă o plăcuță pe care scrie „ÎNCHIS: Nu mai avem suc”. Zâmbesc, deși mi-e frig și mă simt jalnic.

La capătul străzii, ajung la un semn *Stop* și o iau la dreapta ca să mă adăpostesc în continuare sub streșini.

Câteva case mai încolo, nu-mi vine să-mi cred ochilor: o benzinărie cu luminile aprinse. Probabil că au un generator.

Străbat în grabă strada udă și alunecoasă și ajung la ușă. Înăuntru e un mic magazin, cu nesfârșite rafturi de marfa colorată. Luminile sunt atât de strălucitoare, încât sunt nevoită să închid ochii pe jumătate.

În spatele tejghelei, un bărbat citește ceva dintr-un dosar și face însemnări pe un fel de clipboard. Pe blat, în dreptul mâinii lui drepte, se află un telefon mobil cenușiu, îngust.

— Slavă Domnului! spun eu în timp ce îmi las pe linoleumul podelei umbrela din care picură apă. Furtuna asta e o nebunie, nu-i așa?

Vânzătorul ridică spre mine o privire surprinsă, mai mult ca sigur pentru că are în fața ochilor pe cineva care a ieșit din casă pe o astfel de vreme. Fața lui e ascuțita, părul îi e alb, tuns elegant, iar ochii îi sunt albaștri și par surprinzător de ageri pentru un bărbat de vârsta lui.

— Nu poți ști cât o să dureze!

Același lucru îl spun mereu meteorologii. Îi zâmbesc.

— Am nevoie să dau un telefon.

Mă privește într-un mod straniu și apoi ciocănește în aparatul auditiv pe care-l poartă în urechea stângă.

— Palton?

— Nu palton. *Telefon.* Trebuie să dau un telefon. Cu taxă inversă.

— Mă auziți? spune el aplecându-se mai aproape. Nu e curent electric!!

— *Vă* aud! răspund, încercând să nu las nerăbdarea să mi se citească în voce.

Sunt obosită, udă până la piele și dârdâi de frig. Ar fi foarte ușor să-mi pierd cumpătul, așa că trag aer adânc în piept și încerc să zâmbesc.

— Știu că nu mai e curent! adaug, ciocănind cu degetul în telefonul mobil. Pot să-l folosesc? *Vă rog!* Trebuie să vorbesc cu sora mea!

El zâmbește, lăsând să i se vadă un crâmpei din dantura impecabilă, iar apoi se trage de ureche, în care, în mod surprinzător, poartă un cercel ce arată ca un mic diamant.

— E bine să vorbești!

Bietul om e complet surd. Dacă n-aș fi înghețată de frig și disperată, aș fi politicoasă. Însă, dată fiind situația reală, nu pot decât să spun:

— Da, așa e! Iar acum o să vă folosesc telefonul. Sper că asta nu vă supără!

— Nimeni nu suferă!

— E foarte util să știu asta. Mulțumesc!

Întind mâna și iau telefonul. Ridic clapeta și formez numărul, așteptându-mă în orice secundă ca omul din spatele tejghelei să mă oprească, însă el nu face asta, ci pur și simplu se întoarce la lectura lui.

Telefonul sună.

Și sună.

La fiecare țârâit răgușit, devin tot mai încordată, în cele din urmă, se aude robotul. E vocea lui Stacey:

— *Sărbători fericite! Stacey și Thom nu pot răspunde acum, dar,*

dacă lăsați un mesaj, vă sunăm noi. Mulțumim!

Pe moment, sunt derutată de asocierea atât de degajată a numelor lor. Staceyșithom. Thomșistacey. Acum au devenit un singur cuvânt, exact așa cum eram eu și cu Thom odinioară.

— Ăăă… Bună, Stace! Sunt Joy. Sunt bine. Nu trebuie să-ți faci griji. O să te sun în dimineața de Crăciun. Pa!

Poate că ar trebui să spun mai multe, dar nu mai am nici o idee, așa că închid și-i înapoiez telefonul vânzătorului.

— Mulțumesc!

El se uită la mine.

— Puteți vorbi în continuare cu ea!

— Nu, mulțumesc! Am terminat!

Zâmbind, îmi iau umbrela și părăsesc lumina caldă a benzinăriei.

Abia după ce ajung înapoi în parc, târându-mi picioarele prin ploaia care acum mă orbește, mă gândesc: ar fi trebuit să-l rog pe vânzător să mă ducă acasă cu mașina. Ăsta e un orășel din Statele Unite, ceea ce înseamnă că oamenii își fac servicii unii altora. Schimb direcția și o apuc pe stradă. Tunetul vuiește din nou; ploaia mă izbește cu putere.

În mijlocul furtunii violente, sunt amețită și dezorientată; nu mai reușesc să regăsesc benzinăria.

N-am avut niciodată o foarte bună capacitate de orientare în spațiu.

Oftez, după care mă îndrept spre parc și caut drumul către vechea autostradă, iată primul meu gând: ăsta e drumul spre casă.

Apoi îmi amintesc.

Casa mea e pe o străduță simpatică, într-o parte nu atât de simpatică din Bakersfield, același oraș în care sora mea însărcinată și fostul meu soț trăiesc acum împreună.

Staceyșithom.

Ce o să le spun?

CAPITOLUL 8

Tocmai în clipa în care mă gândesc că nu poate fi o vreme mai oribilă, începe să ningă.

Într-o clipită, peisajul bântuit de furtună se transformă într-un loc plin de lumină magică, neverosimilă. Norii se ridică, iar luna strălucitoare se iveşte de deasupra şi învăluie drumul într-o lumină argintie. Ploaia torenţială se transformă într-o perdea de sfere minuscule de bumbac, care încep să plutească, leneşe, spre pământ.

Totul e nemişcat; lumea îşi ţine respiraţia. Gâlgâitul apei în şanţ se transformă într-un zgomot care seamănă cu râsul unui copil. Simt din nou mirosul pinilor şi izul intens de pământ reavăn.

Din păcate, frumuseţea asta subită are şi un neajuns nemilos.

E *frig.*

În puloverul meu devenit dintr-odată inadecvat, tremur şi încerc să mă încălzesc. Aburii respiraţiei mă învăluie, făcându-mă să mă simt de parcă aş merge printr-o ceaţă densă. Încep să tremur şi nu mă mai pot opri. Probabil că arăt ca o pacientă evadată dintr-un spital de boli mintale, proaspăt fugită de camera cu şocuri electrice şi care acum dansează pe marginea drumului. Sunt atât de obosită! Nu-mi doresc decât să mă opresc, dar ştiu că dacă mă opresc o să cad. Şi e posibil să nu mă mai ridic. Am pleoapele grele, iar degetele mâinilor şi picioarelor mă înţeapă de la frig. Obrajii îmi sunt atât de îngheţaţi, încât îi simt fierbinţi; fiecare fulg de zăpadă îmi arde pielea. Doar o femeie crescută în California ar fi ieşit la plimbare pe o vreme ca asta.

— Nu g-gândi aşa, spun cu voce tare, încercând să par stăpână pe mine, dar eşuând lamentabil.

Dinţii îmi clănţănesc asemenea unui picamer. Trebuie să mă concentrez asupra gândurilor pozitive.

„Cum ar fi imaginea cabanei gătite de sărbătoare, cu Bobby şi cu Daniel pe verandă, aşteptându-mă!"

Oare ei sunt acasă? Oare mi-au observat absenţa? Oare sunt

îngrijorați?

Cât timp a trecut de când cineva m-a așteptat acasă și și-a făcut griji pentru mine?

Stacey.

În ciuda tuturor celor întâmplate, adevărul e acolo, îngropat dedesubtul resentimentului: mi-e dor de ea.

Ea e cea căreia vreau să-i povestesc despre timpul pe care l-am petrecut în pădurea tropicală și despre bărbatul și băiatul pe care am început să-i îndrăgesc.

Se pare că începi să înțelegi anumite lucruri după ce ai un accident de avion și ești surprins de o furtună de zăpadă.

Sunt atât de adâncită în gânduri, încât îmi ia ceva timp până să aud zgomotul din spatele meu.

E un motor. Câteva secunde mai târziu, zăresc fasciculele gemene ale unor faruri care se apropie din spate. În lumina lor, văd ninsoarea ce cade peste tot în jurul meu.

Mă opresc, mă întorc.

E camioneta roșie a lui Daniel, care înaintează cu greutate pe drum. Pare o imagine dintr-un vis, o pată roșie într-o lume albă ca zăpada. Nu sunt încredințată pe deplin că situația e reală. Poate că doar mi-am imaginat că vine cineva să mă salveze.

Camioneta trage în dreptul meu și oprește. Portiera albastră a pasagerului scârțâie, după care se deschide cu o bufnitură.

Bobby alunecă până la marginea banchetei. Fețișoara lui e încrețită de îngrijorare și cumva prea colorată în lumea asta tulbure și întunecată.

— Joy!

Încerc să răspund, să zâmbesc, chiar, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic, dar tot ce aud e clănțănitul dinților mei. Dintr-odată, izbucnesc într-un plâns ca de copil. Atunci îmi dau seama că am fost nespus de speriată. Rămasă singură din nou, aș fi putut pur și simplu să mă rătăcesc fără scăpare. Nu-i de mirare că m-am gândit la Stacey.

— Ajut-o, tată! strigă Bobby. O să moară de frig!

Daniel deschide larg portiera și sare din mașină.

— Sunt… bine, spun eu cu o voce care seamănă cu un ciocan pneumatic ce bate în beton.

Mă agăț de marginea de sus a portierei camionetei – metalul e atât de rece, încât simt o senzație de arsură –, mă ridic și mă așez pe scaun. Nu vreau ca Daniel să știe cât de frig îmi e. Am fost cumplit de nesăbuită! Aș fi putut să mor.

— Mul… țumesc…

Daniel stă în picioare lângă camionetă și se uită la mine, îngrijorat. Probabil că până acum n-a mai văzut o femeie cu obrajii vineții. Privirea lui e ciudată și nu reușesc s-o descifrez. Totuși, ghicesc că e mai mult decât îngrijorare. Cred că e furios pe mine fiindcă m-am purtat atât de prostește și fiindcă i-am speriat fiul. Se urcă din nou pe scaunul șoferului și închide ușa cu putere.

— Se poate muri pe o astfel de vreme, spune el pe un ton blând.

— Sunt bine. Chiar sunt. Eu doar… încercam să găsesc un telefon ca s-o sun pe sora mea. Îmi pare rău că v-am făcut să vă îngrijorați!

— Tata are un telefon mobil, spune Bobby pe un ton acuzator.

Îi remarc supărarea din glas. A crezut că am plecat pur și simplu, fără să-mi iau rămas-bun. Că am dispărut, așa cum se întâmplase cu mama lui.

Nu mai am nimic de adăugat. Acțiunile mele au fost prostești. Pur și simplu prostești.

— Te căutăm *de ore întregi* cu mașina! spune Bobby, iar eu îi simt panica din voce. Eu i-am *spus* tatei că ești în pericol!

— Ți-am promis dimineața de Crăciun, răspund eu în șoaptă. Îți aduci aminte? Trebuia doar să dau un telefon. Vorbesc serios!

— Bine, se învoiește el, părând în continuare sceptic.

Mă încumet să-i arunc o privire lui Daniel.

— Bobby m-a invitat să petrec dimineața de Crăciun împreună cu voi.

— I-am spus tatei că rămâi pentru Crăciun, după care o să pleci.

Daniel tot nu se uită la mine. Șofatul prin zăpadă îi solicită întreaga atenție. Sau poate că își dorește să petreacă dimineața de Crăciun doar cu fiul lui.

Dacă ar fi fost să procedez precum în viața mea de până acum, aș fi rămas tăcută, aș fi așteptat ca el să mă invite, să mă vrea. Dar la un moment dat pe parcursul acestei aventuri, am devenit îndrăzneață. Viața poate fi scurtă. Avioanele se pot prăbuși pur și simplu din înaltul cerului; surorile pot pierde șansa de care au nevoie.

— Ce părere ai despre asta, Daniel?

În tăcerea care se așterne după întrebarea mea, ștergătoarele par aproape dezgustător de zgomotoase. Acum Daniel mă poate răni, mă poate distruge cu o privire sau cu un zâmbet, dar îmi asum riscul. Asta e ceea ce îmi doresc cel mai mult: să petrec Crăciunul împreună cu ei doi. Apoi o să mă întorc la Bakersfield. Tăcerea lui Daniel mă rănește cu fiecare bătaie de inimă care trece. E o nebunie, știu, dar n-am ce-i face.

Probabil că Bobby simte tensiunea și i se face milă de mine.

— Tati! spune el după ce tăcerea a durat un timp în care am străbătut aproape un kilometru și jumătate. Vrei ca Joy să rămână de Crăciun, nu-i așa?

Trag aer adânc în piept, dar Daniel nu se întoarce spre mine.

— Bineînțeles că vreau, spune el în șoaptă.

Bineînțeles.

De parcă nici n-ar fi fost necesară întrebarea mea. Încordarea se scurge din mine și rămân ciudat de lipsită de energie. Mă las mai pe spate în scaun.

Daniel pornește radioul, „Jingle Bell Rock" răsună din boxe, iar eu zâmbesc. Mamei mele îi plăcea foarte mult cântecul ăsta.

— Familia ta ce face în dimineața de Crăciun? mă întreabă Bobby.

— Mergem la biserică.

— Și eu mergeam cu mami.

— Aprind o lumânare pentru mama mea, adaug eu. Ca să știe că încă o iubesc la fel de mult.

— Vrei să aprinzi una și pentru mama mea?

— Dacă vii și tu la biserică, o să aprind.

Se scurg câteva clipe lungi, punctate de scrâșnetul ștergătoarelor. Apoi Bobby șoptește:

— Bine.

Mă uit la el și simt cum lacrimile îmi înțeapă ochii. Curajul acestui băiețel îmi sfâșie inima.

— Ne putem ruga împreună pentru ea.

— Cum? întreabă Daniel, încruntându-se de parcă ar fi pierdut ceva din conversație și dând radioul mai încet.

— Joy o să mă ajute să aprind o lumânare pentru mami în dimineața Crăciunului.

— La biserică?

Bobby dă din cap în semn că da.

Simt cât de emoționat e Daniel de aceste câteva cuvinte. Nu se uită la fiul lui sau la mine; bănuiesc că, dacă s-ar uita, aș vedea că are ochii umezi.

— Acum îmi dau seama de unde vine numele de Joy.

Vocea lui Daniel e atât de blândă și de caldă! Mă învăluie asemenea unei pături. Zâmbesc, îmi lipesc capul de geamul rece și închid ochii. Dintr-odată, mă simt epuizată.

Daniel ajunge în parcarea cabanei și oprește motorul. Se întoarce imediat către Bobby.

— Vino aici!

Bobby se aruncă în brațele tatălui său.

— Sunt atât de mândru de tine, amice!

— Dar nu vreau să plece Joy!

— Știu.

Mă ridic lent. Văzându-i pe tată și pe fiu, simt o durere în piept. Dacă vreodată în viitor o să fiu ispitită să nu cred în dragoste, o să-mi aduc aminte de clipa asta.

Daniel își strânge fiul cu și mai multă putere.

— Tu însemni totul pentru mine, Bobby! Știi asta, nu-i așa? Suntem o echipă acum. Eu și cu tine!

— Dar dacă Joy se întoarce cândva? Poate face și ea parte din echipă?

Daniei zâmbește. Dintr-odată arată mai tânăr, mai lipsit de griji.

Trag aer în piept. Ar fi atât de ușor să mă pierd în ochii lui Daniel și să mă regăsesc în lumea lui!

— Poate că da, amice, răspunde Daniel privindu-mă peste capul lui Bobby. O treabă ca asta se rezumă la… nu știu ce să

spun.

— Destin.

Eu și Daniel șoptim cuvântul în același timp. Pare la fel de suav precum un cântec de dragoste și la fel de robust precum unul dintre copacii seculari de aici.

Dar Bobby dorește ceva mai concret.

— Dacă se întoarce, ar putea sta cu noi?

Daniel se încruntă dintr-odată. Mă întreb dacă, asemenea mie, a fost răvășit de singurul cuvânt care ne unește întrucâtva, care ne oferă un crâmpei de *poate.*

— Bineînțeles.

— Pe cuvântul tău? întreabă Bobby.

— Promit, răspunde Daniel, continuând să mă privească, iar eu simt că în mine se trezește ceva, o dorință ce îmi face inima să bată mai tare. Joy nu trebuie decât să spună: „La naiba, Daniel, deschide ușa asta! E frig afară!", iar eu o s-o las să intre.

Bobby râde. E cel mai pur și mai clar sunet pe care l-am auzit vreodată.

— Ea nu vorbește cu „naiba", tată!

Pentru prima dată, eu și Daniel râdem împreună.

Cele mai bune bomboane de ciocolată din cutie sunt întotdeauna ultimele. Așa simt că e și cu această penultimă noapte pe care o petrec la Confort Fishing Lodge. Ajungem acasă și descoperim că avem din nou curent electric. Cât ai clipi, bradul de Crăciun și polița șemineului devin mănunchiuri de lumini colorate și strălucitoare, iar în șemineu duduie focul.

Bobby și Daniel merg la bucătărie ca să pregătească cina; mă duc în camera mea și fac un duș. Sunt înghețată bocnă; mâncarea e ultimul lucru la care mă gândesc.

Mai degrabă mă gândesc la ziua de mâine.

Ajunul Crăciunului.

O să fie ultima mea seară aici.

Știu deja că mi s-a terminat vacanța. După ce Stacey o să ajungă acasă – de la petrecerea organizată la biroul lui Thom, probabil – o să asculte mesajul de la mine și o să înceapă imediat să mă caute. Urmează să devin „cea mai importantă

știre”. Autoritățile o să ceară insistent răspunsuri la întrebările pe care eu nici măcar nu le vreau formulate cu voce tare, darămite să răspund la ele. Nu cred că o să înțeleagă cineva de ce am ales să plec de la locul prăbușirii avionului.

Puținii care o să înțeleagă nu pot să fie decât oameni aflați în același punct în care am fost și eu la începutul lui decembrie. Oameni care s-au pierdut pe sine în pădurea întunecată a vieții obișnuite, care au fost trădați de cei apropiați și care au uitat să se mai lase purtați de visuri.

Și Daniel.

Nu știu să spun de ce, dar sunt sigură că el o să înțeleagă alegerea mea bizară. Daniel cunoaște senzația de a pluti în derivă, știe ce înseamnă trădarea și pierderea. Sunt sigură că așa e. De asta a și cumpărat proprietatea de aici, cu mulți ani în urmă, pe vremea când familia lui trăia printre clădirile de cărămidă roșie din Boston. Câteodată, o schimbare de peisaj poate fi răspunsul. Sau unul dintre răspunsuri, oricum.

La rândul ei, Stacey o să înțeleagă și o să mă ierte. Întrebarea e: oare eu o pot ierta? Chiar și după ce mi-am învățat noua lecție de viață, nu cunosc răspunsul la întrebarea asta și, sincer vorbind, nu vreau să mă gândesc la un astfel de subiect. Nu mi-a mai rămas prea mult timp de petrecut aici, la Confort Lodge. Trebuie să mă bucur de fiecare secundă și să transform timpul în amintiri. După ce mă întorc acasă, o să am mare nevoie de ele.

Nevoia de mai mult mă trimite din nou în căutarea momentelor pe care vreau să le tezaurizez. Merg la recepție, unde Bobby și Daniel se uită la *Miracolul de pe strada 34.*

— O, ce bine că ai venit! spune Bobby în clipa în care mă vede. N-ai pierdut nimic!

El încă n-a aflat de câte ori ne uităm la filme de Crăciun de-a lungul vieților noastre. Mă așez pe fotoliul de piele roșie de lângă șemineu.

Ne uităm împreună la film, asemenea unei familii.

Privesc cum se derulează secvență după secvență și nu pot să nu-mi amintesc de alte Crăciunuri, de cele de odinioară.

— Mami a mea adora partea asta, spune Bobby în șoaptă.

Pe ecran, micuța Natalie Wood aleargă prin noua ei casă și găsește bastonul care dovedește miracolul.

— La fel și mama mea, spun eu în timp ce ecranul devine negru și începe să se deruleze genericul.

Zâmbetul lui Bobby se destramă pentru o clipă, după care revine.

— Vrei să jucăm Chutes and Ladders[3]?

— Bineînțeles, răspund eu.

Daniel râde.

— E mai bine decât să ne uităm din nou la *Grinch!*

Bobby râde și el, iar sunetul celor două râsete împletite – al lui Daniel, răgușit și grav, iar al fiului său, pițigăiat și copilăros – mă emoționează.

Bobby aleargă la etaj și se întoarce cât ai bate din palme. În doar câteva minute, jocul e instalat pe masă.

Daniel se așază lângă șemineu, cu fața la joc. Focul îl luminează din spate. Mi-e imposibil să nu observ cât e de atrăgător.

— Ce zici, amice, ești pregătit să iei bătaie? întreabă el frecându-și mâinile.

Bobby chicotește și așază piesele. Eu mă las pe scaunul liber din stânga lui Daniel. Bobby se așază în fața mea.

— O să fac mutările pentru toată lumea, spune el, încercând să așeze cartonașele de joc acolo unde trebuie să stea.

— Bineînțeles! exclamă Daniel. Mereu faci asta. De pildă, îți place să deschizi cadourile celorlalți.

În următoarea oră, Bobby ne conduce în jurul tablei de joc. Strânge toate cartonașele, mută toate piesele și râde de fiecare dată când ajunge în fața noastră. Eu și Daniel nu mai apucăm să spunem nimic, dar de fapt nici nu ne străduim prea tare. Îmi dau seama că Daniel e captivat de zâmbetul fiului său, iar eu sunt vrăjită de ei amândoi.

Spre deosebire de mine, Bobby n-o să cunoască niciodată durerea surdă pe care ți-o stârnește în suflet absența tatălui; o să poarte înlăuntru pierderea mamei, asemenea unei pururea prezente umbre palide într-o zi strălucitoare, dar n-o să aibă sentimentul acela persistent că a fost neiubit, cumva nevrednic.

Toată viața lui de acum încolo, o să meargă la culcare știind că tatăl lui îl iubește.

Vocea lui Daniel mă aduce din nou în prezent.

— Ai râs pe săturate în seara asta, amice!

— Joy trage mereu cele mai *proaste* cartonașe, răspunde el chicotind.

— Eu n-am nici o vină!

Îmi ridic privirea de la tabla de joc și întâlnesc ochii lui Daniel. Mă întreb dacă își dă seama cât de bine ne-ar merge împreună. Încerc să spun ceva inteligent – care să-l facă și pe el să mă dorească așa cum am început să-l doresc eu dar nu-mi vine nici o idee, iar clipa de grație trece.

Pe măsură ce se face noapte, iar noi trecem de la Chutes and Ladders la Candy Land, trebuie să-mi reamintesc iarăși și iarăși că eu sunt un oaspete aici. Altfel, o să mă apropii de Daniel. O să-i ating brațul și o să spun ceva prostesc, cum ar fi: „Și tu te simți singur?" sau: „Simți și tu scânteia asta?"

Ca să nu spun nimic din toate astea, am nevoie de toată stăpânirea de sine de care sunt în stare. Și știu că fiecare moment de tăcere e unul pierdut, o secundă ce mă poartă mai aproape de un rămas-bun.

Seara asta – și tot ceea ce reprezintă ea – e visul de care m-am agățat întreaga mea viață. O familie unită prin dragoste, un copil care are nevoie de mine. Un bărbat care știe cum să iubească. Îmi doresc cu atâta disperare să mă integrez aici, să fiu invitată să rămân! Aș putea să-mi iau viața de la capăt în locul ăsta, să-mi găsesc, poate, o slujbă la liceul local și să-l ajut pe Daniel să renoveze cabana. Știu sigur că aș face treabă bună. Măcar dacă m-ar întreba! Măcar dacă aș avea curajul să vorbesc eu prima!

— Trebuie să te întorci de unde ai plecat, chicotește Bobby uitându-se la cartonașul meu. Ia uite, tati, mami trebuie să se întoarcă!

Dintr-odată, trosnetul focului se aude tare în încăpere, la fel ca respirația șuierătoare a lui Daniel.

— Am vrut să spun „Joy", ciripește Bobby, fericit, mutând pionul meu înapoi.

Daniel se uită la Bobby; e palid la față, iar buzele îi sunt strânse. Nu-l cunosc suficient de bine ca să-i pot descifra expresia. Oare se teme că Bobby a ajuns să mă iubească prea mult? Regretă, oare, că nu poate avea unele lucruri după care tânjește? Sau îi e dor de femeia care ar fi trebuit să fie prezentă la jocul din seara asta? Nu știu. Tot ce știu e că îmi doresc să se uite la mine chiar și numai pentru o clipă. Și să zâmbească. În schimb, îmi dau seama că evită să mă privească în momentul în care mi s-a spus „mamă" pentru prima oară în viața mea.

— E rândul tău, tati! spune Bobby, întinzându-se după un alt cartonaș.

Iar jocul continuă. Încerc să uit că Bobby mi-a spus „mami" și că Daniel a părut atât de rănit, dar nu pot. Mă face să *doresc* – iată un cuvânt ale cărui semnificații sunt tot atâtea dorințe.

„Mami."

Aflu ceva despre mine în seara asta rece de iarnă. Ceva ce ar fi trebuit să știu, poate; dacă aș fi știut, n-aș fi plecat niciodată de la locul în care s-a prăbușit avionul.

Poți fugi de viața și de trecutul tău, dar n-ai cum să te îndepărtezi de propria inimă.

La ora opt, Daniel pune capăt serii noastre perfecte.

— Cunosc un băiețel care trebuie să se pregătească pentru culcare, spune el ridicându-se în picioare.

— Haide, tati! scâncește Bobby, care se strâmbă, se ridică de pe scaun și apoi zâmbește. Eu și Joy tre' să-ți împachetăm cadoul!

Daniel își coboară privirea la fiul lui.

— Acum?

— Mâine e Ajunul Crăciunului, îi spun eu lui Daniel. Toate cadourile trebuie să fie sub brad.

Daniel nu se lasă păcălit.

— Bobby, tu nu vrei să mergi la culcare! Bine. Am și eu câteva cadouri pe care trebuie să le împachetez, dar țin să fii la etaj până la opt și jumătate. Vrei să dau drumul la cronometrul de la cuptor, ca să-ți aducă aminte?

— Nici gând!

Intervin:

— O să mă asigur eu că ajunge la timp.

Daniel mai zăbovește încă o clipă, uitându-se la noi. Acum Bobby e chiar lângă mine. E atât de entuziasmat, încât micuțul lui trup pare să vibreze.

— Bine, atunci, spune Daniel în cele din urmă. Ne vedem peste o jumătate de oră!

După ce pleacă el, Bobby aleargă la canapea și scoate de sub perne exemplarul din *Ouă verzi cu șuncă.*

— Trebuie să mai exersez o dată, da?

— Bine.

Ne așezăm amândoi pe pernele confortabile și deschidem cartea.

— Eu… sunt… Sam. Sam… eu… sunt.

Bobby a memorat fragmentul ăsta din carte, așa că trece rapid peste el. Ajungând la pagina șaisprezece, încetinește și începe să spună cuvintele pe litere:

— Nu… le… v… r… e… au – *vreau* – a… ici… – *aici* – și a… cum – *acum.*

Îl țin și mai strâns lângă mine.

După ce termină de citit cartea, zâmbetul lui e atât de larg, încât seamănă cu un val de furtună care se sparge la țărm: e de neoprit.

— Ăsta-i cel mai frumos cadou pe care i-l poți face tatălui tău!

— Arnie Holtzner n-o să mă mai facă prost de acum încolo! se bucură Bobby, răsucindu-se ca să se uite la mine. Mulțumesc…

Deși a rostit cuvântul în șoaptă, tot a reușit să mă înduioșeze.

— Cu plăcere!

Mă aplec spre el și îl sărut ușurel pe frunte. Clipa de acum ar trebui să fie una perfectă, o amintire pe care s-o port mereu cu mine, dar atunci când îi simt pielea catifelată și caldă, atunci când adulmec dulcea aromă de citrice din părul lui, nu mă gândesc decât la cum o să mă simt în clipa în care o să trebuiască să-mi iau rămas-bun.

Mă îndepărtez puțin de el și încerc să zâmbesc.

— Mai avem câteva minute până când trebuie să mergi la

tatăl tău. Poți să mă ajuți la ceva?

— Sigur că da!

— Am nevoie de o bucată de hârtie și de ceva cu care să scriu.

Bobby alunecă de pe canapea asemenea unui țipar și aleargă la biroul recepției. Se întoarce repede, aducându-mi un carnețel galben și un creion roșu.

Nu-mi pot ascunde un zâmbet. N-am mai scris cu un creion de ani de zile.

— Așa! Haide să mergem la măsuța de joc.

Strângem piesele jocului și ne așezăm pe scaunele noastre, unul lângă celălalt, trăgându-ne cât mai aproape. Îi dau creionul lui Bobby și așez carnețelul în fața lui.

— O să scrii o listă pentru mine. O să fie cadoul meu de Crăciun pentru tatăl tău.

— Nu pot…

— Ba da, poți. E bine să exersezi. Eu îți spun cuvintele, iar tu le rostești pe sunete și le scrii. Astfel, cadoul meu o să fie unul cât se poate de special.

Bobby pare atât de speriat, încât îmi vine să-l îmbrățișez. Dar n-o fac, ci îmi iau cel mai credibil aer de profesoară și-i spun:

— Primul cuvânt este „idei". I… d… e… i.

Îl ajut să spună cuvântul pe litere, dar îl las pe el să le scrie.

Creionul îi tremură în mână. Îl ține strâns, cu pumnul încleștat, și se apleacă peste hârtie.

— Zi-le fără grabă, îmi cere el încruntându-se, concentrat.

Durează aproape cincisprezece minute de muncă susținută, dar în final avem o listă care arată așa:

Idiei.
Schmb nme/rmantic
vpsešt
flri
repră csuțe
websit
fără covore pdea

— Uau! spune Bobby după ce terminăm. Mama mea voia să

facem treburi dintr-astea. Crezi că tata o să le facă? Aș vrea…

— Știu, îl întrerup eu, fiindcă nu vreau să-și spună dorința cu voce tare, unele lucruri trebuind să fie doar sădite în țărâna moale a posibilității. Dar să nu uiți, Bobby: ceea ce contează e ca tu și tatăl tău să petreceți timp împreună. Voi doi sunteți o echipă acum. O familie.

Bobby își ridică privirea la mine.

— O să te întorci într-o zi, nu-i așa, Joy?

— Nimic n-o să mă poată opri! Iar acum, haide să împachetăm cadoul ăsta și să-l așezăm sub brad!

Îi arăt lui Bobby cum să ruleze lista, s-o ambaleze într-o folie drăguță de staniol roșu și să răsucească panglici în formă de spirală la fiecare dintre capete. După ce terminăm, ceasul arată opt și douăzeci și cinci de minute.

— E timpul să pleci!

El mormăie în semn de protest, dar se îndreaptă spre scări, ascultător.

După ce se îndepărtează, mă așez lângă șemineu și ascult ultimele zgomote ale focului care e pe cale să se stingă.

Mai am un cadou pe care vreau să-l pun sub brad pentru dimineața Crăciunului – dacă reușesc să găsesc ceea ce caut.

Merg în camera mea și iau puloverul – încă umed – pe care l-am purtat în oraș. Îl trag pe mine și ies afară.

Noaptea e rece și tăcută. Pământul e acoperit de un strat de zăpadă proaspăt căzută, pe jumătate topit, dedesubtul căruia se întrezăresc petice mari de gazon verde. Apa picură din streșini și din crengile copacilor, făcând adâncituri mici și întunecate în zăpada apoasă.

Pășesc pe poteca accidentată care duce spre lac.

Ca la un semnal, norul de deasupra se risipește, dând la iveală o lună aproape plină. Asupra mea se revarsă o lumină albastră și strălucitoare, care învăluie lacul și pământul întunecat. Lumina asta vag imposibilă e aproape înspăimântătoare. Simt cum mă cuprinde un fior. Deși e cu neputință, deși *știu* că așa ceva nu se poate întâmpla în realitate, aud vocea unei femei. E slabă, aproape puțin mai tare decât o șoaptă, dar o aud totuși când îmi spune:

— Acolo!

Mă uit în jos. Zăresc un vârf de săgeată de un alb strălucitor, așezat în vârful unui morman de pietre negre și lucioase. Lumina lunii îl scaldă și se reflectă înapoi spre mine, transformându-l pentru o clipă într-o stea căzătoare.

Mă răsucesc pe călcâie, dar nu e nici o femeie lângă mine.

Bineînțeles că nu e.

Mă aplec și iau vârful de săgeată. Mi se potrivește perfect în palmă, e neted ca mătasea și rece ca un fulg de zăpadă. Îl îndes în buzunar și merg înapoi spre cabană. Străbat noaptea misterioasă, care e în același timp lumină argintie și negru-tăciune.

Ajung la ușă, spunându-mi cu toată hotărârea că nu s-a întâmplat nimic neobișnuit lângă lac. Am fost doar în căutarea unui vârf de săgeată și am și găsit unul.

Dar în clipa în care pășesc pe verandă și aud lemnul trosnindu-mi sub picioare, spun în șoaptă:

— Mulțumesc, Maggie.

După care intru în cabană.

CAPITOLUL 9

Până dimineață, zăpada aproape că a dispărut. Stau la fereastra mea și mă uit la curtea din spate, înverzită și scăldată în lumina soarelui. Văd colțul uneia dintre căsuțe. Țiglele de pe acoperiș sunt îmbrăcate cu un strat dens de mușchi. Îmi imaginez floricelele care o să răsară la primăvară din peticele de mușchi.

Ar fi trebuit să adaug pe lista mea o curățare temeinică a acoperișurilor. Și publicitate în revistele companiilor aeriene. Pe astea ar trebui să i le spun în persoană lui Daniel.

Afară, în ajunul ăsta de Crăciun, ziua e atât însorită, cât și cenușie. Cade o ploaie ușoară; picăturile sunt atât de mici, încât aproape că sunt ireale, asemenea lacrimilor.

Și deodată încep să mă gândesc la Stacey.

Îmi aduc aminte de acea ultimă seară la Bakersfield, când m-a rugat să vin la nunta ei. Și când mi-a arătat pântecul de gravidă.

„Îmi pare rău!", mi-a spus ea. Îmi amintesc că am văzut-o la televizor, plângând pentru mine, crezând în miracolul întoarcerii mele, sperând că acesta o să se întâmple.

Și Thom! Bărbatul pe care am promis să-l iubesc pe veci și care acum o iubește pe sora mea.

Gândul ăsta mă întristează, dar nu mă mai distruge, ca altă dată. Mi-i pot imagina împreună fără să mai tresar.

Interludiul pe care-l trăiesc acum mi-a oferit măcar atât: o pereche de lentile prin care să-mi privesc viața de dinainte. Nu e vorba de iertare. Încă nu mă simt pregătită să iert, dar măcar am ajuns să accept situația… iar asta e mai bine decât nimic.

Nu-mi dau seama câtă vreme a trecut de când stau la fereastră, privind în depărtare și reflectând la viața mea de dinainte și la ce o să se întâmple mâine. Timpul se scurge bizar prin locurile astea, cumva mai fluid decât sunt eu obișnuită. În cele din urmă fac un duș, mă îmbrac cu fusta și puloverul împrumutate și merg la recepție. Bobby e lângă brad, trăgând de cadouri. În spatele lui, Daniel râde.

Mă opresc la colț și-i privesc. Nu e nevoie decât să arunc o

privire la Bobby și la Daniel, să petrec un moment în prezența lor, și dintr-odată nu mai simt gustul amar al vieții mele de dinainte. Nu mi-e greu să zâmbesc; simt zâmbetul adânc înlăuntrul meu, nu doar ca pe o arcuire a buzelor, ci și ca pe o înălțare sufletească. Într-un fel, printr-un gest neînsemnat, eu sunt cea care le-a oferit celor doi un astfel de moment. Fără brad, ei n-ar fi reușit să se întoarcă în timp și să recupereze unul dintre acele momente obișnuite care, privit prin prisma trecerii vremii, devine unul extraordinar. Sper doar că o să pot face același lucru și pentru mine. Eu și Stacey avem nevoie să ne vedem una pe cealaltă într-o lumină mai clară. Poate că atunci o să ne putem găsi drumul înapoi.

La sunetul pașilor mei, Bobby își ridică privirea.

— Joy! exclamă el, agitând un cadou, iar apoi oprindu-se și întrebând: O să mergi cu noi ca să-i vedem pe oamenii bătrâni?

— Cum adică?

— Spune-i unde mergem, tati!

— Biserica organizează un brunch pentru cei de la azilul de bătrâni, răspunde Daniel.

Cu asta mă ocup și eu ori de câte ori sunt în vacanță. E o tradiție începută de mama, cu mult timp în urmă. Așa că în toți anii copilăriei mele am petrecut Ajunul Crăciunului la azilul de bătrâni, alături de bunica Lund. După ce am crescut, mă ofeream voluntar de sărbători.

Soarta.

— Ar trebui să vă grăbiți, ne spune Daniel mie și lui Bobby.

Alerg în camera mea, îmi netezesc părul răvășit, mă spăl pe dinți și îmi fac patul. Apoi ieșim cu toții din casă și mergem la camionetă.

Împodobit cu lumini de Crăciun și udat de ploaia care a căzut la primele ore ale dimineții, orașul sclipește de apă și de lumină. Oamenii umplu trotuarele; automobilele blochează străzile.

Daniel trage într-o parcare și oprește. Suntem la Centrul pentru Convalescenți Rain Shadow. E un ansamblu adorabil de clădiri micuțe de cărămidă, construite pe un teren mare. Marginile acestuia sunt plantate cu arbori bătrâni, desfrunziți

acum, iar în față se înșiră rododendroni gigantici și azalee. Ferestrele sunt încadrate de lumini de Crăciun, iar pe un pervaz se vede un sfeșnic evreiesc cu șapte brațe.

Înăuntru, centrul freamătă de activitate. În spațiul de recepție de la intrare, mai mulți asistenți îmbrăcați în uniforme albe împing bătrâni în scaune cu rotile spre o încăpere decorată cu un banner pe care scrie: „Brunch-ul Ajunului Crăciunului”.

— Mă duc să-i întâlnesc pe ceilalți voluntari și să pregătesc micul-dejun. Voi puteți ajuta oamenii să ajungă la mese, da? ne spune Daniel.

— Mă duc să-l aduc pe domnul Lundberg! strigă Bobby, luând-o la fugă.

Mă întorc să-i pun o întrebare lui Daniel, dar nu-l mai găsesc. La urma urmei, nici n-am nevoie de indicațiile lui. Mi-am petrecut o grămadă de timp în aziluri de bătrâni. Știu cum să fiu de ajutor.

Pornesc de-a lungul coridorului înțesat, aruncând câte o privire în mai multe camere. Majoritatea sunt goale acum. De aceea sunt toate coridoarele atât de aglomerate.

În partea din spate a clădirii, dau de o femeie în vârstă, singură, care stă pe un scaun așezat în fața unei ferestre. Poartă un capot mototolit, trandafiriu deschis, și panglici în părul alb ca zăpada. Chipul ei mic, în formă de inimă, e brăzdat de riduri, iar rujul roșu nu se potrivește cu conturul buzelor. Dar ochii o arată a fi o femeie care în trecut a fost suficient de frumoasă încât să oprească mașinile pe stradă.

— Bună ziua! spun, pășind în cămăruță. Ajun fericit! Vreți să mergeți la brunch?

Nu-mi răspunde. Probabil că am vorbit prea încet. Intru în cameră, îmi fac loc pe lângă pat și îngenunchez în fața ei.

Femeia murmură ceva și se joacă, absentă, cu o panglică roșie de satin. Își răsucește fâșia îngustă de țesătură în jurul articulațiilor noduroase și cu vene pronunțate.

— Hei! spun eu, zâmbindu-i și strigând cât pot de tare, sunt aici ca să vă duc la brunch!

Femeia se încruntă. Degetele îi încremenesc. Clipește și-și ațintește privirea la mine.

— Mi-a sosit vremea?
— Brunch-ul începe în zece minute.
— Sora mea vine să mă ia.
— Sunt sigură că o să vă întâlniți în sala de mese.

Mă ridic și-i întind mâna.

Ea mă privește cu atenție. Ochii îi par uriași pe chipul micuț.

— Plimbare?
— Lăsați-mă să vă ajut!

O sprijin ca să se poată ridica în picioare și îmi petrec brațul în jurul ei. E ușor. Femeia e incredibil de fragilă. Ne târâm de-a lungul culoarului, înaintând lent. Acum locul nu mai e atât de aglomerat. Doar câțiva oameni mai zăbovesc pe culoar.

— E timpul să plantăm lalele, spune bătrâna, apucându-mă mai strâns de braț.

Facem ultimii pași până la sala de mese și cotim. Apoi intrăm, iar eu observ că toată lumea se uită la noi cu asprime. Se aud chiar și câteva oftaturi. O asistentă robustă vine iute la mine.

— Doamnă Gardiner, ce e cu dumneavoastră aici? Știți că un asistent v-ar fi adus un scaun cu rotile!

— A mers destul de bine, spun eu, sprijinind-o din toate puterile.

— Sora mea? șoptește bătrâna cu glas răgușit, privind-o pe asistentă.

— Doamnă Gardiner, după cum știți, Dora a murit. Dar fiul dumneavoastră e aici, împreună cu nepoatele dumneavoastră.

Asistenta arată către o masă aflată în partea din spate a încăperii, la care stau un bărbat grizonant, prezentabil, și o pereche de gemene. Toți trei se ridică în picioare atunci când ne zăresc. Chiar și din locul în care stau eu, văd că au ochii înlăcrimați.

Bărbatul se repede la noi și-și prinde mama de mână.

— Bună ziua, mamă! spune el cu voce tremurândă.
— Unde e Dora? întreabă ea.
— Vino, mamă! Nepoatele tale sunt aici!

Bărbatul o strânge la piept și o conduce la masă.

Asistenta de lângă mine clatină din cap și scoate un suspin

dezolat.

— Sărmana doamnă Gardiner!

O altă asistentă ni se alătură și se așază alături de mine.

— Își petrece tot timpul așteptându-și sora…

— E trist. Dora a murit acum cincisprezece ani!

Mă îndepărtez de ele și mă îndrept spre coada de la bufet, ca să dau o mână de ajutor, dar voluntarii stau deja acolo umăr la umăr, în spatele mâncării.

Nu mai e loc și pentru mine.

O să mă ocup de vase, cred. Mă uit de jur-împrejur după Bobby, dar nu-l văd. Din locul în care mă aflu, lângă intrare, încerc să-i atrag atenția lui Daniel, dar nu reușesc. E foarte prins într-o conversație cu un bătrân care pare să dorească un munte de crochete de cartofi.

Ies pe coridoare, care acum sunt pustii.

— Bobby!

Nu primesc nici un răspuns, așa că încep să-l caut.

Îl găsesc în camera de recreere: stă singur și se joacă, absorbit, cu figurinele lui. Înainte să intru în încăpere, îl aud cum scoate tot felul de sunete.

— Hei, copile, ce faci aici?

El abia dacă se uită la mine.

— Sunt prea mic.

Mă așez pe canapeaua ecosez din spatele lui.

— N-o să mai fii mic prea multă vreme de acum înainte.

Bobby se dă pe spate și se așază pe călcâie. Figurinele cad deoparte, uitate.

— Mami nu mi-a spus niciodată că eram prea mic. Mereu mă lăsa să împart șervețele și să fac o grămadă de alte lucruri.

— Vino aici, Bobby, îl îndemn eu mângâind cu palma locul de lângă mine, iar el sare pe canapea și mi se cuibărește alături. I-ai spus tatălui tău că vrei să ajuți?

Bobby clatină din cap, cu o expresie tristă.

— Trebuie să-i spui fiecărui om din jurul tău cum te simți…

„Îmi pare rău!”, a zis Stacey.

Amintirile nu-mi dau pace. Dintr-odată, mă lovește o migrenă puternică.

„Ar fi trebuit s-o ascult…”

— …pentru că fiecare merită o șansă!

— E greu, spune Bobby.

— Nu te contrazic, copile!

Mai târziu, când o să trebuiască să-mi sun sora, o să fie cel mai greu moment pe care l-am trăit vreodată.

Daniel intră în cameră.

— Aici erai! Te-am căutat peste tot!

Îi zâmbesc peste capul lui Bobby.

— E dezamăgit fiindcă e prea mic ca să poată ajuta la servit.

Bobby se uită la mine, căutând o încurajare. Înclin din cap, iar el se întoarce către tatăl lui și spune în șoaptă:

— Mami mă lăsa mereu să ajut…

— Îmi pare rău, Bobby! Cred că încă mai am de învățat atunci când vine vorba să fiu tată.

— Așa a spus și Joy.

Daniel pare surprins.

— Joy a ta e o femeie inteligentă. Iar acum, amice, e timpul pentru biserică!

— Ooo… șoptește Bobby.

— N-ai de ce să te temi, spune Daniel. O să te țin tot timpul de mână. O să aprindem o lumânare pentru mama ta. Ei i-ar plăcea.

— N-o să-mi dai drumul, da? îl întreabă Bobby pe tatăl lui.

— N-o să-ți dau drumul, îi promite Daniel.

Bobby mă privește drept în ochi.

— O să stai cu mine?

— Bineînțeles.

Băiatul trage aer adânc în piept.

— Bine! se învoiește el. Să mergem!

Scăldată în lumină, biserica arată ca o mică bijuterie albă, proiectată pe cerul de un albastru intens.

Eu și Daniel stăm pe trotuarul din față, iar Bobby e între noi. Peste tot în jurul nostru oamenii vorbesc între ei în timp ce urcă treptele de piatră care duc la biserică.

— Nu-mi da drumul, tati!

— Nu-ți dau drumul, răspunde Daniel.

Acum ei doi formează o pereche și se țin strâns unul de celălalt.

Asemenea lui Dorothy, Sperietorii și Leului celui Fricos, avansăm cu precauție pe trotuar și apoi începem să urcăm treptele una câte una.

La intrare stă un preot în vârstă. Zâmbește în clipa în care dă cu ochii de Bobby.

— Bine ai venit înapoi, tinere Robert! spune el privindu-l pe băiat cu ochi strălucitori. Ne-ai lipsit!

Bobby își înclină capul în semn de răspuns și nu încetinește pasul. Îmi dau seama că e foarte emoționat. Dar continuă să meargă. Mai întâi un picior, apoi celălalt.

— Ești un băiețel curajos, îl laud eu, cuprinsă de un val de mândrie la vederea acestui copil care învață de mic să-și înfrunte teama.

Bobby ne conduce la rândul din spate și se strecoară în bancă. Știu că vrea să fie aproape de ușă. Eu și Daniel ne așezăm de-a dreapta și de-a stânga lui, ca să se simtă protejat din ambele părți.

Oamenii se revarsă în biserică și umplu băncile, iar Bobby rămâne în picioare, drept ca lumânarea. Nu se așază decât după ce începe slujba, iar ușile din spatele nostru se închid cu zgomot.

Abia în clipa în care băncile sunt pline, ușile sunt închise, iar preotul binecuvântează congregația, îmi dau seama cât de mult mi-a lipsit credința. N-am mai intrat într-o biserică de la înmormântarea mamei.

În ora care urmează, ne ridicăm, îngenunchem și ne ridicăm din nou, iar cu fiecare cuvânt spus, cu fiecare rugăciune repetată, simt cum o parte din mine își revine.

La finalul rugăciunii Tatăl nostru, Bobby își ridică privirea la Daniel și șoptește:

— Mami mă poate auzi acum?

— Te poate auzi oricând, răspunde Daniel.

Cu o expresie chinuită, Bobby spune dintr-o singură suflare:

— Îmi pare rău că am fost supărat pe tine, mami!

Îl aud pe Daniel gemând:

— Of, Bobby…

Cu ochii umezi, băiatul se uită la tatăl lui.

— I-am spus că o urăsc.

Daniel îi șterge lacrimile lui Bobby.

— Știe cât de mult o iubești, amice. Nici o ceartă prostească n-ar putea schimba asta.

Iată întocmai cuvintele pe care Bobby are nevoie să le audă. Pentru prima dată, îi văd zâmbetul adevărat. Fața i se luminează și-i iese la iveală întreaga dantură, cu dinți lipsă, strâmbi sau care abia au apărut.

Începe un imn, iar el deschide cartea la pagina potrivită și-și unește vocea pițigăiată și clară cu cea a tatălui său.

În tot timpul slujbei, Bobby și Daniel stau unul lângă altul, ținându-se de mână, iar vocile li se unesc ori de câte ori se cântă un imn. Toate astea îmi umplu inima de bucurie.

„A o lua de la capăt."

Acum înțeleg. Deși am visat la noi începuturi complexe și la finaluri complicate, îmi dau seama că luatul de la capăt se poate rezuma la ceva deosebit de simplu. Ca, de pildă, la un băiat care cântă imnuri din nou.

„Îmi pare rău!"

Gândul ăsta mă face să închid ochii. Atunci când îi deschid din nou, văd că slujba s-a terminat. Oamenii se adună, își strâng mâinile și stau de vorbă. Un bărbat cu față rumenă se întoarce înspre mine, zâmbind.

— Cum te simți astăzi?

— Bine. Pacea fie cu tine!

Nu reușesc să mă opresc din zâmbit. Mă simt aproape amețită de fericire. Uitasem senzația asta.

Ne ținem după mulțime și ne îndreptăm spre parcarea din spatele bisericii, unde cântă un grup de colindători îmbrăcați în costume victoriene. Voluntarii oferă pahare de plastic pline cu cidru fierbinte și pungi de hârtie umplute cu alune la fel de fierbinți.

Ne așezăm la coadă și ascultăm vocile acelea frumoase.

— Nu văd, tată! Ia-mă în brațe!

Daniel îi îndeplinește rugămintea lui Bobby.

Mă apropii de Daniel. Deși suntem în mijlocul unei mulțimi de oameni care cântă colinde, șușotesc între ei sau sorb cidru fierbinte, eu aud doar tăcerea lui Daniel, sunetul respirației lui.

Ritmul ei se sincronizează cu inima mea.

Și mă gândesc: „A venit timpul!" Momentul meu. Trebuie să lupți pentru fericire, iată care e cel mai important lucru pe care l-am învățat în ultimele zile. În seara asta trebuie să-i spun lui Daniel ce simt pentru el; mâine, aventura mea o să se termine. Gândul ăsta îmi face inima s-o ia la goană. O durere de cap mă arde în spatele ochilor. Mereu mi-a fost teamă să lupt ca să obțin ceea ce îmi doream.

Dar nu și de data asta. N-o să mă las oprită de un atac de panică.

Mă răsucesc spre el.

— Daniel!

Colindătorii încep un nou cântec. Recunosc muzica, dar nu-mi amintesc foarte bine colindul. Se întâmplă ceva rău. Aud un bâzâit în cap. Vederea mi-e încețoșată.

— Mă auzi? întreb eu pe un ton ridicat.

El nu se uită la mine, așa că îndrăznesc să-l ating și, dintr-odată, îl strig pe nume, încercând să mă agăț de el:

— DANIEL!

— Joy! se miră Bobby, uitându-se la mine. Ce s-a întâmplat?

Îmi dau seama că e foarte speriat. La rândul lui, vede cât de speriată sunt eu. Răspund:

— Se întâmplă ceva!

Mă îndepărtez de ei, dar nu vreau asta. Fac un efort să mă întorc; e plin de lume. Mi se pare că o văd pe Stacey stând în mulțime. Plânge și spune ceva, dar nu reușesc să deslușesc ce anume. Totuși, nu e cu putință ca Stacey să se afle aici. Ea nu știe unde sunt.

Aud un zumzet. Aud oameni vorbind, țipând.

„Nu ne părăsi, Joy!"

E Bobby… și nu e.

Întind mâna și mă agăț de mâneca lui Daniel.

— Ajută-mă!

— Tată, ajut-o!

— Joy…

Daniel îmi șoptește numele, sau cel puțin așa mi se pare. Din pricina vâjâitului din urechi, nu mai aud nimic altceva.

Mă doare pieptul.

Colindătorii încep iarăși un nou cântec. Le aud vocile: „S-a auzit, în chiar a miezului de noapte liniște…” „LINIȘTE.”

— …străvechiul cânt de slavă…

„LINIȘTE.”

Bobby se întinde spre mine, țipând:

— Joy, mi-ai promis! Mi-ai promis…

„LINIȘTE.”

Durerea îmi explodează în piept și îmi zdruncină întreg corpul, iar lumea devine neagră.

PARTEA A DOUA

„Vezi lucruri și spui: «De ce?»
Dar eu visez lucruri ce nu s-au întâmplat
Și spun: «De ce nu?»”

George Bernard Shaw

CAPITOLUL 10

Atunci când deschid din nou ochii, nu văd decât lumină – strălucitoare, albă și vibrantă.

Sunt în pat, dar nu e patul meu din camera 1A. Tavanul de deasupra e format din panouri fonoizolante albe, cu tuburi de neon lungi, care răspândesc o lumină fluorescentă.

Peste tot sunt oameni îmbrăcați în portocaliu, care se rotesc în jurul meu asemenea unor dansatori. Îi văd cum vorbesc între ei, dar nu aud nimic în afara bâzâitului din urechi și a *poc-vâjului* unei mașinării care sună asemenea valurilor ce se sparg la mal.

La dreapta și la stânga mea se găsesc aparate care scot zgomote. Văd un monitor negru, de-a lungul căruia se mișcă în valuri o diagramă verde.

Sunt într-un spital.

Probabil că am leșinat în parc. Am făcut un infarct sau ceva de genul ăsta. Încerc să mă mișc, dau să mă ridic în capul oaselor ca să pot vedea mai mult din ceea ce mă înconjoară, dar brațele și picioarele îmi sunt inerte, grele.

— Bobby… șoptesc eu, simțind o arsură în gât din cauza efortului și dându-mi seama că mi-e cumplit de sete. Daniel…

— Salut, Joy! Mă bucur să te văd!

Chipul unui bărbat plutește în fața mea. Fac un efort să văd limpede. Îl descopăr în fragmente: păr alb ca zăpada… piele bronzată… ochi albaștri… un cercel cu diamant.

E bărbatul de la benzinărie.

„Ce… ce cauți tu aici?!" vreau să-l întreb, dar nu reușesc să-mi mișc limba.

Îmi dă o bucată de gheață ca să-mi umezesc gâtlejul ce pare cuprins de flăcări.

— Nu încerca să vorbești, Joy! Ai fost intubată. E normal să simți durere în gât. Eu sunt doctorul Saunders. Ne-ai cam speriat pe toți!

— Cine… *cine ești?*

Nu înțeleg ce se întâmplă și sunt speriată.

— Acum trebuie să te odihnești!

Oamenii din jurul meu șușotesc, ca să mă împiedice să aud ce-și spun. Chipurile lor sunt o mare de cercuri neclare; cu toții se încruntă atunci când mă privesc. Mă arată cu degetul și clatină din cap. Apoi ies din cameră unul câte unul.

Le aud pașii îndepărtându-se. Apoi o ușă se deschide și, după o clipă, se închide.

Rămân doar în compania mașinăriilor care scot tot felul de zgomote – un *clic-bâzz,* un *poc-vâj,* un *bip-bip-bip.* Iar eu sunt singură aici, incapabilă să mă mișc, privind lung la tavanul ăsta necunoscut.

Bietul Bobby! Cred că e speriat de moarte!

„N-o să te părăsesc!"

Și iată unde am ajuns, la spital.

Vreau să vină aici, lângă patul meu, ca să-i zâmbesc și să-i spun că sunt bine.

În spatele meu, ușa se deschide din nou. Aud pași poticniți, care se îndreaptă înspre mine.

E Bobby. „Slavă Domnului!"

Mă cuprinde un val de ușurare. Bobby știe că nu l-am părăsit. „Sunt bine! Bine!" În mintea mea, cuvintele astea sunt rostite puternic și limpede, dar sunetul care îmi iese de pe buzele crăpate și uscate abia dacă e o șoaptă. Și chiar și o asemenea șoaptă inutilă mă obosește. În schimb, încerc să ridic o mână, ca să demonstrez cât de bine mă simt.

— Joy!

E o altă voce, nicidecum cea a unui băiețel. Îmi ia o veșnicie să-mi întorc capul, iar după ce reușesc, pernele mi se umflă în jurul feței, blocându-mi vederea în dreptul ochiului stâng.

Totuși, reușesc să văd destul de bine.

Ea arată de parcă s-ar fi micșorat, seamănă cu un creion care s-a tocit până când a devenit doar un ciot. Ochii îi sunt umflați și roșii; nu încape îndoială că are urme de lacrimi pe obraji.

„Stacey."

Nu înțeleg. Cum de e aici? Cum de m-a găsit?

— Ce… aici?

Se apleacă spre mine și îmi dă la o parte șuvițele umede care îmi cad peste ochi. Atingerea ei e rapidă, de parcă n-ar fi sigură

că e binevenită. Abia dacă i-am simțit degetele pe față, că s-a și retras.

— Am fost atât de speriată!

— Cum de *m-ai* gă… sit?

O văd cum îmi răspunde, dar ceva e în neregulă. Vâjâitul din urechi mă împiedică s-o aud. Capul îmi bubuie. Vreau s-o întreb unde sunt Bobby și Daniel, dar vocea mă trădează. Nu reușesc să spun decât:

— Unde?

— Te-au adus cu avionul la Bakersfield. Ești acasă.

— Acasă? reușesc eu să întreb cu glas spart.

Nu înțeleg. E Ajunul…

— Crăciunului?

— Nu, îmi pare rău! Știu cât de mult iubești sărbătorile.

— *Ce* zi e?

— Suntem în treizeci. Ai avut vreo două săptămâni dificile, dar doctorii cred că de acum încolo o să fii bine.

Cuvintele ei se rostogolesc asemenea unor dropsuri pe tăblia unei mese de bucătărie; e imposibil să le prind pe toate deodată.

— Daniel?

Stacey se încruntă.

— Înțelegi ce îți spun, Joy? Ai fost implicată într-un accident de avion, îți amintești? Pompierii te-au salvat cu câteva momente înainte ca epava să explodeze. Medicii spun că e posibil să ai probleme de memorie.

„M-au salvat. Pompieri."

Dar am plecat de la locul accidentului, mi-am abandonat viața destrămată acolo, printre resturile avionului, și am pornit într-o aventură. Dacă am fost salvată de cineva, atunci aceia au fost Bobby și Daniel. Vreau să clatin din cap și să neg totul, dar se pare că nu pot să mi-l mișc.

— Nu.

— Din cauza rănilor de la cap, timp de aproape zece zile ai fost în comă indusă.

„Rănile de la cap."

Înțelesul cuvintelor lui Stacey mă învăluie asemenea unui duș rece. Ea susține că după accident am fost aici, în patul ăsta

de spital.

Nu înțeleg. De ce să mă mintă? Pentru că am fugit, pentru că am lăsat-o să creadă că am murit?

— Joy, ce anume îți amintești?

„Daniel și Bobby… plecarea… dansul de lângă focul de pe plajă…”

Inima începe să-mi bată atât de nebunește, încât nu mai pot respira. Lângă mine, un aparat începe să bipăie.

— E o minciună! o acuz eu dintr-o singură șoaptă.

Din pricina efortului pe care trebuie să-l fac ca să rostesc cuvintele astea, simt din nou în gâtlej acea oribilă senzație de arsură.

Ca de la mare distanță, o aud pe sora mea chemând pe cineva. Peste câteva clipe, camera se umple de oameni.

Văd un ac de seringă.

— Termină, mă conjură sora mea, o să-ți faci rău singură!

„Te rog, spune-mi că m-ai mințit!”

Simt cum totul se estompează în jurul meu. Închid ochii. Sunetul teribil din capul meu încetează.

„E o minciună!”

Zbor deasupra pădurii tropicale, uitându-mă în jos, la diadema de lumini strălucitoare a unui oraș. De la o distanță mare și amețitoare, zăresc panglica neagră a unui drum. Lumina lunii aurește linia din mijlocul lui, iar eu o urmez.

De data asta, știu că visez. Aud bâzâitul luminii fluorescente de deasupra capului meu și *poc-vâjul* aparatului ce seamănă cu o barză și care e amplasat lângă patul în care zac. Mai simt și un fel de pulsație surdă în sânge, o stare de euforie a cărei sursă e o perfuzie. Probabil că medicamentul care mi se dă astfel e menit să calmeze o durere destul de mare, dar o calmează atât de bine, încât nu-mi pasă.

Din mijlocul norilor argintii printre care zbor, văd Confort Fishing Lodge, pitulată de-a lungul lacului cenușiu și sticlos. Razele lunii strălucesc pe suprafața apei.

Acela e locul în care îmi doresc să fiu. Închid ochii și îmi îndeplinesc dorința.

Atunci când deschid ochii, văd că sunt la recepție, rezemată de perete. Încăperea e decorată de sărbători, așa cum am lăsat-o. Luminile strălucesc în brad; pe polița șemineului se află mai multe lumânări aprinse, presărate printre căsuțele de jucărie ce alcătuiesc un oraș acoperit de ninsoare. Din boxele combinei muzicale răsună „Santa Claus Is Corning to Town”, versiunea lui Bruce Springsteen.

Aud zgomot de pași deasupra capului. Întreaga cabană pârâie și freamătă cât timp cineva gonește pe coridorul de la etaj, după care începe să tropăie pe scară.

E Bobby. Ai zice că aleargă la maratonul de Crăciun.

Ajuns la baza scării, cotește la stânga și trece în goană pe lângă mine, către camera 1A.

Deschide ușa și strigă:

— Joy!

Apoi dispare înăuntru.

Mi-l imaginez cum se oprește dintr-odată lângă patul gol. În clipa aceea mă cuprinde mâhnirea, ceea ce mă face să respir sacadat.

Daniel coboară la recepție și se oprește lângă mine. Tânjesc să-i simt căldura trupului, dar nu pot. Sunt atât de aproape, încât îi văd cutele de pe obraji și îi aud murmurul ușor al respirației, dar, cu toate astea, mă simt de parcă aș fi la kilometri depărtare.

— Amice, mă gândeam că o să te duci direct la brad!

Bobby se întoarce la recepție. Arată mai scund, ca și cum ar fi mai mic. Are umerii încovoiați, iar gura îi tremură. Îmi dau seama cât de tare încearcă să nu plângă.

— Ea nu mai e!

Încerc să merg spre el, dar nu pot să mă dezlipesc de perete. Picioarele îmi sunt asemenea unor țevi de plumb.

Bobby își târșâie picioarele către tatăl lui, cu aerul acela abătut pe care-l au toți copiii dezamăgiți.

— Mi-a *promis*! E la fel ca mami.

— Sunt aici! spun eu, încercând cu disperare să ajung la el. Nu spune că nu sunt aici!

Daniel îl trage pe Bobby lângă el și îl strânge în brațe. Îmi dau

seama că Bobby plânge, dar aproape că nu scoate nici un sunet. Iată felul de a se manifesta al unui băiețel care a învățat prea devreme să plângă și care încearcă să ascundă asta.

Atunci când Bobby se trage înapoi, are ochii roșii și umezi.

— Îți amintești ce a spus doctorul? întreabă Daniel, ștergând cu delicatețe lacrimile fiului său. Atunci când n-o să mai ai nevoie de prietena ta imaginară, ea o să plece.

— Nu era *imaginară,* tată! strigă Bobby, clătinând din cap. *Nu era!* Ai vorbit cu ea!

— Medicii mi-au spus să mă prefac.

Mă simt ca lovită de trăsnet.

Am fost prietena imaginară a lui Bobby.

Daniel nu m-a văzut niciodată.

— Nu-i adevărat! strig eu.

Dar imediat ce rostesc cuvintele, încep să-mi amintesc de unele lucruri. Momentele în care Daniel nu mă privea și nu vorbea cu mine. Iar atunci când *totuși* vorbea cu mine, asta nu era decât o prefăcătorie pe care i-o recomandase medicul, astfel încât Bobby să se simtă iubit. De pildă, dansul nostru. Acum îmi aduc aminte că Bobby a arătat cu degetul spre locul în care stăteam eu.

„E chiar acolo, tati! Dansează cu ea!"

— Pot fi eu cel cu care vorbești, Bobby! spune Daniel.

Vocea i se frânge. Din privirea lui, îmi dau seama cât de mult îl derutează întreaga situație și cât e de speriat.

— Nu mă crezi, spune Bobby cu încăpățânare.

Se răsucește pe călcâie și se duce la bradul de Crăciun, în fața căruia face o genuflexiune.

Mișcarea lui Bobby mă eliberează. Îl urmez, mă mișc odată cu el, fac ce face el.

Băiatul îngenunchează lângă brad, iar eu mă așez lângă șemineu, așa cum am mai făcut de câteva ori înainte. În stânga, pe masa de joc, se găsesc în continuare placa, pionii și cărțile de joc de la Candy Land. Pe tablă sunt trei pioni.

„O să mut eu pentru Joy, tată!"

În acel moment, am o nouă revelație. De fiecare dată când eu și Bobby ne-am jucat cu figurinele, el a vrut ca eu să fiu Frodo și

să port inelul.

Inelul care-l făcea pe Frodo invizibil.

Bobby se întinde dedesubtul bradului și scoate un pachețel. E ambalat la repezeală în formă de sul și are panglici la fiecare dintre capete.

Eu și Bobby ne ținem răsuflarea la unison. Cadoul e dovada călătoriei mele imposibile, nu-i așa?

— Ia uite, tată! Asta e de la Joy!

— Bobby…

— Deschide-l!

Daniei apucă pachetul, care pare minuscul și fragil între degetele lui prelungi și bronzate. Îl desface cu grijă și ia lista. Pe măsură ce citește, se încruntă. Apoi se uită la Bobby.

— Cum de ai făcut asta?

— E cadoul tău de la Joy. Ea mi-a spus ce să scriu.

Daniel se uită din nou la listă.

Am fost aici!

„Am fost."

Cu siguranță că acum Daniel o să-l creadă pe Bobby.

Își coboară privirea la fiul lui.

— Ai făcut asta singur, șoptește el. Recunoaște, te rog!

— *N-aș fi putut,* tată, răspunde Bobby pe un ton serios.

În tăcerea care urmează, Daniel se uită de jur-împrejur.

— Ea e aici acum?

— Nu. A dispărut în parc.

„VREAU SĂ MĂ VEZI!", spun eu cât de tare pot.

Daniel se încruntă. Îmi dau seama că e cât se poate de nedumerit. Știe că Bobby n-a scris lista aceea de unul singur, dar nu crede în existența mea. Cum ar putea?

— Te rog să mă crezi, șoptește Bobby. Nu s-a întâmplat ca atunci când am vorbit cu mami. Sau cu Mr. Patches. *Jur* că n-a fost același lucru!

Daniel rămâne cu privirea ațintită la lista pe care o ține în mână. Hârtia freamătă puțin, de parcă lui i-ar tremura mâinile. Apoi își privește fiul.

— Vrei să cred în magie?

Bobby dă din cap în semn că da, iar în ochii lui Daniel se

ivesc lacrimi. La fel și într-ai mei.

— Mami m-ar crede!

— Dar…

— Nu mai contează, oftează Bobby.

E un sunet teribil, sfâșietor, în care se simte înfrângerea.

— Ei, bine, eu sunt irlandez, spune Daniel în cele din urmă. Iar noi suntem cam duși cu capul.

Bobby răsuflă zgomotos. De data asta, e sunetul speranței.

— Bunica mi-a spus că un spiriduș trăia în borcanul ei cu fursecuri.

Daniel zâmbește.

— Păi, ți-am spus cum sunt irlandezii. Mă gândesc, amice, că de dragul tău aș putea încerca să cred și eu. Dar trebuie să-mi arăți cum.

— Vorbești serios?

— Vorbesc serios.

— Cum să-ți arăt?

Daniel ridică din umeri.

— Cred că povestindu-mi despre ea. Vorbește fără să te oprești, până când încep să cred.

Bobby se aruncă în brațele tatălui său.

Mă uit cum Daniel își strânge fiul la piept cu o ferocitate izvorâtă dintr-o dragoste disperată. După ce Bobby se retrage, zâmbesc amândoi.

„Vreau să mă vezi”, șoptesc eu, animată de o dorință atât de mare, încât simt o durere în piept. „Te rog!”

— Putem deschide cadourile acum?

— Da, bineînțeles!

Bobby aleargă la brad și ia cadourile de sub el. Le așază unul peste altul pe măsuța de cafea. La ultima tură, se vâră adânc sub brad și scoate cartea portocalie de Dr. Seuss. O panglică galbenă e pusă drept semn de carte chiar la mijloc. Bobby ia volumul cu grijă și i-l duce tatălui său, care acum stă așezat pe canapea.

— Îmi dai cartea ta preferată, amice?

— Nu.

Bobby se așază lângă Daniel, după care deschide cartea.

— Vrei să-ți citesc? întreabă tatăl lui, încruntându-se. Ce-ai

zice să…

— Taci! Trebuie să mă gândesc, spune el contractându-și mușchii feței în semn de concentrare puternică, iar apoi, silabă după silabă, rostește cuvintele: *Eu… sunt… Sam. Sam… eu… sunt.*

— Bobby!

— Taci, tati! *Mie… nu-mi… plac… ouăle… verzi… cu… șuncă.*

Ascult vocea dulce și poticnită a lui Bobby, însă mă uit la Daniel. La început stă drept, stăpân pe situație, dar după ce fiul lui începe să citească, văd cum stăpânirea de sine îi dispare. Totul se îndulcește în ființa lui – expresia din ochii aceia verzi, conturul impunător al umerilor, linia fermă a șirei spinării.

Iubire. N-am mai văzut-o niciodată atât de clar și nici n-am tânjit după ea cu mai multă disperare.

„Sunt parte din asta!", le spun. „Vreau să mă și vedeți!"

După ce termină de citit cartea, Bobby se uită la tatăl lui.

— Plângi. Am făcut ceva greșit?

Daniel îl mângâie pe obraz.

— Mama ta ar fi atât de mândră de tine!

Lacrimile îmi înțeapă ochii, vederea mi se încețoșează, iar eu mă bucur. În momentul ăsta, chiar am nevoie să văd totul estompat.

— Joy m-a învățat în fiecare zi.

O vreme, Daniel rămâne cu privirea ațintită la fiul său.

— Chiar așa? Atunci, bănuiesc că Joy a ta are un loc aici, nu-i așa?

— Mi-e dor de ea, tată!

— Știu, dar îl ai pe bătrânul tău, care nu pleacă nicăieri.

— Promiți?

Simt frica din vocea lui Bobby, iar sunetul acela dă sens la tot ceea ce s-a întâmplat. Bobby s-a temut mereu ca nu cumva să rămână singur. A suferit de aceeași teamă ce m-a făcut să mă îmbarc în avionul care trebuia să ajungă la Hope.

— Promit!

Mă aplec în față. Nu mă pot mișca mai mult de atât.

„Credeți în mine!", spun eu cu disperare, dorindu-mi ca ei să poată vedea cu inimile.

Îmi concentrez toată puterea minții, din nou și din nou:

„Credeți!”

Efortul mă sleiește de forță. După ce termin, abia mai pot să respir. Îmi simt inima accelerându-și din nou bătăile. Lumea începe să-și piardă contururile.

Devin palidă.

Palidă de tot.

Întind mâna ca să găsesc ceva de care să mă agăț.

Nu-i nimic. Închid ochii și țip:

„Nu!”

Deschid din nou ochii și văd lumini albe și strălucitoare. O asistentă stă lângă patul meu. E femeia pe care am „întâlnit-o” la cabinetul medical din visul meu.

— Cum ne simțim astăzi? întreabă ea cu o voce care îmi e foarte cunoscută.

— Sunt bine, reușesc eu să spun, închizând iarăși ochii.

Încerc să-mi găsesc din nou drumul spre pădure, dar de data asta nu văd decât întuneric.

Vreau să iau din nou calmante.

Acum sunt complet trează și stau în capul oaselor pe saltea. Atât de mulți oameni stau ciorchine în jurul meu, încât nu văd zidurile din spatele lor. Un licăr de lumină e proiectat pe tavan, venind de la o fereastră care nu e în raza mea vizuală.

Ascult susurul ploii.

Dar acum sunt la Bakersfield; e 31 decembrie, iar soarele strălucește afară.

— Nu înțeleg ce vrei să spui. Povestește-mi din nou!

Oamenii strânși în jurul meu se încruntă. Îi recunosc pe toți. Printre ei e și Stacey, bineînțeles. După ce m-am trezit, n-a ieșit din cameră decât ca să-și ia ceva de mâncare sau – fără îndoială – ca să-l sune pe Thom. Aici e și asistenta pe care am văzut-o în vis. Ea e infirmiera de zi care a avut grijă de mine. Bărbatul de la biserică, cel cu fața rumenă, e ortopedul care mi-a îngrijit piciorul drept. Se pare că osul mi-a fost îmbinat cu ajutorul unei tije de titan. E mai mult decât pot spune despre mintea mea, care nu e ținută laolaltă de nimic în ultimul timp. Tipul de la

benzinărie e cardiologul meu; el m-a readus la viață, deși adevăratul merit le aparține unui bărbat și unui băiat care nu există.

— Piciorul tău drept a fost rupt chiar sub genunchi. O contuzie destul de severă! Vreme de câteva zile, am fost îngrijorați ca nu care cumva să faci o inflamație a creierului, spune lucrătorul de la benzinărie, pe care acum trebuie să-l numesc „doctorul Saunders”.

Vreau să fac o glumă despre ce cap mare am, dar nu-mi găsesc cuvintele.

— Cu puțină fizioterapie, o să fii bine, spune sora mea.

Consiliul dă din cap la unison, precum acele capete de jucărie bâțâitoare, care se fixează pe ferestrele din spate ale mașinilor.

— O să mai pot să patinez pe gheață? întreb eu, deși n-am mai patinat de la aniversarea de nouă ani a Melindei Carter.

Doctorul Saunders se încruntă. E o întrebare pe care n-o anticipase.

— Cu timpul, bineînțeles, dar…

— Nu contează, spun eu, încercând să zâmbesc. Când pot merge acasă?

Cei aflați de față încep din nou să dea din cap. Le-a plăcut întrebarea.

— O vreme trebuie s-o iei ușor, spune Saunders.

Mă uit în jos, la piciorul meu pus în ghips. Da, ce mare noutate am aflat!

— Dar dacă ești atentă și excludem orice complicație neprevăzută, credem că în câteva zile o să poți merge acasă.

Vreau să le zâmbesc. Vreau cu adevărat. Știu cât de mult au muncit cu toții ca să mă ajute să merg acasă.

„Singură.”

— Asta-i grozav!

Bag de seamă felul în care mă privește Stacey. Știe ce gândesc. Legătura asta există de mult timp între noi și se pare că nici furia și nici trădarea n-o pot distruge.

— Mulțumesc, spun eu cu sinceritate.

După ce grupul părăsește încăperea, rămân singură cu Stacey.

Nici una dintre noi nu vorbește. E limpede că nu știm ce să spunem, cum să începem.

Acum mingea e în terenul meu; sunt conștientă de asta. Stacey și-a făcut deja mutarea – m-a invitat la nunta ei. De altfel, ăsta-i motivul pentru care zac aici, conectată la aparate, cu o tijă metalică vârâtă în corp.

Mă ridic cât pot de mult și îmi aranjez din nou pernele. Dar regret pe loc că am făcut-o. Nu mai e nici o cale să-mi feresc privirea de imaginea pântecului surorii mele. A luat deja câteva kilograme în greutate.

Stacey îmi observă direcția privirii.

— Sunt surprinsă că nu m-ai dat afară pe ușă, spune ea în șoaptă.

Simt nostalgia din vocea ei, dorul de mine. Îmi vin în minte o grămadă de amintiri din tinerețea noastră.

— La greutatea pe care o ai acum, aș avea nevoie de un fel de catapultă!

Încearcă să zâmbească la gluma mea penibilă; o văd că își dorește. Dar n-o face. Probabil că nu poate. Nici eu nu pot.

— N-am luat chiar atât de mult în greutate!

— Dacă aș avea două picioare sănătoase, ți-aș tăbăci fundul, să știi!

— Ajunge! spune Stacey. Mereu o dai pe glumă atunci când suferi!

Ăsta e adevărul; miezul tuturor lucrurilor. Suntem surori. Ne cunoaștem cel mai bine. Trecutul, secretele noastre, fricile noastre. Am încercat să ne lepădăm de darul ăsta prețios, dar de fapt n-am putut să renunțăm la el.

Stacey își mușcă buza de jos. E un gest pe care l-a făcut toată viața ori de câte ori i-a fost frică.

— Îmi pare rău, Joy! Nu știu cum s-a întâmplat. N-am vrut să…

Întind o mână. Dintre toate lucrurile pe care ni le putem spune acum, motivele și împrejurările trădării ei sunt ultimele pe lista mea. Dar gestul meu vine prea târziu; cuvintele lui Stacey ajung la mine, mă înfurie și… mă rănesc.

— O spui de parcă ai fi alunecat pe o coajă de banană și ai

căzut peste soțul meu!

— Atunci, ce e de făcut?

Blândețea vocii ei, tremurai buzei, regretul din ochi; le observ pe toate și, în clipa în care îmi dau seama că o văd cu adevărat pe ea, pe sora mea, scânteia de furie dispare, renunț pur și simplu. În clipele în care se prăbușea avionul, gândurile mele s-au îndreptat către Stacey. Trebuie să-mi aduc mereu aminte de asta. Așa că spun:

— Găsim o modalitate de a depăși momentul. Și gata.

— Cine ești tu și ce ai făcut cu sora mea?

— Cine încearcă să fie amuzantă acum?

Stacey mă privește cu un amestec de mirare și de recunoștință.

— Acum două săptămâni, mă urai!

— Nu te-am urât niciodată, Stacey, rostesc eu cu blândețe.

Înainte să termin de rostit cuvintele astea, îmi dau seama că nu sunt de ajuns. Ceea ce vreau să spun, ceea rostesc cu voce înainte să-mi dispară curajul, e lucrul pe care l-am învățat în pădurea tropicală:

— Suntem surori.

Stacey începe să plângă.

Aștept ca ea să spună ceva, dar rămâne tăcută. Poate că se gândește, ca și mine, ce anume am putea face ca să depășim momentul ăsta.

— N-o să fie ușor, spun eu.

Stacey se șterge la ochi.

— Nimic nu e ușor.

Ea înaintează puțin, mă privește și îmi dă la o parte o șuviță care îmi căzuse peste ochi.

— *Îmi* pare rău, să știi.

— Știu, oftez eu. Pe când eram în pădure…

Mă opresc brusc în clipa în care îmi dau seama ce urma să spun.

— Ce pădure? se miră Stacey.

Încerc să zâmbesc, dar nu-mi iese.

— Dacă îți spun, o să crezi că m-am lovit la cap. Sau că sunt nebună.

— Ești omul cel mai întreg la minte pe care-l cunosc.

O privesc cu atenție, încercând să estimez cât de mult aș putea povesti.

— Am văzut interviul pe care l-ai dat la jurnalul de știri. Le-ai spus reporterilor că sperai să mă întorc la tine.

Stacey se încruntă.

— Cum…?

— Răspunde, pur și simplu! Ai spus tu asta?

— Am spus. M-am rugat în fiecare zi să te trezești și să te întorci.

Cumva, dintr-o lume falsă, eu văzusem transmisiunea aceea reală.

— Iar tu purtai ținuta aceea galbenă pe care ți-am cumpărat-o eu.

Stacey înclină ușor din cap și se apleacă în față, sprijinindu-și brațele pe marginea patului.

— N-ai văzut niciodată transmisiunea aceea. Erai în comă.

Dacă nici surorii mele nu-i pot spune adevărul, atunci, cui? Și *simt nevoia* să spun cuiva. Sunt asemenea puștiului din film, care „vede fantome”. Dacă încerc să lămuresc lucrurile de una singură, os-o iau razna.

— După accident, m-am trezit…

Ea clatină din cap.

— Nu. Nu ți-ai mai revenit. Paramedicii…

— Nebună, îți amintești?

— Of…!

— Oricum, mă aflam într-o poiană. Era fum peste tot și erau flăcări și zgomote puternice și… mama!

Stacey rămâne nemișcată.

— Ai văzut-o?!

Încuviințez din cap.

— Și?

— A îngenuncheat lângă mine și mi-a spus că nu mi-a sosit vremea, povestesc eu, aplecându-mă ușor în față și dorindu-mi cu disperare să mi se spună că nu sunt nebună, deși știu că sunt. Stacey, spune-mi că sunt dusă cu capul!

— Acolo, pe câmp… inima ți s-a oprit vreme de aproape un

minut. Din punct de vedere legal, ai fost moartă.

Dau aerul afară din piept cu putere. Informația asta îmi dă un bizar sentiment de liniște.

— Mama a fost cea care m-a făcut să mă trezesc. Apoi mi-am dat seama cât de singură eram, cât de departe de ceilalți supraviețuitori. La început, am vrut să merg la ei și să cer ajutor, după care mi-am amintit de tine și m-am răzgândit. Am plecat de la locul accidentului și am ajuns undeva într-un orășel din Washington.

— Știi că avionul s-a prăbușit la vreo sută șaizeci de kilometri nord-est de aici?

Noua informație mă face să tresar.

— N-am ajuns niciodată nici măcar până în statul Washington?

— Nu.

O să mă gândesc mai târziu la asta. Acum, din moment ce am început să-mi spun povestea nebunească, vreau s-o povestesc până la capăt.

— Am găsit o cabană dărăpănată, care se chema The Confort Fishing Lodge, și mi-am luat o cameră. Acolo erau un băiat și un bărbat.

Stacey ridică o mână, încercând să mă oprească.

— Așteaptă o clipă!

Aleargă într-unul dintre colțurile camerei. Acolo, pe un scaun de plastic galben-muștar, se află geanta mea. Aparatul de fotografiat e alături.

— Aparatul meu, spun eu în șoaptă. Ai developat filmul?

— Cum? Nu! răspunde Stacey, care scotocește prin geanta de piele neagră, de unde scoate o revistă și se întoarce, grăbită, lângă mine. Am citit articolul ăsta pe când erai în operație.

Deschide revista și mi-o întinde. E un articol despre The Confort Fishing Lodge.

— L-am citit în timp ce așteptam la aeroport.

Mă simt de parcă m-aș dezintegra, de parcă m-aș rupe în bucăți. Aici a început totul. În subconștientul meu. M-am uitat la imaginile acestui loc și mi-am dorit să ajung acolo. Iar o perfuzie cu morfină a făcut ca totul să fie posibil.

— Potrivit articolului, cabana a fost demolată în 2003, ca să se construiască pe teren un centru de relaxare pentru corporatiști.

Demolată.

— E pomenit pe undeva vreun Daniel?

Stacey răsfoiește paginile.

— Nu. Complexul a fost construit de către domnul și doamna Melvin Hightower. Zimon Corporation l-a cumpărat, iar foștii proprietari s-au mutat în Arizona. Acum se organizează acolo petreceri de corporație și seminarii motivaționale.

Confort Fishing Lodge nu mai există.

N-am fost niciodată acolo.

Cu siguranță că Daniel e neurologul meu, iar Bobby, fiul vreunei asistente, care a dat buzna pentru o secundă în camera mea, cât timp eu dormeam.

— Joy, ești bine?

Închid ochii ca să nu-mi poată vedea lacrimile.

— Nu.

— Mă sperii!

În cele din urmă, îmi ridic privirea către ea. Printre lacrimi, îmi dau seama cât e de îngrijorată. Aș vrea să-o liniștesc, dar nu pot.

— Vrei să-mi developezi filmul?

— Ești sigură că asta vrei?

Oftez.

— Stace, nu mai sunt sigură de nimic…

CAPITOLUL 11

Sunt asemenea unui autist care încearcă să rezolve un puzzle. În restul timpului petrecut la spital, studiez piesele și le pun împreună într-o grămadă de feluri, încercând să văd întreaga imagine.

Ei îmi spun ca n-am plecat de la locul accidentului, iar eu nu cred că ei mint.

Am văzut relatările din presă, completate cu fotografii care îmi dau o stare de rău fizic. Mai mulți pasageri, printre care și Riegert, au povestit că au văzut cum am fost scoasă din avion. Imediat ce mi-au găsit poșeta și actele, au sunat-o pe Stacey. Voi fi având eu leziuni pe creier, voi fi fiind pradă halucinației și derutei din pricina medicamentelor, dar nu sunt idioată. Pot pune cap la cap niște informații.

N-am plecat niciodată de la locul accidentului.

Asta era ceea ce știu.

Trebuie să fac cumva să înțeleg ceea ce cred.

Dacă mi-aș putea *aminti* accidentul, poate că asta ar face ca totul să pară real. Dar psihiatrii care îmi dau acum târcoale asemenea rechinilor în ape însângerate, cred că n-o să-mi amintesc niciodată. „Prea traumatizant!", spun ei.

Eu le spun că „amintirea" lui Daniel și a lui Bobby e încă și mai dureroasă.

Lor, experților în creiere, nu le place să audă asta. De fiecare dată când le pomenesc despre aventura mea, încep să țâțâie din buze și să clatine din cap.

Doar Stacey mă lasă să vorbesc despre Bobby și Daniel de parcă ar fi adevărați. Drept urmare, simpla ei acceptare tacită ne aduce cumva din nou împreună. M-am schimbat după ce am fost atât de aproape de moarte, dar se pare că nu sunt singura care a făcut asta. Asistentele mi-au spus că Stacey a fost cea mai mare susținătoare a mea în tot acest timp, cerând tot ce era mai bun pentru mine și organizând în oraș rugăciuni și veghe cu lumânări.

Noaptea trecută, ea chiar a dormit în camera mea; de

dimineață s-a trezit la ivirea zorilor și mi-a citit foaia de externare.

— Ești pregătită să pleci?

Acum stă în prag. Lângă ea e o asistentă care a adus un scaun cu rotile.

— Sunt pregătită.

Îmi ia atât de mult să mă dau jos din pat și să mă așez în scaunul cu rotile, încât în timpul ăsta aș putea tricota un pulover.

Însă nimeni în afară de mine nu pare să observe asta. Plecăm apoi de-a lungul coridorului. Toți cei pe care îi întâlnesc îmi spun:

— La revedere, Joy! Succes!

Mormăi niște mulțumiri și încerc să par fericită că mă întorc acasă.

După ce ajungem afară, Stacey mă rostogolește într-o dubița nou-nouță, de culoare roșie.

— Ai o mașină nouă, se pare!

— Thom mi-a făcut-o cadou de Crăciun, răspunde ea.

„Thom.” E pentru prima oară când îi pronunță numele în prezența mea.

Ne uităm țintă una la alta vreme de o clipă lungă și stânjenitoare, după care Stacey mă ajută să mă așez pe scaunul pasagerului.

În drum spre casă, încercăm să găsim subiecte de conversație, dar nu e ușor. Dintr-odată, e ca și cum fostul meu soț s-ar afla pe bancheta din spate, răspândindu-și mireasma de aftershave în aerul dintre noi.

— Ți-am luat mașina de la aeroport, spune Stacey în timp ce virează spre Mullen Avenue.

Mi se pare că a trecut un an întreg de când mi-am lăsat mașina în parcarea aceea pe termen lung.

— Ce s-a întâmplat cu bradul? A luat foc pe aleea casei mele?

— Nu, nici pe departe. L-am donat azilului de bătrâni de pe Sunset.

Corect. Bradul fusese legat de mașina mea doar o zi sau două. Nu o săptămână, așa cum am crezut eu.

— Mulțumesc!

Stacey virează pe aleea casei mele și apoi parchează.

— Ești acasă!

Sunt mașini peste tot, iar luminile sunt aprinse pe toată strada, dar cartierul e ciudat de tăcut pentru o după-amiază târzie. Am locuit zece ani în casa asta, pe strada asta. Însă acum, când mă uit la ea, mă întreb dacă a fost cu adevărat căminul meu. Mai degrabă a fost locul în care mi-am petrecut timpul între două ture de mers la serviciu. Și în care am încercat să transform o căsnicie ce se destrăma, în ceva ce n-ar fi putut să fie niciodată.

The Confort Lodge – care, după toate aparențele, nu există – era cu adevărat un cămin.

„Nu te mai gândi la asta, Joy!"

Stacey vine în dreptul portierei mele și mă ajută să cobor. Apoi mă proptește în cârje. Mergând încet, reușim să traversăm curtea.

În clipa în care ajungem la colțul casei, în dreptul liliacului acum desfrunzit – care a fost prima mea investiție în amenajarea curții un grup de oameni se revarsă din spatele casei, strigând:

— Surpriză!

Mă opresc dintr-odată, împleticindu-mă. Stacey îmi pune o mână pe spate, ca să mă stabilizeze.

Probabil că în fața mea sunt vreo două sute de oameni; mulți dintre ei au lumânări în mâini, iar alții poartă pancarte pe care scrie „Bine ai venit acasă, Joy!" Prima persoană care îmi iese în întâmpinare e Gracie Leon – o fată căreia i-am suspendat permisul de bibliotecă semestrul trecut, fiindcă a vandalizat toate cele trei exemplare din *Să ucizi o pasăre cântătoare.*

— Ne-am rugat pentru dumneavoastră, doamnă Candellaro!

După aceea, un tânăr vine spre noi și se așază lângă Gracie. Willie Schmidt. Cu șapte ani în urmă, mi-a fost asistent la clasă în ultimul semestru. Acum își are propriii elevi la un liceu local.

— Bun-venit înapoi, spune el întinzându-mi o frumoasă cutie roz, în care mai târziu descopăr că sunt sute de felicitări.

Urmează Mary Moro. E în clasa a unsprezecea anul ăsta și e șefa majoretelor. Ține în mâini o crăciuniță sădită într-un

ghiveci de porțelan alb.

— Am cumpărat-o cu banii câștigați din babysitting, doamnă Candellaro! Vă mai aduceți aminte când ați spus că singura plantă pe care reușeați s-o țineți în viață era un cactus?

Îi zăresc apoi pe Bertie și pe Rayla, colegii mei de serviciu; stau lipiți unul de celălalt asemenea unui set de solnițe pentru sare și piper. Amândoi au plecat de lângă familiile lor ca să vină aici.

Simt cum mi se pune un nod în gât și abia îmi mai pot înclina capul. Nu reușesc decât să murmur:

— Mulțumesc…

Oamenii se revarsă înspre mine, vorbind cu toții în același timp.

Stăm în grădină, râzând și vorbind despre lucrurile care ne leagă. Nu pomenește nimeni de avionul prăbușit, dar simt curiozitatea tuturor; întrebări nerostite planează în spatele altor cuvinte. Mă întreb dacă și când accidentul meu o să devină o întâmplare despre care să pot vorbi.

Atunci când oamenii încep să plece, deja se lasă noaptea pe Madrona Lane și se aprind luminile stradale.

Sora mea mă conduce la intrarea în casă și descuie ușa.

Mă întorc într-o locuință care e la fel de tăcută ca atunci când am părăsit-o.

— O să te instalez în dormitorul de la parter, spune Stacey, iar gândurile noastre iau o turnură neplăcută.

Ne-am adus amândouă aminte de ziua în care am ajuns acasă și am găsit-o în patul meu.

Nu e pentru prima oară când gândurile noastre ajung în punctul ăsta. Și n-o să fie nici ultima. Trecutul nostru recent e asemenea unui limitator de viteză: încetinești până când treci peste el, după care îți continui drumul.

— Te-ai gândit bine, răspund eu.

Mă ajută să mă instalez în dormitorul de oaspeți de la parter. După ce mă urc în pat, îmi aduce mai multe cărți, un platou cu brânzeturi și biscuiți, un Big Gulp de la minimarketul local, telecomanda televizorului și laptopul meu wireless. Printre cărți, remarc și o revistă. E aceeași *Redbook* pe care am citit-o pe

când eram la cabană.

— E destul de ciudat, spun eu arătând spre revistă.

Stacey se uită la ea, după care ridică din umeri.

— Cât timp ai stat la spital, ți-am citit în fiecare zi din revista asta. În ea e un articol grozav despre renovarea unei cabane care înainte a fost o pensiune. Îți aduci aminte că pe vremuri îți doreai să fii proprietara unui han?

Nu pot decât să murmur:

— Da… așa e.

Nu-i de mirare că, în visul meu, Confort Lodge avea nevoie de reparații.

Stacey îmi reazemă ghipsul de o pernă, după care face câțiva pași înapoi.

— O să fii OK în noaptea asta? Aș putea rămâne cu tine.

— Nu. Iubitul… Thom o să-ți ducă dorul.

— Vrea să te vadă.

— Vorbești serios? Asta chiar că e o noutate!!

Ne uităm țintă una la cealaltă; nici una dintre noi nu știe ce să mai spună.

— E ca napalmul, vine și apoi dispare, spune Stacey.

— Da.

— Pot să rămân.

— Mergi acasă, la…

În ciuda bunelor mele intenții, mă împotmolesc. Cum să-i spun? Fostul meu soț? Iubitul ei? Prietenul? Cum?

— Logodnic, completează ea aruncându-mi o privire intensă și mușcându-și buza.

Știu că vrea să spună ceea ce trebuie, ca și cum cuvintele potrivite ar fi un fel de înălbitor ce poate îndepărta pata asta dintre noi.

Tăcerea se prelungește până când devine stânjenitoare. Aș vrea să aduc vorba despre nuntă, poate chiar să-i spun că o să vin și eu, dar nu știu dacă trebuie să îndrăznesc și să-i fac o astfel de promisiune.

Îmi dau seama că o rănește tăcerea care s-a așternut între noi. Își face curaj și încearcă să glumească:

— În altă ordine de idei, i-ai spui mamei despre mine și

Thom?

— Crezi că n-aveam altceva la care să mă gândesc atunci când eram pe moarte?

— Mereu ai fost o pârâcioasă!

Nu-mi pot înăbuși un zâmbet. Cuvintele ei ne duc înapoi, pe vremea când între noi nu existau tăceri. Dintr-odată, avem din nou șase și, respectiv, șapte ani, și ne dondănim pe bancheta din spate, urât mirositoare, a camionetei Volkswagen pe care o conducea mama.

— Ai dreptate. Și da, i-am povestit mamei.

— Ce a avut de zis?

— Mi-a spus să mă trezesc. E un sfat bun.

Stacey se apropie de mine și îmi dă la o parte șuvițele care mi-au intrat în ochi.

— Cât timp ai fost… inconștientă, nu credeam că o să mai am șansa să repar lucrurile între noi două.

Nu pot să răspund decât:

— Știu.

Asistentele mi-au spus că devotamentul ei față de mine a fost uriaș.

— Să știi că am stat la spital din clipa în care am aflat vestea! Am fost acolo aproape tot timpul.

Și eu aș fi făcut același lucru pentru ea.

— Mi-a fost dor de tine, Stace!

În cele din urmă, Stacey zâmbește.

— Și mie mi-a fost dor de tine.

Până la finalul primei mele săptămâni petrecute acasă, sunt gata să țip.

Îmi petrec cea mai mare parte din zile sub efectul analgezicelor, încercând să nu mă mișc. Totul mă doare, dar suferința nu e lucrul cel mai rău. Nopțile sunt cele pe care le urăsc cel mai mult.

Stau întinsă în pat, cu privirea ațintită în tavan, încercând să-mi spun că pădurea tropicală a fost un construct al minții mele. Înainte ca avionul să se prăbușească, eram pierdută și singură, disperată să *doresc* pe cineva și să fiu, la rândul, meu dorită.

Acum sunt în stare să recunosc că pierderea surorii și a soțului meu m-au făcut să-mi pierd orice echilibru sufletesc. Fără ei, am fost în derivă.

Așa că am inventat un bărbat, dorindu-mi ca el să mă iubească, și un băiețel pe care mi-am dorit să-l iubesc.

Judecând totul în lumina rece a zilei, e de înțeles. Eram obosită de Bakersfield cel torid și uscat; mi-am imaginat o lume magică, plină de iarbă verde, de copaci falnici și de o ceață ca în povești.

Dacă judec toate astea din punct de vedere rațional, povestea prinde contur, are logica perfectă a unui manual de psihologie pentru începători. Dar după căderea nopții, lucrurile sunt diferite.

Apoi mă învăluie întunericul și singurătatea, mereu și mereu. Pentru prima oară în viața mea, nu reușesc să citesc ca să fac să treacă timpul. Orice personaj din cărți devine Daniel; orice secvență emoționantă mă face să suspin. Nici măcar filmele nu-mi sunt de folos. Ori de câte ori deschid televizorul, îmi aduc aminte de *Miracolul de pe strada 34* și de *Grinch;* ca să nu mai vorbesc de cele cincisprezece filme cu Winnie de Pluș la care ne-am uitat eu și Bobby!

Dumnezeu să mă ajute, în întuneric, cred. Iarăși și iarăși, încerc să „mă întorc”. Fiecare încercare urmată de eșec îmi diminuează speranța.

Nu mai suport.

E timpul să trec la acțiune, sau să dau uitării întreaga poveste. Mi-am petrecut prea mult timp plutind din pricina analgezicelor, visând la un loc și existând realmente în altul. Am nevoie să cred în pădurea mea tropicală, s-o găsesc, sau s-o las să dispară. E un artificiu pe care psihiatrul meu l-ar aproba. Nu există loc în lumea reală pentru soiul acela de tărâm fantastic pe care mi l-am imaginat. Dar mă tot gândesc la anumite momente – la felul în care Daniel și cu mine am spus „destin” în același timp; la felul în care ne-am pus amândoi aceeași dorință; la transmisiunea televizată în care apărea Stacey. N-am auzit-o pe când eram în comă, ci am *văzut-o.* Și mai e și lista cu reparații și îmbunătățiri pe care Bobby i-a dat-o lui Daniel în dimineața de

Crăciun. Poate că episodul ăsta a fost întrucâtva real. Dacă așa stau lucrurile, atunci am fost acolo, oricât de imposibil ar suna o astfel de poveste.

Am nevoie de dovezi. Iar dacă un bibliotecar se pricepe la ceva, atunci se pricepe la cercetare.

Arunc așternuturile la o parte și mă dau jos din pat, șchiopătând, iar apoi îmi iau cârjele și aprind toate becurile. În garaj, găsesc ceea ce căutam: dosarele mele. Iau câteva dintre ele, adică pe cele dedicate pădurilor tropicale din Pacificul de Nord-Vest, Washington și America de Nord. Strângând dosarele la piept, mă întorc la biroul din camera de zi.

Într-o lumină suficient de strălucitoare încât să împrăștie umbrele și destul de intensă încât să poată scoate la iveală adevărul, încep să-mi înșir materialele și să le organizez în teancuri. Apoi deschid laptopul și caut pe internet.

Nu-mi ia mult ca să identific principala problemă.

Tot ceea ce știu despre viața mea din vis e că ea s-a derulat într-o pădure tropicală din statul Washington. Potrivit unei căutări pe Google, Pădurea Națională Olimpică are o suprafață aproape la fel de mare precum cea a statului Massachusetts.

Încerc să găsesc un oraș – imaginar – pe malurile lacului care are, probabil, o populație de mai puțin de o mie de locuitori.

O, și să nu uităm că nu cunosc numele orașului, sau pe cel al lacului, sau numele de familie al lui Daniel și al lui Bobby!

În cazul în care aș fi o femeie mai puțin impresionabilă, aș putea spune că, dacă soarta există, ea nu vrea să-mi găsesc drumul înapoi.

Cu toate astea, înaintez greoi, hotărâtă să nu renunț, sau poate că incapabilă s-o fac. Îmi alcătuiesc propria hartă, subliniez posibile orașe și lacuri și apoi caut informații despre fiecare oraș pe care-l găsesc. Nu dau nicăieri de nici o menționare a vreunui loc care să se cheme Confort Fishing Lodge. Apoi sun la niște agenții imobiliare și aflu că în zonă se găsesc de vânzare două cabane de pescuit. Primesc pe e-mail fotografiile amândurora. Nici una dintre ele nu e cea pe care mi-o amintesc.

În cele din urmă, la aproape opt ore după ce mi-am început

cercetarea, închid laptopul și îmi reazem capul de el, coborându-mi pleoapele. Până acum, pereții camerei mele de zi au ajuns să fie împânziți cu bucăți de hârtie – hărți, fotografii, articole. Încăperea arată asemenea unui centru de comandă al unui grup operativ.

Și nimic din toate astea nu ajută.

Nu știu cu exactitate cât de mult timp rămân astfel. La un moment dat, aud o mașină venind.

Îmi iau cârjele și mă îndrept către intrare.

La primul ciocănit, deschid ușa.

Sora mea stă pe verandă, ținând o tavă cu mâncare în mâinile înmănușate.

E rețeta de pui divan a mamei. Carne de pui, brânză, maioneză și broccoli.

— Cred că ai uitat că mi-au repornit inima!

Stacey se face palidă.

— O, eu n-am…

— Glumesc, doar. Arată minunat. Mulțumesc.

Încep să merg, clătinându-mă, iar în cele din urmă ajung din nou în camera de zi.

Stacey se duce la bucătărie, pune caserola în cuptor și apoi vine la mine. Odată ajunsă în camera de zi, se oprește brusc și se uită lung la pereții pe care hârtiile atârnă asemenea unor ciorchini de strugure.

— Bun-venit în Orașul Obsesiei! spun eu.

N-are rost să încerc să-i explic. Șchioapăt până la canapea, mă așez, îmi întind pe măsuța de cafea piciorul pus în ghips, iar apoi adaug:

— Caut orașul.

— Pe cel în care n-ai fost niciodată!

— Chiar pe acela.

Stacey se așază pe scaunul din fața mea.

— Îmi fac griji pentru tine. Thom spune că…

— Haide să nu începem conversații dintr-astea! E rândul tău să-ți pese de ceea ce zice Thom.

— Ești acasă de șapte zile și nu m-ai lăsat decât pe mine să te vizitez. Iar acum… spune ea ridicându-și mâinile și arătând spre

pereți… asta!

— N-ai dreptate! Bertie și Rayla au venit să mă vadă.

Stacey îmi aruncă o privire mustind de reproș.

— Bertie m-a sunat și mi-a spus că erai prea obosită ca s-o primești!

— Am *dureri!*

— Asta să fie într-adevăr cauza?

— Mai nou, ești cumva paznicul meu? Nu vreau să explic inexplicabilul!

— E vorba de visul ăla, nu-i așa?

Oftez, simțind cum încep să las garda jos. Tot ce mai pot să-i spun acum lui Stacey e doar tristul adevăr.

— Nu pot să trec peste „visul ăla". Știu că e o nebunie – că sunt nebună –, dar imaginile din „vis" îmi sunt atât de bine cunoscute! Știu cum miroase acolo, cum *te simți* atunci când ești acolo, cum se ridică ceața din iarbă dimineața. Cum de știu lucrurile astea? Poate că o să găsesc un răspuns după ce o să-mi developezi filmul. Visul ăsta e unul pe care nu pot să-l dau uitării.

În timp ce vorbesc, observ cum sora mea se încruntă. Expresia e fugitivă, dispare aproape imediat, dar surorile se cunosc foarte bine una pe cealaltă și știu când anume una dintre ele ține un secret.

— Ce?

— Ce ce?

— Îmi ascunzi ceva și, având în vedere faptul că cel mai recent secret al tău a fost soțul meu, sunt…

Stacey se ridică. Face stânga împrejur și iese din cameră. Câteva clipe mai târziu, se întoarce cu un dosar în mână.

— Uite!

Iau dosarul, deși instinctul îmi spune că, dacă aș avea două picioare sănătoase, ar trebui să fug.

— N-o să-mi placă asta, nu-i așa?

— Nu.

Vocea lui Stacey e blândă; devin și mai agitata.

Deschid plicul, iar înăuntru găsesc niște fotografii, îmi ridic privirea la Stacey, care clatină din cap.

— Îmi pare rău!

Las plicul să-mi cadă din mână. Răsfoiesc fotografiile. Atunci când ajung la cele câteva făcute în aeroport, trag aer în piept. În fotografii apar avionul aflat pe pistă înainte de decolare, vânătorii care așteptau să se îmbarce, interiorul avionului și Riegert, cu un deget ridicat către tovarășii lui în semn de „bravo”.

După asta, nimic.

Nu există nici o fotografie cu cabana, cu pădurea tropicală sau cu lacul. Nici pânze de păianjen din care picură rouă, nici pâlcuri de copaci seculari, nici ferigi gigantice care cresc la poalele lor. Doar douăzeci și nouă de clișee gri, fără nici o imagine.

— N-am fost acolo, șoptesc eu, simțind că înțeleg asta pentru prima oară.

— Îmi pare rău, Joy! spune Stacey după o clipă. Dar ai o viață adevărată aici. Și oameni care te iubesc. Rayla spune că elevii întreabă în fiecare zi de tine.

O aud pe sora mea vorbind, dar cuvintele sunt asemenea unui fum, plutesc pe lângă mine. Nu pot să mă gândesc decât la băiețelul care m-a pus să-i promit că o să rămân de Crăciun. Mă simt ca și cum inima mi s-ar fi rupt pe din două; mi-e greu să respir. Am nevoie de întreaga mea stăpânire de sine ca să nu plâng în timp ce mă uit la fotografiile încețoșate și goale. Cu toate astea, știu ce ar trebui să spun, ce ar vrea Stacey să audă.

— Sunt sigură că totul o să fi bine după ce mă întorc la muncă.

— Îți lipsește?

Îmi ia un minut ca să înțeleg întrebarea.

— Ce să-mi lipsească?

— Biblioteca. O adorai înainte!

Știu că Stacey se aude pe sine cum tocmai a spus „adorai”, dar tot ceea ce aud eu e „înainte”.

— Ceea ce iubesc eu nu pare să existe!

— Începi să mă sperii…

— Bine ai venit în club, surioară!

E uimitor cât de repede se poate vindeca un os. Ce bine ar fi dacă și inima ar avea o putere de vindecare atât de mare! Puțin ghips, două luni de repaus la pat și, iată, inima ta frântă s-a vindecat! Aș vrea să fie așa.

Până la sfârșitul lui februarie, mă mișc din nou cu ușurință. Durerile de cap îmi dispar complet, iar piciorul mi se însănătoșește progresiv, potrivit batalionului de medici care îmi monitorizează recuperarea. Ei mă îndeamnă să iau în calcul o revenire la serviciu, dar eu, ca să fiu sinceră, încă nu pot să mă gândesc la viitor.

E din cauza nopților.

Singură în pat, nu-mi pot controla sau limita gândurile. Ori de câte ori dorm, visez Confort Lodge, pe Daniel și pe Bobby.

Am probleme chiar și în timpul luminoaselor și concretelor ore ale zilei. Indiferent de lucrurile pe care trebuie să le fac, gândurile mi se abat către acel loc misterios din nord. Totul îmi aduce aminte de falsele amintiri de care nu pot scăpa.

Psihiatra mea – cea mai nouă membră a echipei pentru salvarea de după accident a lui Joy – îmi spune că nu mă confrunt cu ceva neobișnuit. Se pare că numeroși oameni cu mințile duse sunt, pur și simplu, oameni cu mințile duse, dacă înțelegeți ce vreau să spun.

Psihiatra spune că toate astea se întâmplă fiindcă nu sunt fericită cu viața mea adevărată. Ea crede că am lăsat accidentul să mă paralizeze emoțional și că, după ce o să-mi revin, n-o să mai am nevoie de mirajul unei păduri drept ideal.

Dar nu cred că are dreptate. Am fost paralizată emoțional *înainte* de accident, iar starea mea din prezent e doar o revenire a acestui soi de paralizie. Diferența e că acum știu ce vreau. Doar că nu reușesc să găsesc ceea ce vreau.

Înainte de accident, îl doream înapoi pe Thom.

Acum sunt fericită că m-a părăsit. Îmi fac griji pentru sora mea și mi se pare periculos să iubești un bărbat care a trădat deja o soție, dar Stacey a făcut o alegere și, la drept vorbind, Thom e un om bun în adâncul inimii lui. Nu pot decât să sper că o să fie un soț bun pentru sora mea.

Sunt atât de cufundată în gânduri, încât tresar în clipa în care

aud soneria de la intrare.

Arunc o privire la ceas. E douăsprezece și un sfert. Ca de obicei, Stacey ajunge exact la timp cu prânzul meu.

— Intră! strig eu ridicându-mă și întinzându-mă după cârje.

Sora mea își face apariția ținând în brațe un teanc de reviste și de casete video. Colectează tot felul de lucruri pentru mine, de parcă ar vrea să-mi ofere niște ofrande de pace. E felul ei de a-mi spune că nu crede că sunt nebună, chiar dacă eu cred sincer că sunt.

— Ți-am adus cele mai recente numere din *Sunset*. În două dintre ele sunt articole despre destinații de vacanță din păduri tropicale. Apoi mai sunt și patru ziare locale de duminică și două filme turnate acolo – *Uriașul Harry*, care e despre Bigfoot, și *Evadata.*

Amândouă știm cât de mult înseamnă pentru mine cadourile astea inutile și stupide; și mai știm și că ele n-au cum să îmbunătățească situația. N-o să încep brusc să „văd” locul pe care mi l-am imaginat. Pereții gălbui ai camerelor de la parter sunt acum complet acoperiți cu hărți și cu fotografii.

Iau teancul de obiecte din brațele lui Stacey, cu credința o să-l vizionez sau că o să-l citesc pe fiecare cu atenție. Însă știu prea bine că n-o să descopăr decât imagini care emoționează, dar care nu sunt legate de nici o amintire adevărată.

Stacey își face de lucru la bucătărie, iar eu merg în camera de zi și mă așez pe canapea. În noul număr din *Sunset,* văd o fotografie cu pădurea tropicală Hoh, care îmi provoacă o senzație de nostalgie legată de un loc care nu există în realitate.

— Joy!

Îmi ridic privirea și o văd pe Stacey, care ține în mână o tavă cu sendvișuri și croasanți. Abia după ce observ expresia de pe fața ei, îmi dau seama că plâng.

— Poate că n-ar trebui să-ți aduc toate lucrurile astea…

— Am nevoie de ele, răspund, dându-mi seama de nerăbdarea plină de panică din vocea mea.

Și ea își dă seama de asta. Pune tava pe măsuța de cafea.

— Trebuie să te cantonezi din nou în lumea reală.

Tonul ei e precaut; știu că de ceva vreme a tot vrut să-mi

spună asta, dar i-a fost teamă. Încă n-am ajuns să fim iarăși surorile de odinioară, care își puteau spune orice una alteia. Stacey ia un sendviș, îl pune pe un șervețel și se așază în fața mea.

— Lumea reală, șoptesc eu, lăsând revista din mână.

Mă ridic și merg șontâc-șontâc către fereastră. Mă sprijin pe piciorul sănătos, privind țintă la casele de peste drum. Acum, pe perioada iernii, peluzele sunt veștede și maronii, asemenea copacilor. De luni bune n-am mai zărit nici o frunză pe drum. Tot cartierul pare colorat în nuanțe de cenușiu și de cafeniu, iar lumina palidă a soarelui nu reușește decât să facă peisajul și mai tern.

— Azi-noapte am visat că eram prizonieră chiar aici, spun eu fără să întorc capul ca să mă uit la Stacey. Lăsând viața să treacă pe lângă mine. În vis, mi-a apărut și casa ta. Luminile dinăuntru erau mereu aprinse; în curtea ta se jucau copii. Unul dintre ei era o fetiță liniștită și vigilentă, care aștepta mereu să-i vină rândul. Îi dăduseși numele de Joy. Și iată-mă, rămasă captivă. Plină de riduri ca o stafidă, cu părul alb, măcinată de dorințe neîmplinite.

Trag aer adânc în piept și mă răsucesc ca s-o pot privi pe Stacey. Am ceva să-i spun; ceva ce probabil că ar fi trebuit să recunosc de multă vreme.

— Tu n-ai fost singurul motiv pentru care m-am urcat în avionul ăla. Poate că ai fost principalul motiv, dar nu singurul. Mă săturasem de ființa care devenisem.

Stacey nu răspunde, ceea ce nu mă miră. Nu știe ce să zică și nu dorește să-i iasă de pe buze ceva nepotrivit. Relația noastră e fragilă; amândouă ne purtăm ca și cum ar trebui să punem mâna tot timpul pe sticlă încinsă.

— Nu înțelegi, spun eu în cele din urmă.

Cum ar putea? Sora mea nu pierde nici o oportunitate. N-a fost niciodată o spectatoare.

— Glumești? se miră ea, uitându-se la mine de parcă aș fi un exponat științific dintr-o vitrină. Crezi că nu știu cum e să-ți dorești mai mult?

— Ai fost majoretă, pentru numele Domnului, și regina

balului de absolvire! Iar acum ești însărcinată și îndrăgostită.

— Joy, am fost majoretă acum șaisprezece ani! Pe vremea când tu plecai la facultate, eu am rămas la Bakersfield și mi-am luat tot felul de slujbe fără nici un viitor.

— Dar l-ai întâlnit pe Chris…

— Care nu doar că mi-a frânt inima, ci mi-a zdrobit-o de-a dreptul, îți aduci aminte? se căinează ea, oftând. Mă uitam la viața ta și mă simțeam de-a dreptul o ratată! Ai venit acasă de la facultate, îndrăgostită de Thom, și ai avut nunta perfectă, după care ai obținut slujba perfectă la liceu. Ai reușit în tot ce ți-ai propus. Am detestat să fiu mereu în umbra ta!

Mă încrunt.

— De asta te-ai mutat?

— M-am gândit că o să mă simt mai bine într-un oraș mare, dar în Sacramento m-am simțit încă și mai pierdută. Era prea aglomerat pentru mine. Așa că m-am întors aici și mi-am folosit banii obținuți la partaj ca să cumpăr o casă, dar tot n-am reușit să fac rost de o slujbă ca lumea. E greu să te descurci dacă ai douăzeci și opt de ani, n-ai un soț și nici studii superioare. Mai ales dacă sora ta pare să le aibă pe toate.

— Trebuia să-mi fi cerut ajutorul!

— Am încercat.

Vreau să-i spun că nu e adevărat, dar noi două am depășit de multă vreme etapa în care ne mințeam una pe cealaltă. Măcar atât am obținut după toate câte s-au întâmplat anul trecut. Mă uit pe fereastră; orice e mai bine decât să mă uit la ea.

— Știu că ai încercat, dar eram la capătul răbdărilor. Thom și cu mine ne certam ca niște apucați.

— Știu, spune ea cu glas blând. Am venit într-o zi ca să vorbesc cu tine și l-am găsit acasă.

Deci așa începuse totul! Voiam să știu, deși n-aș fi întrebat niciodată. Acum, după ce Stacey a plantat cuvintele, le văd cum cresc: pot să-mi imaginez că sora mea și soțul meu au fost la început doar prieteni, compătimindu-se unul pe celălalt pentru viețile lor dezamăgitoare, apoi compătimindu-mă pe mine, pentru ca în cele din urmă să-și afle consolarea unul în celălalt.

— I-a luat mult timp să-mi spună cât de nefericit era, dar

după aceea…

Ridic o mână.

— Am înțeles!

— Așa că știu cum e să te simți pierdut, Joy, spune ea în schimb. Îți poți imagina ce simți atunci când îl rănești pe omul pe care-i iubești cel mai mult pe lume? Să-i frângi inima surorii tale și să știi că nici o scuză n-o să fie de ajuns?

De data asta, atunci când mă uit la sora mea văd o femeie pe care n-am cunoscut-o niciodată, care a trecut prin clipe grele, care poate că trece în continuare prin ele și care trăiește simțind din plin durerea propriilor alegeri greșite. Știe ce înseamnă să dispari încetul cu încetul; poate că toate femeile care ajung la o anumită vârstă se confruntă cu asta, mai ales în orașe liniștite ca al nostru, unde soarele poate fi atât de fierbinte.

„Nu ca în pădurea tropicală."

Acolo, în universul acela jilav, verde și albastru, spiritul unei femei nu poate seca.

Alung gândul ăsta. Nu-mi face nici un bine. M-am întors la Stacey. Asta contează. Noi. Chiar dacă nu există în realitate oamenii pe care i-am întâlnit și locurile prin care am umblat, totul m-a condus înapoi la momentul de acum, în care sunt din nou alături de sora mea. Începutul.

— Așadar, cum merge sarcina? întreb eu cu glas scăzut.

Vorbele mele o surprind; trage iute aer pe nări și-și înăbușă un zâmbet. Nu pot să nu mă întreb de cât timp aștepta ca eu s-o întreb asta.

— Bine. Medicii spun că totul e normal.

— Știi dacă e băiețel sau fetiță?

— Ei cred că e fetiță.

O nepoată pentru care să fac cumpărături; îmbrăcată ca o păpușică… iubire.

— Mama ar fi luat-o razna!

— Ne gândim s-o botezăm Elizabeth Sharon.

Rămân uimită.

— Da, mamei i-ar fi plăcut asta.

Tăcem din nou. Vreau să spun mai multe, să fac un comentariu drăgălaș și inofensiv despre copil, dar mi-am

pierdut vocea. În mod egoist, sunt prinsă în propriul sentiment de pierdere; trag aer adânc în piept și încerc să mă detașez, dar mi-e greu. Îmi tot amintesc de visul în care încremenisem în locul ăsta, devenind mătușa care îmbătrânea și care se uita cum viața trece pe lângă ea.

— O cam iei razna, nu-i așa? spune Stacey după o pauză.

Mă uit la ea, întrebându-mă dacă lucrurile stau chiar așa. Oare poți pierde ceva ce n-ai avut niciodată?

— Mi-e frică, Stace. E ca și cum… nu știu de ce anume să mă agăț. Da, simt că o iau razna.

Stacey își ațintește privirea asupra mea, încruntându-se. Chiar în momentul în care aștept un răspuns, ea iese din încăpere. O aud cum merge la bucătărie și dă un telefon. După care se întoarce și spune:

— Vino, vreau să te duc undeva!

— Unde?

— Ce-ți pasă? Undeva afară din casa asta. Ia-ți geanta!

Ca să fiu sinceră, îi sunt recunoscătoare că-mi oferă un astfel de interludiu. O urmez afară, până la mașină.

Peste un sfert de oră, ajungem la destinație.

Clădirea liceului e scăldată într-o lumină de culoarea lămâii. Brândușe de un violet strălucitor acoperă solul uscat și cafeniu din jurul catargului pe care flutură steagul, amintindu-mi că primăvara se apropie.

— Ești bine?

Încep să detest întrebarea asta. Ca să dau un răspuns, trebuie fie să mint, fie să spun un adevăr pe care nimeni nu vrea să-l audă. Pe care nici măcar eu nu vreau să-l aud.

— De ce am venit aici?

— Pentru că aici e locul tău.

— Așa să fie?

Stacey mai spune ceva, însă eu nu reușesc să-i deslușesc cuvintele, după care coboară din mașină și închide ușa cu o bufnitură.

Cobor și eu și rămân locului pe trotuar, sprijinindu-mă cu greu în cârje. Strângând cu putere mânerele căptușite, o iau din loc și merg greoi și legănat de-a lungul vastei curți betonate,

spre clădirea administrativă.

Curtea școlii e surprinzător de liniștită astăzi. Nici un elev nu chiulește ca să joace Hacky Sack în lumina soarelui, ori ca să caute un loc propice sărutatului sau fumatului.

Stacey o ia înainte spre clădire și îmi deschide ușa. Anunțurile obișnuite – aceleași, an după an – sunt îngrămădite la avizierele de pe culoar. Se caută lideri ai elevilor și muzicieni pentru serbarea de primăvară, precum și voluntari dispuși să decoreze sala pentru balul care se apropie.

Mă apropii de intrarea principală și începe să sune clopoțelul. În câteva clipe, curtea se umple de elevi care râd și vorbesc.

De îndată ce mă zăresc, mă întâmpină cu un murmur puternic, ca semn că m-au recunoscut. Dintr-odată, mă simt de parcă aș fi Mick Jagger pe scenă. O vedetă. Cu toții îmi vorbesc în același timp, roind în jurul meu.

Stacey mă strânge de mână.

— Asta e viața ta cea adevărată, îmi șoptește ea la ureche.

Avem nevoie de toate cele zece minute ale pauzei ca să avansăm prin mulțime și să ajungem în cancelarie, unde suntem din nou copleșite. În cele din urmă, după ce am îmbrățișat cel puțin o sută de persoane și am primit urări de bun-venit de la încă și mai multe, ne croim drum pe culoar, spre bibliotecă.

Pe când mă chinui să trec cu cârjele de turnichet, aud râsul aspru și gutural al Raylei – și eu am fost, la un moment dat, fumătoare de Camel fără filtru.

— Ei bine, era și timpul, la naiba!

Împing bariera de metal strălucitor și o găsesc așezată la biroul de împrumuturi, cu un zgârie-nori de cărți lângă cot.

— E prea mult de lucru pentru un singur om! spune ea zâmbind larg și arătându-și toți dinții.

Râd și eu. Știm amândouă că fiecare dintre noi ar putea face toată munca de una singură. E un secret pe care nu li-l spunem celor de la administrație.

— Haide, Rayla, știi foarte bine că îți place să faci pe șefa cu elevii ori de câte ori sunt plecată!

Ocolește biroul, cu fusta învolburându-se și cu brățările de argint zornăindu-i, și mă cuprinde într-o îmbrățișare aprigă, ce

miroase a fixativ și a parfum Tabu.

— Ți-am dus dorul, puștoaico!

Mă trag înapoi și mă uit la ea.

— Și eu ți-am dus dorul. Cu adevărat.

În următoarea jumătate de oră, ne plimbăm prin bibliotecă, vorbind despre lucruri obișnuite – reduceri bugetare, negocieri contractuale, achiziții recente și apropiata excursie a Raylei la Reno, în vacanța de primăvară.

— Așadar, întreabă ea în cele din urmă, când să te așteptăm înapoi?

Mi-a fost teamă de întrebarea asta. *Înapoi.* Prin definiție, înseamnă o revenire la ceea ce a fost.

Trag aer adânc în piept, știind că există un singur răspuns acceptabil, rațional.

Stacey nu mă slăbește din ochi. La fel și Rayla. Amândouă știu. Nu totul, poate, nu toate motivele neliniștii și dezamăgirii mele, dar suficient.

— În curând, răspund eu, încercând să zâmbesc.

Pe drumul spre casă, eu și Stacey rămânem tăcute.

Mă simt ca Dorothy pe când era în Kansas, o fată alb-negru într-o lume alb-negru, cu amintiri în culori.

Lângă mine, Stacey fredonează o melodie antrenantă și foarte cunoscută, cântată de unul dintre concurenții de la American Idol.

Apoi vine la rând Bruce Springsteen, care cântă „Baby, I Was Born to Run”.

Amintirile mă copleșesc. Închid ochii și îmi amintesc.

„Mă aflu într-o camionetă roșie, care înaintează hurducăind pe un drum de țară. Fredonez melodiile de la radio. Simt lângă mine prezența lui Bobby, îl aud cum râde.”

Atunci când deschid ochii – nu rezist mai mult – văd drumul care duce la aeroport.

Nu poate fi o întâmplare. Stacey nu se întoarce niciodată acasă pe drumul ăsta.

Iar eu mă gândesc că Dorothy a trebuit să pocnească din călcâie de trei ori și să spună: „Nicăieri nu-i ca acasă!” fiindcă

până și magia are nevoie *de ceva.*

Poate că trebuie să renunț să mai aștept dovezi și, în schimb, să plec în căutarea orașului Hope, așa cum am mai făcut-o.

— Virează aici, Stacey!

— N-ai fost niciodată acolo! spune ea, dar vocea o dă de gol, iar eu știu acum cât de mult urăște să-mi spună cuvintele astea. Ai văzut că viața ta adevărată e la liceu!

— Te rog!

Oftează după care conduce până la aeroport și parchează în dreptul ghișeului de bilete America West.

— Asta-i o nebunie, Joy!

— Știu!

Îmi iau poșeta și cârjele de pe bancheta din spate, cobor din mașină și pornesc, șchiopătând, prin terminal. La ghișeu, dau de o superbă femeie brunetă, care poartă o uniformă alb cu albastru. Pe ecuson scrie „Donna Farnham”.

— Cu ce vă pot ajuta?

— Un bilet către Seattle la primul avion, vă rog!

Femeia se uită la ecranul computerului și tastează ceva rapid, după care își ridică privirea către mine.

— E un zbor care pleacă în patruzeci de minute. Următorul e mâine după-amiază, la aceeași oră.

Îmi caut portofelul în poșetă. La ce e bun un card de credit dacă nu pentru cheltuieli care nu-s necesare?

— Vreau un bilet pentru astăzi.

— Mai avem doar la clasa întâi.

Nici măcar nu întreb cât costă.

— Perfect! îl iau.

După ce trec de controlul de securitate și mă îndrept spre poartă, palmele încep să-mi asude, iar inima îmi bate nebunește.

Încerc să mă gândesc la Daniel și la Bobby, încerc să cred că pot face ca magia să apară din nou.

„Sunt Dorothy. Nicăieri nu-i ca acasă!”, îmi spun eu în gând.

Dar încrederea mă părăsește cu repeziciune și sunt bombardată de luminile fluorescente de deasupra mea. În lumina asta, văd lucrurile clar pur și simplu.

Zborul meu e anunțat. Fac un pas în față.

Apoi văd avionul.

Vederea lui mă emoționează; mă afectează atât de tare, încât aproape că mă prăbușesc. Închid ochii și încerc să respir, dar asta nu mă ajută cu nimic. E întuneric, sunt din nou în avion, mă prăbușesc. Sunt înconjurată de flăcări… simt duhoare de combustibil… și aud țipete. Mă prăbușesc, mă rostogolesc, mă izbesc… sunt trasă afară din epavă. Văd totul: fața mi-e acoperită de sânge, brațul îmi atârnă de pe targă; osul îmi împunge blugii sfâșiați și pătați de sânge. Avionul explodează în spatele meu.

Tremuratul începe în degete și îmi radiază prin tot corpul, până când abia dacă mă mai pot ține în cârje. Palmele îmi sunt alunecoase din pricina sudorii; nu pot înghiți. Lacrimile îmi curg șiroaie pe obraji și îmi încețoșează vederea. Mai multe persoane mă întreabă dacă mă simt bine. Înclin din cap în semn că da, ca să mă lase în pace. Dacă aș putea, aș fugi, dar sunt la fel de distrusă pe dinafară pe cât mă simt pe dinlăuntru, așa că plec anevoie, îndepărtându-mă de Hope cu mers șchiopătat. M-aș târî, dacă ar trebui.

În cele din urmă, ies din terminal și pășesc în lumina strălucitoare a zilei. O văd pe sora mea.

Stă în fața mașinii, lângă ușa pasagerului.

Merg la ea, strângând biletul între degete.

— Îmi amintesc!

Mă cuprinde în brațe, mă ține strâns și mă lasă să plâng.

CAPITOLUL 12

În următoarele trei nopți, de fiecare dată când adorm, retrăiesc accidentul. Mă trezesc țipând iarăși și iarăși, scăldată în sudoare, cufundată în bezna care domnește în dormitorul meu de oaspeți. Nu-mi mai aduc aminte de poiană, de mama, care îmi spune să mă trezesc, sau de Bobby, care îmi arată drumul către camera mea.

Până în cea de-a patra noapte, înțeleg. Poate nu dau pe dinafară de inteligență, dar îmi dau seama care e mesajul pe care mi-l trimite subconștientul:

„Ai fost în avion, neghioabo! N-ai plecat niciodată de la locul accidentului!"

Am fost asemenea unui antropolog care caută în necunoscut dovezile existenței unei civilizații pierdute. Pereții casei în care locuiesc sunt acoperiți de hărți, fotografii și desene.

Dar acum, în sfârșit, văd lumina.

Eu am fost cea pierdută și e timpul să renunț.

Ăsta-i mesajul coșmarurilor mele: desprinde-te de fantezii și mergi mai departe, sau agață-te de ele și prăbușește-te. Propria minte m-a învățat o lecție pe care nici un batalion de psihiatri n-ar fi reușit să mi-o dea. Inima mea a trăit prea mult timp în afara corpului – în afara statului California și a oricărei asemănări cu realitatea.

În dimineața următoare, mă trezesc strivită de coșmaruri și știu ce ar trebui să fac. Cobor din pat împleticindu-mă; îmi fac o cană mare de cafea și mă gândesc să iau o hotărâre.

Centimetru cu centimetru, îmi eliberez pereții. Încep cu fotografiile în care apare Confort Lodge și cu harta Peninsulei Olimpice. Termin pe jumătate, când aud soneria de la intrare. Mă trag în spate și mă uit la așa-zisul progres. Întregul perete estic al camerei mele de zi mele e acum desfigurat de găuri.

Mici spații goale în care înainte au fost prinse obiecte.

Iată exact tipul de gând pe care am încercat să-l evit. Dar soneria de la intrare se aude din nou, așa că mă întind după cârje și mă îndrept spre ușă.

În prag se ivește Stacey, care îmi aruncă o privire încruntată.

— Arăți groaznic!

Remarca ei îmi rănește sentimentele.

— Ei, bine, tu ești… grasă!

Mă rotesc pe cârja stângă și pășesc legănat către camera de oaspeți.

Deși nu aud pași pe covor, știu că sora mea mă urmează. Merg la perete și dau jos o fotografie cu Muntele Olympus.

— Renunți la toate astea?

— Nu asta îți doreai?

— Joy…

Ceva din vocea ei mă trezește. Într-un târziu, mă răsucesc ca să mă uit la ea.

— Simt că îmi pierd mințile!

Stacey se așază pe pat și îmi face semn să vin lângă ea.

Țopăi spre pat și apoi mă așez.

— Ce se întâmplă? mă întreabă sora mea.

— Nu pot să dorm. Coșmaruri.

— Cu accidentul?

Dau din cap în semn că da.

— Psihiatra mea crede că le-am declanșat odată cu vizita la aeroport. Ca și cum aș fi avut nevoie să aud că e vina mea!

— Și cum stă treaba cu Daniel și cu băiatul?

Simt nedumerirea din vocea ei. Desigur că Stacey se întreabă dacă e cazul să pomenească despre ceva ce pare evident. De fapt, îi împărtășesc nedumerirea. O să vină o vreme – curând, cred – când n-o să mai vreau să aud rostit numele celor doi.

— Nu i-am mai visat de când m-ai dus la liceu. Iar atunci când mă gândesc la ei, imaginile din mintea mea sunt… în ceață.

— Ce crezi că înseamnă asta? Te faci bine?

Îmi privesc mâinile. M-am gândit mult la asta. O femeie care nu poate să doarmă are mult timp ca să mediteze.

— Cred că…

Nu reușesc s-o spun cu voce tare.

Stacey își pune mâna peste a mea.

Atingerea ei mă liniștește. Îmi ridic privirea. Printre lacrimile

care îmi înțeapă ochii, chipul ei îmi apare asemenea unei picturi de Monet. Sunt bucuroasă, fiindcă nu vreau să văd limpede în clipa de față.

— La spital, după ce m-am trezit, am fost sigură că totul era real. Daniel. Bobby. Confort Lodge. Pădurea tropicală. Apoi am auzit faptele și am știut că nu era real, dar am *crezut* în continuare. N-am știut cum să mă opresc. Mi-am dorit atât de mult tot ceea ce am crezut că am trăit acolo! M-am simțit atât de plină de viață, atât de utilă și de dorită, atât de prezentă… spun, ridicând din umeri. M-am tot întrebat dacă aș putea găsi drumul înapoi către ei.

— Iar acum?

Trag aer adânc în piept și îl expir încetul cu încetul.

— Am căutat totul pe Google, am sunat ca să culeg informații și am citit despre fiecare oraș din apropiere sau din Pădurea Tropicală Olimpică. Orașul meu nu există, după cum nu există nici cabana. Așadar, e logic ca Daniel și Bobby să fie la fel de imaginari. Povestea legată de ei a fost modul meu bizar de a face față durerii și grozăviei accidentului.

— Parcă ar vorbi psihiatra ta!

— La două sute de dolari pe oră, sunt foarte atentă la ceea ce îmi spune!

Zâmbesc, dar gluma n-are nici un efect.

— Îmi vorbești de logică. Eu vreau să-mi vorbești despre emoție, spune Stacey.

— Nu mai fac față emoțiilor! Mă ucid! Sunt prea bătrână ca să cred în magie și în destin.

— Cu alte cuvinte, de vină au fost medicamentele și subconștientul tău.

Mă încrunt. Nu e chiar așa. E important pentru mine să înțeleg corect întreaga situație. Altfel, n-o să fiu niciodată capabilă să depășesc momentul.

— Cred că Daniel și Bobby au fost… metafore.

— N-am luat examenul de admitere la școala tehnică, îți aduci aminte? Ce vrei să spui?

— Cred că ei reprezintă iubirea de care aș putea să am parte… dacă sunt suficient de curajoasă încât să-mi schimb

viața, răspund eu, iar apoi trag aer în piept și continui: Adevărul e, Stace, că sunt obosită să fiu singură. Vreau iubire, pasiune și copii. Chiar le vreau pe toate astea!

Stacey rămâne tăcută mult timp, după care spune:

— Te înțeleg.

— Știu că mă înțelegi.

— Și o meriți, șoptește ea.

Arunc o privire de-a lungul pereților și rămân cu ochii ațintiți la modelul format de găurile de planeze dintre cele câteva hârtii care au mai rămas prinse. Curând, camera asta o să revină la normal; toate dovezile călătoriei mele imposibile o să dispară. Oare ce o să visez atunci?

— Haide, spune Stacey în cele din urmă, o să întârziem!

Mă însoțește afară și mă urcă în mașina ei. Pe lungul drum către cabinetul medical, vorbim doar despre lucruri mărunte.

După ce ajungem acolo, în mai puțin de o ori mi se taie ghipsul, mi se face o radiografie și sunt declarată vindecată. Ortopedul meu, doctorul John Turner, spune:

— Fractura s-a vindecat frumos! Pe cât de bine am fi sperat. Iar Mark spune că fizioterapia merge bine.

— Da, spun eu.

— De cât timp o să mai fie nevoie? întreabă Stacey.

— Nu știu, răspunde doctorul, uitându-se la mine. O s-o luăm pas cu pas, da? Cum mai stai cu durerile de cap?

— Mai bine, răspund eu.

În mare parte, e adevărat. Simptomele traumatismului cervical se domolesc încetul cu încetul.

Consultația se apropie de final, când se aude un ciocănit în ușă. În sala de consultații intră o femeie care duce în mână o pungă albă de plastic.

— Domnule doctor!

Medicul se uită la ea.

— Da, Carol?

— Iată hainele doamnei Candellaro, cele care au fost tăiate și scoase de pe dumneaei după accident. Le-am fi aruncat, dar am găsit în buzunare câteva obiecte personale.

În clipa în care aud asta, ceva mă zguduie cu putere. Nu știu

dacă de vină e cuvântul „tăiat”, sau cuvântul „accident”. Tot ce știu e că nu mai pot zâmbi și că nu mă pot mișca.

Stacey ia punga.

— Mulțumesc!

Mă simt vag descumpănită în timp ce mergem prin parcare. Folosesc un baston ca să-mi mențin echilibrul, deși, sinceră să fiu, cred că nesiguranța mea pe picioare se datorează unui factor emoțional, unui sentiment-fantomă care îmi tot șoptește că sunt incapacitată fizic. De fapt, simt că osul care mi-a fost fracturat a redevenit puternic.

Tot drumul spre casă, nu slăbesc punga din ochi.

Stacey intră pe alee și parchează.

— Ești bine?

— O să fiu, spun eu apucând punga.

— Aș putea să iau eu asta. Să te scap de ea.

— Știu.

Cum să-i spun că încă nu sunt gata să scap de ea? În loc să vorbesc, zâmbesc, înclin din cap și cobor din mașină.

Mă sprijin cu putere în baston și reușesc să urc treptele până la ușa de la intrare. În spatele meu, aud mașina lui Stacey îndepărtându-se.

În casă e prea multă liniște.

Am uitat să las radioul pornit. Mă îndrept imediat spre aparat și apăs pe buton.

Bruce Springsteen cântă „Baby, I Was Born to Run”. Schimb postul și descopăr o baladă drăguță și liniștitoare a lui Elton John.

Am terminat cu visurile. Azvârl plasa cu haine pe birou și mă întorc la treabă, jupuind imaginile de pe pereți. După ce termin, iar pereții mei gălbui rămân asemenea unui deșert împestrițat cu minuscule găuri cenușii, îndes toate resturile în niște sacoșe pentru cumpărături și le duc afară, la tomberonul din garaj.

Arunc totul la gunoi.

Un bilet până la Seattle.

O pungă albă, plină cu haine distruse.

În următoarea săptămână, aceste două obiecte – alături de

amintirile pe care le reprezintă – stau aruncate pe scrinul meu.

Mă uit la ele de fiecare dată când trec prin dreptul lor, dar nu le ating.

În nici un caz!

Până când o să constat că amintirile legate de Daniel și de Bobby mi-au ieșit cu totul din minte, o să ignor biletul și sacoșa. Atunci când, în cele din urmă, o să ajung la ele, obiectele astea o să fie secate de conținut emoțional, fiindcă trecerea zilelor le va fi luat orice putere. La un moment dat o să plătesc taxa pentru schimbarea datei și o să-mi folosesc biletul la clasa întâi ca să zbor către o altă destinație. Poate Florida sau Hawaii.

Ignor intenționat punga. Aud soneria telefonului.

Răspund repede, întorcându-mă cu spatele la scrin.

— Alo?

— Doamna Candellaro?

Tresar în clipa în care îmi aud rostit numele, din pricina a tot ceea ce presupune el. Poate că proiectul verii o să fie să revin la numele meu de fată.

— Da?

— Ann Morford vă deranjează. Ce mai faceți?

— Bine, îi răspund eu agentei mele imobiliare. Doriți să reînnoiți anunțul de vânzare?

— De fapt, am sunat ca să vă dau vești bune! Avem o ofertă pentru locuința dumneavoastră. Două sute nouăzeci și două de mii și cinci sute de dolari. Cred că după ce ați supraviețuit accidentului, casa dumneavoastră a preschimbat ghinionul în noroc!

— Uau! exclam, uluită, așezându-mă pe pat.

— Doriți să faceți o contraofertă? Să vedeți dacă potențialii cumpărători ar fi dispuși să ofere prețul rotunjit?

Am nevoie de doar zece secunde ca să mă decid, înțeleg ce înseamnă o a doua șansă atunci când mi se oferă una.

— Nu, accept oferta!

Vreme de câteva minute, continui să vorbesc cu agenta imobiliară, ca să punem la punct detaliile. Plata avansului, termenele-limită și altele asemenea. Îi spun că aș putea să eliberez casa până vineri, dacă noii proprietari își doresc asta. Și

chiar așa am de gând să fac. Acum, când îmi dau seama *că pot* pleca, vreau cu disperare să nu mai stau nici o clipă aici. Agenta îmi trimite documentele prin fax, iar eu le semnez imediat și i le trimit înapoi.

După ce termin, hotărăsc să mă duc la bucătărie ca să-mi torn un pahar de vin și să sărbătoresc. Însă nu reușesc să trec de scrin.

De data asta, nu mai rezist. Vânzarea casei și perspectiva mutării au schimbat cumva datele problemei. În cele din urmă, am reușit să plec de aici, să pornesc într-o nouă direcție. Un asemenea gând mă face să mă simt indestructibilă.

Iau punga și o duc până la pat, iar apoi mă așez și o privesc lung. Pe urmă, cu mișcări lente, o deschid.

Primul lucru pe care-l văd e pantoful meu stâng. Doar unul. Îl ridic. E un pantof de tenis Keds, negru cu alb, și se află într-o stare perfectă. N-are pete sau rupturi și nici nu e murdar de noroi.

Puloverul are câteva pete întunecate, despre care cred că ar putea să fie noroi, sânge, sau un amestec din amândouă. Totuși, nu e distrus. Dacă un om normal o să se uite vreodată la puloverul ăsta, n-o să-i ghicească niciodată povestea. Gândul în sine îmi oferă un bizar sentiment reconfortant.

După care scot pantalonii.

Cracul drept a fost tăiat și sfâșiat de la tiv de jos până la talie. Sângele uscat face ca materialul să fie țeapăn și decolorat.

Bag mâna în buzunarul stâng din față și scot o chitanță mototolită de la magazinul alimentar Von, un tichet pentru parcarea la aeroport și șapte dolari în bancnote. În două dintre buzunarele de la spate dau de niște mărunțiș și de o agrafa pentru coli. Astea sunt exact lucrurile pe care mă așteptam să le găsesc.

În celălalt buzunar din față, pipăi ceva straniu. Bag mâna mai adânc și dau de un obiect rece și tare. Îl scot și rămân cu privirea ațintită la mâna mea.

Țin în palmă un vârf de săgeată mic și alb.

Închid ochii și număr până la zece. Mă uit din nou, iar vârful de săgeată e tot acolo.

„E imposibil! Știi și tu că e imposibil! N-ai plecat de la locul accidentului!”

Cu toate astea, țin în mână vârful de săgeată. Cu toată ființa mea, cu toate gândurile și sentimentele mele, cred în asta.

Bineînțeles că am mai crezut eu o mulțime de lucruri nebunești…

Merg până la baie și îmi țin mâna ridicată în dreptul oglinzii.

Iată-l: mic și alb în palma mea, asemenea vârfului unui brad de Crăciun.

Am nevoie de ajutor. Strâng în pumn vârful de săgeată și ies din baie. Trecând prin dreptul scrinului, zăresc biletul de avion și arunc o privire la ceas. Zborul zilnic spre Seattle decolează în mai puțin de trei ore.

„Cum ar fi dacă…?”

Din nou, cele patru cuvinte îmi infuzează lumea cu speranță și cu un noian de posibilități. Nu le pot îndepărta, nu suport valul de nostalgie care mă cuprinde de data asta.

Îmi îndes biletul în geantă și ies din casa pe care o simt deja ca aparținând altei persoane, iar apoi merg în garaj, unde trec, șchiopătând, prin dreptul fișetelor cu visuri. Urc în Volvo. În spatele meu, ușa garajului se ridică.

Înainte să pornesc mașina, privesc obiectul pe care-l țin în mână.

E tot acolo.

Lent, cu frâna apăsată, ies cu spatele din garaj și intru pe alee. Tot drumul până la casa surorii mele, strâng în pumn vârful de săgeată și mă rog să fie real.

Nu cred că mintea mea fragilizată mai poate să facă față unei alte deziluzii.

Rugându-mă în continuare, parchez pe aleea lui Stacey, îmi iau bastonul, merg la ușa de la intrare și sun de mai multe ori la sonerie.

Aud sunet de pași și îmi amintesc că aici mai locuiește și altcineva, drept care mă gândesc:

„Nu e o idee prea bună!”

Thom deschide ușa.

Mă uit lung la el. E bărbatul care m-a iubit atât de mulți ani, a

dormit lângă mine și care câteodată și-a amintit să mă sărute de noapte bună. După mai multe luni, e prima dată când sunt atât de aproape de el și simt…

Nostalgie, nimic mai mult. Prin ochii lui mă privesc acum trecutul și tinerețea mea. Thom arată remarcabil de asemănător cu cel care a fost în noaptea în care l-am cunoscut, cu mulți ani în urmă. Pe vremea când eram tineri de tot.

— Salut, Thom! spun eu, surprinsă de cât de ușor mi-e acum să-i rostesc numele.

— Joy!

Vocea lui, care în mod normal e puternică, a fost redusă la o șoaptă. Îmi dau seama că se gândește la ce anume ar putea să-mi spună.

— E amuzant să vezi cum evoluează lucrurile în cele din urmă, spun eu, ca să-i dau timp de gândire.

— Îmi pare rău, Joy!

Sunt surprinsă de cât de adânc mă afectează cuvintele lui. N-am știut până acum că aveam nevoie să le aud.

— Și mie.

Între noi se așterne tăcerea. Nici eu, nici el nu știm ce ar mai fi de spus. Ne privim insistent unul pe celălalt; Thom arată la fel de trist pe cât mă simt și eu.

— Stacey știe că vii?

— Nu.

El privește spre scara interioară și strigă:

— Stace, a venit sora ta!

Ea coboară scara, cu o expresie plină de panică. Îi aruncă o privire îngrijorată lui Thom, după care se întoarce spre mine.

— Ești bine?

— Sunt chiar mai mult decât bine, de fapt.

O prind de mânecă și o trag în vestibul. Ar trebui să aștept să fim doar noi două, s-o duc într-o cameră, poate, dar sunt prea agitată și entuziasmată ca să mai fiu rațională.

— Am găsit asta în pantalonii pe care i-am purtat în avion, spun, ridicând palma și desfăcându-mi încetișor degetele.

Stacey se uită în palma mea.

Îl văd limpede ca lumina zilei: un vârf de săgeată mic și alb.

„Te rog…”

Nici măcar nu știu cum să-mi sfârșesc rugăciunea. Știu doar că, dacă palma mea e goală, atunci sunt pierdută. O să am nevoie – după cum se spune – de o lungă vacanță la casa de nebuni. Îmi trebuie tot curajul de care sunt în stare ca s-o întreb pe Stacey:

— O vezi?

— Piatra asta?

Mă năpădește o stare fierbinte de beatitudine, care îmi arată, prin contrast, cât de rece și de golită sufletește am fost înainte.

— O vezi! spun eu. E cu adevărat acolo!

— E un vârf de săgeată, cred. Ce semnificație are?

— Înseamnă că o să merg spre nord.

— Nu înțeleg!

— Nici eu, dar îmi folosesc biletul de avion.

Asta o face să se blocheze pentru o clipă.

— Ești sigură?

— Sută la sută!

Văd cum i se contractă mușchii feței, cum i se umplu ochii de spaimă și de îngrijorare. E din cauza avionului prăbușit. La fel ca mine, și ea o să se lupte cu amintirile acelea mult timp de acum înainte.

— N-o să se întâmple din nou, spun eu pe un ton blând.

— Merg cu tine!

Îi ating mâna.

— Știu că sună nebunește, dar cred că trebuie s-o fac așa cum am făcut-o și data trecută. Singură. În căutarea speranței.

— Atunci, te duc cu mașina la aeroport. Nici să nu te *gândești* să mă refuzi!

Trece în grabă pe lângă mine și se duce la etaj. Îi aud pașii pe coridorul de deasupra. Merg în camera de zi, unde mă așteaptă Thom. Ne privim lung unul pe celălalt.

— Să ai grijă de ea, spun eu în cele din urmă. Te iubește cu adevărat!

— Și eu o iubesc, Joy.

Bag de seamă răgușeala din glasul lui și știu că vorbește serios.

Simt o înțepătură în inimă, o durere-fantomă atunci când cuprind cu mintea vorbele lui, dar durerea îmi trece repede.

— Bine.

Câteva minute mai târziu, Stacey își face din nou apariția. Își ia cheile din bolul de cupru de pe măsuța de la intrare și îl sărută pe Thom de rămas-bun, după care mi-o ia înainte, îndreptându-se spre garaj. În timp ce ea pornește mașina, îmi înșfac poșeta și biletul, ajung la mașină, mă urc pe scaunul pasagerului și închid ușa cu o bufnitură.

Sora mea mă privește.

— Ești sigură că vrei să faci asta?

— Absolut.

— Bine, atunci. Am plecat!

Peste treizeci și cinci de minute, suntem la aeroport. Oprim la bordură și parcăm, iar apoi coborâm din mașină.

După ce ajungem pe trotuar, Stacey mă ia în brațe și mă strânge cu atâta putere, încât abia mai pot să respir.

— Să nu-mi faci iar figura și să dispari!

— Te sun după ce ajung acolo, promit!

— *Oriunde* ar fi asta, spune Stacey trăgându-se înapoi. Mi-e teamă că n-o să te mai văd niciodată!

— Cum aș putea să dispar? În iunie am o nuntă la care trebuie să merg!

Stacey oftează scurt și adânc.

— O să vii?

— Suntem surori, răspund eu cu simplitate.

Văd pe dată efectul produs de cuvintele mele. Stacey zâmbește, dar zâmbetul îi e înlăcrimat și firav.

— Te iubesc, Joy!

Iar atunci înțeleg: indiferent de ceea ce o să găsesc sau n-o să găsesc în statul Washington, mereu o să am un loc căruia să-i aparțin. Mie și lui Stacey ne-a luat mult timp, dar în cele din urmă ne-am întors la începuturi. Suntem din nou surori, două fetițe șezând pe bancheta din spate a unei camionete Volkswagen dogoritoare, trăindu-ne viețile una prin cealaltă, ținându-ne de mână ori de câte ori suntem speriate.

— Și eu te iubesc, Stace!

Îmi ia aproape patruzeci de minute ca să ajung la poarta de îmbarcare, iar apoi mai trec alte douăzeci de minute până când se anunță zborul.

Mă așez la coadă.

Îmi văd avionul în stânga, prin ferestrele largi.

Oare sunt în stare? Dintr-odată, nu mai știu. Îmi aud inima bătând și simt broboane de sudoare pe frunte.

Bag mâna în buzunar și strâng vârful de săgeată în palmă.

„O să te întorci într-o zi, nu-i așa, Joy?”

Totul e o nebunie.

Nebunie ca după un traumatism la cap.

Dar *cred.*

E atât de simplu, de fapt.

Nebunie sau nu, eu cred.

Respir cu grijă, mă mișc încet, urc în avion și merg la locul 2A.

Îmi strâng centura de siguranță peste talie și verific unde anume este ieșirea de siguranță.

După care mă rog.

CAPITOLUL 13

Scot un țipăt în momentul în care aterizăm la Seattle. Sunetul pe care-l scoate avionul mă înspăimântă, la fel de tare ca și dezaprobarea evidentă a pasagerilor și a însoțitorilor de zbor, dar nu-mi pot reține frica.

Tremurând, urmez mulțimea pasagerilor prin măruntaiele aglomerate și bej ale aeroportului Seatac. Peștișorii argintii încrustați în gresie mă conduc către zona de recuperare a bagajelor, unde închiriez o mașină comodă și îmi procur o hartă a regiunii din vestul Washingtonului.

Ajunsă afară, văd în cele din urmă celebrele puncte de atracție care au devenit un loc comun pentru atât de mulți turiști. Munții acoperiți de zăpadă care se văd la orizont și apele de un albastru strălucitor ale brațului de mare Puget Sound. Muntele Rainier se ridică din ceață.

Trebuie să fac un efort ca să-mi amintesc că n-am fost niciodată aici. Am făcut atât de multă cercetare asupra zonei, încât mi-aș putea da doctoratul.

Traficul bară la bară mă duce la Tacoma, un oraș deprimant și cenușiu, care pare să se îngrămădească în spatele unui strat de nori răi prevestitori.

Olympia, capitala statului, e un oraș neașteptat de rural, după cum se vede de pe autostradă. Din când în când văd câte o clădire cu aspect oficial, cu o turlă, o cupolă sau niște coloane ascunse în desimea copacilor.

Până să ajung în orașul care se cheamă Cosmopolis (un nume extrem de nepotrivit, dacă pot spune așa), simt că am pășit într-o lume complet diferită, unde o mulțime de coșuri industriale gigantice pompează fum toxic spre cer, iar bușteni decojiți obstrucționează cursurile de apă. Aici, la gura golfului Grays Harbor, economia se bazează în mod evident pe cherestea și pe mare, iar ambele industrii par firave sau în recesiune. Casele sunt neîngrijite, magazinele sunt închise, străzile diverselor centre sunt lipsite de activitate și de oameni.

La Aberdeen, virez spre continent pe veghea autostradă 101,

care promite să mă ducă la Queets, Forks, Humptulips, Mystic și Rain Valley.

„Acum e acum!”

Dacă visul meu e real, o să-l descopăr pe drumul ăsta, singurul construit de om printre copacii semeți ai pădurii tropicale și valurile cenușii ale Oceanului Pacific.

Ies de pe drum și parchez, cuprinsă dintr-odată de frică.

— Revino-ți, Joy! spun cu voce tare, încercând să-mi folosesc tonul de bibliotecară, dar sunt asemenea unuia dintre elevii mei – neconvingătoare.

Despăturesc harta cu mâini tremurânde.

Parcă numele orașelor mă iau în derâdere. Care dintre ele o fi orașul meu? Sau o să-mi fie străine cu toatele? Îi caut pe Daniel, pe Bobby și o cabană pe malul unui lac argintiu, sau toate astea au fost doar o promisiune, un indicator către un viitor care încă n-a început? Se presupune că o să întâlnesc un bărbat ca Daniel? Oare Bobby e fiul pe care l-aș putea avea într-o zi?

Un astfel de gând mă copleșește, mă face să tremur. Cum o să știu ce caut? Îmi scot telefonul mobil și îmi sun sora, care răspunde după prima sonerie.

— La naiba, Joy, era și timpul! Mi-am ros unghiile și mi-am distrus manichiura!

— Nici măcar n-ai așa ceva! răspund eu în timp ce privesc lung prin parbriz la drumul pustiu. Nu știu încotro să merg, Stace! Totul pare…

— Trage aer adânc în piept!

Fac după cum mi-a zis ea.

— Din nou!

Trag iarăși în piept o gură adâncă și calmantă de aer, iar apoi expir.

— Acum, continuă ea, unde ești?

— Într-un oraș forestier de pe coastă. La distanță de o oră de mers față de locul în care începe Parcul Național. Dacă n-o să găsesc locul pe care-l caut?

Urmează o pauză, apoi se aude un huruit, după care sora mea spune:

— O să-l găsești.

— Cum poți fi atât de sigură?
— Pentru că o să-l găsești!
Cuvintele ei răzbat până la mine și mă liniștesc, îmi oferă un punct de sprijin, îmi amintesc că, deși e posibil s-o fi luat-o razna, nu sunt singură.
— Mulțumesc!
— O să aștept lângă telefon. Înțelegi asta, nu?
— Te sun, stai fără grijă!
— Care e prima oprire?
Arunc o privire pe hartă.
— Amanda Park.
— Sună promițător!
Numele ăsta nu-mi inspiră nimic familiar, dar, pe de altă parte, mi-e destul de clar că nu mă pot baza pe judecata mea.
— Da. Vorbim mai târziu. Pa!
— Pa!
Închid apelul, mă întorc pe șosea și conduc spre nord.
Pe măsură ce mă apropii de liziera Pădurii Naționale Olimpice, peisajele se schimbă. În mod neașteptat, urmează o zonă lipsită de copaci, care se întinde de-a lungul autostrăzii și care a fost defrișată și replantată. Dar în depărtare zăresc creștetul încununat cu zăpadă al Muntelui Olympus, care se înalță spre cerul cenușiu.
Abia dacă zărești câteva cutii poștale de-a lungul drumului, iar puținele case pe care le văd sunt mobile sau sunt locuințe construite în serie, poziționate pe loturi defrișate, fără nici o încercare de încadrare în peisaj. Probabil că locul ăsta nu poate fi parcelat, revendicat sau îmblânzit; nu poate fi luat decât prin forță și păstrat în funcție de capriciile norocului.
Amanda Park e un oraș pitoresc, așezat pe malurile Lacului Quinalt.
Nimic din peisaj nu mi se pare cunoscut. Merg în susul și în josul străzilor, dar nu recunosc nimic, așa că revin pe autostradă și îmi continui drumul spre nord.
Un indicator îmi urează bun-venit în Queets. Urmez șoseaua veche și prost întreținută, intru în oraș și îl traversez, dar nici aici nu dau peste nimic cunoscut.

Revin pe autostradă, cotesc din scurt la dreapta și dau de Oceanul Pacific. O întindere vastă și cenușie, punctată de câțiva stropi de ploaie; valuri albe, care vuiesc. Opresc din nou pe marginea drumului și cobor din mașină.

Lemnul plutitor este exact așa cum mi-l aminteam. La fel și copacii sculptați de vânt. Doar nisipul e diferit. În noaptea aceea petrecută pe plajă, am pășit pe nisipul auriu-deschis, tipic californian, în care picioarele mi se scufundau până la glezne, și am dansat cu Daniel.

În realitate, asemenea cerului și mării din ziua asta, nisipul de aici are o tentă cenușie.

Întreaga coastă e o fâșie neatinsă de mâna omului, de culoare verde-smarald – tufișuri uriașe, arbori pipernicíți și ferigi gigantice. Îmi amintesc, din ceea ce am citit, că e cea mai lungă coastă sălbatică rămasă în lume. Am fost captivată de cuvântul „coastă”. Acum, când mă aflu aici, înțeleg că „sălbatic” e termenul care contează de fapt.

Mă întorc la mașină și conduc înapoi spre 101, pierdută printre emoțiile care m-au asaltat. Sunt surprinsă și încurajată de cât de precise au fost unele fragmente din visul meu. Pe de altă parte, sunt deranjată de fragmentele care nu se potrivesc.

Alte câteva orașe mă întâmpină și apoi mă dezamăgesc. Deși peisajele îmi par cunoscute, nici unul dintre orașe nu e cel din visul meu.

După ce părăsesc țărmurile sălbatice și cenușii ale Pacificului și mă îndrept din nou spre interiorul continentului, peisajul devine mai dezlănțuit și mai primitiv. Aici, copacii sunt gigantici și drepți, blocând mare parte din lumina soarelui. Ceața se agață de asfaltul vechi, iar peisajul capătă o vibrație mistică, spirituală. Conduc dintr-un oraș într-altul, dar nu găsesc nimic care să mă impresioneze. Târziu în după-amiaza asta, pe când soarele auriu apune deasupra umbrelor dense și întunecate ce se înșiră de-a lungul drumului, încrederea mea începe să apună și ea.

Apoi ajung la un semn făcut din metal sculptat, care îmi urează bun-venit în Rain Valley.

Rain Valley.

Ridic ușor piciorul de pe accelerație. Simt un freamăt în stomac, unul pe care nu l-am mai simțit până acum.

Las mașina să înainteze ușor. Merg cumva împotriva voinței mele, parcă sunt trasă în față.

Mi-e teamă să mă gândesc că e posibil să fi găsit orașul… și mult mai teamă că m-am înșelat din nou. Mai sunt doar câteva viraje de luat aici, în adâncimea pădurii, iar singurele lacuri din apropiere sunt Mystic și Rain Valley.

Virez către Cates Avenue și merg spre Rain Valley.

În mijlocul drumului, apăs frâna.

E orașul „meu".

Și nu e.

Opresc la bordură și cobor din mașină. Simt umezeala din aer, o aud picurând de pe frunze și de pe crengi și răpăind prin gropile din asfalt, dar nu plouă cu adevărat. Ajung la trotuar și văd cum soarele răzbește printre nori, aurind iarba de pe tăpșan. Rouă licărește pe întinderea verde.

Mă simt de parcă m-aș afla într-un episod din *Zona crepusculară.* Orașul – acest oraș – e o versiune a celui din amintirile mele, însă una reflectată într-o oglindă care distorsionează. În centru se află un parc, dar nu e deloc așa cum mi l-am imaginat. În mijlocul parcului se află, de asemenea, un pavilion, pe ai cărui stâlpi se încolăcește glicină aproape înflorită. Peste tot sunt bănci și fântâni de ciment. În stânga se află o zonă acoperită, pentru făcut grătar, înconjurată de mese de picnic. Un iaz puțin adânc reflectă cu aviditate scântei din lumina soarelui; oglinda lui unduitoare arată de parcă ar fi luat foc.

Sprijinindu-mă în baston, traversez iarba îmbibată de apă și ajung la strada principală din oraș.

Orașul meu era alcătuit din clădiri de lemn cu ferestre mari și cu nume drăgălașe precum Vrăjitorul Labelor – magazin pentru animale, Prințul Părului – salon de înfrumusețare, sau Hanul Picăturii de Rouă – restaurant.

Mă opresc în fața salonului de coafură al lui Lulu. În stânga mea e restaurantul Picătură de Ploaie.

Doar magazinul de înghețată e așa cum mi l-am imaginat. Și biserica.

Totuși, versiunea din visul meu e atât de apropiată de realitate, încât simt că mi se înmoaie genunchii.

Dar și atât de diferită, încât simt că o să mi se facă rău de la stomac.

Am mai fost aici, sau n-am mai fost?

Oare sunt nebună? Oare am probleme cu capul?

După cum mi-am imaginat, orașul e o bijuterie sclipitoare pe fundalul nesfârșitei Păduri Olimpice. Patru sute de mii de hectare de copaci, de munți și de sălbăticie și nici un drum pe care să-l străbați cu mașina, în perioada asta a anului, de felinarele stradale atârnă coșuri din care se revarsă vrejuri cafenii, precum și mușcate care s-au ofilit în timpul iernii. Câteva panseluțe robuste își arată petalele colorate.

Intru mai întâi în restaurant. Nu există un stand de broșuri și nici un bărbat care să bea cafea la bar. Nu există un bar.

O femeie trecută de prima tinerețe, cu părul strâns într-un coc roșcat în stil Lucille Ball, vine repede la mine, zâmbind.

— Bun-venit la Picătură de Ploaie! Cu ce te servesc? întreabă ea în timp ce îmi întinde un meniu tipărit pe o coală laminată.

— Eu… eu caut Confort Fishing Lodge.

Femeia se oprește locului și se încruntă.

— Drăguță, trăiesc aici de patruzeci de ani! Nu există un astfel de loc. Dar bătrânul Erv Egin poate să-ți ofere o plimbare cu barca. După ce vine sezonul somonului, adică.

— E vreo cabană de pescuit pe aici?

Femeia clatină din cap.

— Nu suntem încă atât de dezvoltați, deși bunul Dumnezeu știe că nu ne-ar prisosi puțin turism! Pe Fall River există un motel care servește un mic-dejun foarte bun. Apoi mai sunt stațiunea de la Kalaloch și locul acela de la Lake Crescent, din Port Angeles, dar nu se poate prinde pește nicăieri. Cea mai bună soluție e o barcă de pescuit. În luna mai…

— Daniel? spun eu în șoaptă, simțindu-mă ca o idioată. Are un fiu, Bobby.

— Vorbești despre familia O'Shea? Acolo, departe, la Spirit

Lake?

Inima începe să-mi bată puternic.

— Există un Daniel care locuiește lângă lac? Și care are un fiu pe nume Bobby?

Chelnerița face un pas înapoi. Acum mă fixează cu o privire aspră și nu cred că-i place deloc ceea ce vede. Ochii îi rămân ațintiți la baston, după care revin la fața mea.

— Cine ești?

— Numele meu e Joy și am făcut un drum lung ca să-i găsesc pe Daniel și pe Bobby.

— Au avut tot felul de necazuri în ultimele luni. Cu accidentul și cu ce a mai urmat. Nu mai au nevoie de belele!

— Și eu am avut niște probleme. Nu le-aș face niciodată vreun rău!

Pare să-i ia o veșnicie femeii, dar, în cele din urmă, ea încuviințează din cap.

— Locuiesc la capătul lui Lakeshore Drive.

Nu-mi pot înăbuși un zâmbet. Chiar râd puțin, deși probabil că râsul meu pare isteric.

— Mulțumesc!

Ies din restaurant șchiopătând. Urc în mașină, pornesc și încep să mă îndepărtez încet de bordură. În clipa aceea, îmi dau seama că nu i-am cerut femeii indicații legate de drum.

Dar inima mea o să mă conducă. Sunt sigură de asta.

Trec pe lângă parc și mă îndrept către vechea autostradă.

Și tot merg.

Nu e nici o ieșire acolo unde îmi amintesc.

Conduc tot drumul până la Forks, apoi, în cele din urmă, întorc.

Pe drumul de întoarcere, studiez cu atenție fiecare semn, încetinesc de fiecare dată. În partea veche a lui Rain Valley, casele sunt micuțe și înghesuite unele într-altele; străzile au nume de copaci. Nici una dintre ele nu e Lakeshore Drive. Soarele se îndreaptă spre apus; treptat, străzile se cufundă în umbră. Nu e nici un felinar pe stradă și nu e nici țipenie de om.

Sunt pe cale să întorc din nou, când zăresc un mic marcaj verde, care arată către Spirit Lake.

Un tremur îmi străbate trupul în clipa în care văd denumirea. Urmez drumul ce iese din oraș. Peste nici un kilometru și jumătate, ajung la o barieră pe care scrie: „Pericol: Nivel ridicat al apei”. Râul a ieșit din matcă și s-a revărsat peste o porțiune de drum. Asfaltul e acoperit de un strat de apă adânc de cel puțin un sfert de metru.

Opresc pe marginea drumului și parchez.

Oare ce să fac acum?

Oare drumul ăsta înfundat să fie vreun semn? Oare nu ar trebui să cobor la lac?

Sau se presupune că ar trebui să merg? Mă animă o dorință puternică de a răspunde afirmativ. Am mai mers cândva pe aici, dacă magia e reală.

Poate că trebuie să repet trecutul ca să-mi găsesc prezentul. Nu pot să nu bag de seamă că pe marginea drumului se află un buștean uriaș, decojit. Dacă ar dori, o femeie care se sprijină în baston ar putea trece peste el.

„Sunt nebună.” Chiar și după propriile standarde, iar Dumnezeu știe că pragul a coborât foarte jos zilele astea.

Cum stau cu mâinile pe volan, privind lung la drumul avariat, îmi sună telefonul mobil. Fără să mă uit la număr, știu foarte bine cine e.

— Bună, Stacey! răspund eu.

— Te sun de o *oră!*

— E cam pustiu pe aici. Sunt surprinsă că am semnal. Ar trebui să vezi cum arată locul ăsta, e…

— N-am nevoie să-mi faci o cronică de călătorie. Ei, bine?

Mi-e teamă să pun în cuvinte speranța asta imposibilă și fragilă. Și mi-e încă și mai teamă să n-o fac. Distanța dintre ceea ce mi-am imaginat și ceea ce văd acum mă aruncă într-un fel de vortex. Nu știu ce să cred.

— Am parcat la Lakeshore Drive, O femeie de la restaurant mi-a spus că Daniel și Bobby O’Shea locuiesc la capătul drumului.

— Uau! exclamă Stacey pe dată. Ei sunt?

— Eu așa sper. Cine știe? Aș putea fi nebună ca în *Armata celor 12 maimuțe,* filmul ăla cu Brad Pitt. Probabil că de fapt sunt

tot în aeroport, stând pe scaun și salivând.

— Nu ești în aeroport, salivând! Am văzut când te-ai urcat în avion.

— Ai fost acolo?

— Da, fiindcă nu credeam că ești în stare să te îmbarci.

— Ei, sunt mai puternică decât până acum!

După ce rostesc cuvintele, îmi dau seama de adevărul lor. *Sunt* mai puternică acum. Suficient de puternică încât să țintesc spre visul ăsta… Și suficient de puternică încât să fac față dezamăgirii.

Ceea ce contează e că, în cele din urmă, am făcut un pas. Indiferent dacă Daniel și Bobby sunt sau nu reali, eu aparțin acestor locuri. În curând o să am în cont peste două sute nouăzeci de mii de dolari. Asta cu siguranță că îmi oferă libertatea de care am nevoie ca s-o iau de la capăt undeva. Iar eu aici doresc să fiu.

Mă uit la parbriz. Nici un strop de ploaie nu pătează geamul.

— A venit vremea, îi spun eu lui Stacey.

— Să nu cumva să dispari!

— N-o să dispar.

Chiar în clipa în care rostesc cuvintele astea, îmi aduc aminte de Bobby, căruia i-am făcut aceeași promisiune.

Închid apelul și arunc telefonul în poșetă. Trecându-mi cureaua ei pe după umăr, cobor din mașină.

Lumea e strălucitoare, scăldată în ultimele raze estompate ale soarelui. Copacii care mărginesc drumul sunt la fel de impunători pe cât mi-am imaginat. Mulți dintre ei se ridică la peste șaizeci de metri de sol; au trunchiurile drepte precum niște catarge. Printre trunchiuri cresc într-o dezordine sălbatică salal și rododendron. Mușchiul acoperă totul – coaja copacilor, ramuri, balustrade, pietre. Cu foarte mare atenție, sprijinindu-mă în baston, mă cațăr pe bușteanul care se întinde peste apele repezi și trec pe partea cealaltă. După ce ajung din nou pe teren uscat, merg șchiopătând până la drum și îl urmez. Mersul cu un baston mă încetinește, dar nu mă opresc nici măcar o singură dată și nici nu mă gândesc să renunț.

Am străbătut un kilometru și jumătate, când aud cum apele

lacului lovesc malul.

Cotesc. Iată-mă ajunsă pe o alee mărginită de cireși. La capătul drumului se află o vilă în stil victorian, veche și grandioasă, cu o verandă imensă, acoperită. E genul de locuință pe care baronii cherestelei o construiau la începutul secolului. Chiar dacă acoperișul arată ca un versant plin de mușchi, iar veranda atârnă periculos într-o parte, e spectaculoasă. De ușă atârnă un semn de lemn cioplit și gravat de mână, care îmi urează bun-venit la pensiunea Spirit Lake.

Mai sunt câte două căsuțe de fiecare parte a vilei, niște mici construcții cu acoperișuri de șindrilă, cu ferestre sparte și cu coșuri dărăpănate.

Pe alee nu se vede nici o camionetă roșie cu ușă albastră.

Nici un ponton nu e construit pe lac.

Nici un caiac și nici o hidrobicicletă nu se înghesuie la mal.

Nu se vede nici vreo grădină neîngrijită de legume, care să arate primele semne de primăvară. De fapt, nu există nici un fel de amenajare care să pună în valoare proprietatea. Sunt decorativi doar cireșii încărcați de flori trandafirii, care mărginesc drumul în șiruri ce ajung până la ușa de la intrare a vilei. Nimic din toate astea nu mi-e cunoscut, cu excepția copacilor și a lacului.

N-am mai văzut niciodată locul ăsta.

Și totuși acolo, lângă lac, e locul de joacă ce arată exact așa cum „l-am văzut”.

Sunt nebună.

„Poate că nu sunt cu adevărat aici!”

Gândul ăsta terifiant îmi plutește prin minte. Poate că sunt încă la spital, sub efectul unor medicamente puternice.

În comă.

Semăn cu Neo din *Matrix,* înainte să fie salvat.

Sunt…

— Oprește-te, Joy! mă îndemn eu.

Trebuie să fac un act de voință monumental, dar înaintez.

CAPITOLUL 14

Urmez drumul de asfalt denivelat, până la capătul rotunjit. Mai am puțin până să ajung la casă, când aud niște sunete. E vocea purtată de briză a unui băiețel. Bobby.

Mă întorc spre direcția din care vin sunetele și ascult. El e! Strâng bastonul cu mai multă putere, trec în grabă pe lângă leagăne și intru în pădure.

Iată-l, îngenuncheat sub bolta de verdeață a pădurii, jucându-se cu figurinele. Copacii gigantici îl înconjoară și îl protejează. În raze de lumină violetă, apusul se înclină printre crengile mărețe și aplecate. Ferigile și mușchiul sunt verzui, cu lăstari tineri.

Înaintez către el șchiopătând, iar inima îmi bate prea repede. Solul spongios și umed îmi înghite pașii, așa că nu mă aude atunci când mă apropii. Trebuie să-l strig:

— Hei, Bobby!

În clipa în care îmi aude vocea, mâna îi încremenește. Figurinele zornăie, după care rămân nemișcate. El se răsucește lent, apoi se uită la mine.

Este exact așa cum mi l-am imaginat – păr negru și cârlionțat, ochi de un albastru strălucitor, cu gene lungi, și îi lipsesc doi dinți.

Dar felul în care se încruntă la mine e ceva nou.

— Bobby! spun eu după un moment de derută. Sunt eu, Joy!

El nu zâmbește.

— Sigur că da.

— Îmi pare rău că am plecat, Bobby!

— Oricum, toată lumea a spus că ai fost imaginară.

— Cred că așa am fost atunci. Acum nu mai sunt așa.

El se încruntă.

— Vrei să spui că…

— Sunt aici, Bobby!

Speranța îi străfulgeră în privire. El caută să și-o înăbușe, iar ăsta e cel mai trist lucru pe care l-am văzut vreodată.

— Nu cred! Nu vreau să mai fiu nebun!

— Știu ce vrei să spui.

— Nu mai încerca să mă păcălești! strigă el pe un ton care arată cât de tare încearcă să fie rațional și matur.

Și cât de mult își dorește să creadă din nou în mine.

— Știu că e imposibil, șoptesc. Și toată situația asta pare scoasă de-a dreptul din desenele animate Looney Tunes, dar poți să mai încredere în mine o ultimă dată?

— Cum?

— Doar vino până aici!

El clatină din cap.

— Mi-e frică!

Zâmbesc. Numai o astfel de sinceritate poate să ne salveze din situația asta nebunească.

— Și mie mi-e frică. Dar te rog să vii. Și să crezi în mine încă o dată!

Fără să vreau, îmi amintesc de dimineața de Crăciun din visul meu, când i-am spus același lucru.

Se ridică iute și vine spre mine. Atunci când ajunge destul de aproape ca să mă poată lua de mână, se oprește. Nu întinde mâna către mine.

— Ești de-adevăratelea?

— Sunt primele vorbe pe care mi le-ai spus, îți aduci aminte? Pe atunci nu știam ce voiai să zici, nu înțelegeam. Dar sunt reală acum, Bobby! Crede-mă!

Nu mă atinge, dar văd cum speranța îi revine în ochi.

— Ți-ai călcat promisiunea!

— Da, așa e. Și îmi pare foarte rău!

— Cum de ai un baston?

— E o poveste lungă.

— Te-am așteptat să te întorci. Zi după zi…

Vocea îi cedează. Văd cât de tare se chinuie ca nu cumva să plângă.

— Am un cadou pentru tine, spun eu cu blândețe.

— Chiar ai?

Bag mâna în buzunar, pe jumătate așteptându-mă să fie gol.

Nu e. Degetele mi se răsucesc în jurul pietrei cioplite, reci și netede. Scot vârful de săgeată și i-l întind. Piatra aceea albă seamănă cu o inimă în palma mea.

Bobby trage aer în piept.

— E albă! Mami a mea mereu mi-a promis că…

Mă apropii încet și îngenunchez în țărână.

— Ea mi-a arătat unde era vârful ăsta de săgeată, Bobby! În Ajunul Crăciunului, în timp ce tu dormeai.

— Adevărat?

Încuviințez din cap.

— Câteodată, magia e reală, se pare!

Lacrimile îi împăienjenesc privirea. Știu cât de mult a așteptat să audă asta de la un adult. Ia vârful de săgeată din mâna mea și-și încleștează degetele în jurul lui.

— Știam eu, spune el în șoaptă. Nu sunt nebun.

— Să-l ții mereu în buzunar. Și ori de câte ori ți-e teamă, sau te simți pierdut ori derutat, să strângi vârful de săgeată în mână și să-ți aduci aminte de cât de mult te-a iubit mama ta!

Îmi deschid brațele.

Bobby plonjează spre mine. Îl prind cu ușurință, dar mă dezechilibrez. Bastonul cade într-o parte, iar noi ne prăvălim grămadă pe solul acoperit de mușchi. E pentru prima oară când îl țin în brațe cu adevărat.

Sărutul pe care mi-l dă pe obraz e umed, plin de salivă… și real.

— Hei, spune el desprinzându-se din îmbrățișare, ești caldă!

— Nu așa eram și înainte?

El clatină din cap cu solemnitate.

— Atunci când mă atingeai, erai asemenea… vântului.

Ne ridicăm și ne uităm unul la celălalt.

— Hei, Bobby O'Shea! Mă bucur foarte mult să te cunosc!

— Credeam că ai făcut ca… Mami. Că ai dispărut!

Îi ating obrazul; e mai catifelat decât mi-am imaginat vreodată.

— Nu, doar că mi-a luat mai mult timp să găsesc drumul înapoi.

— Cum de ai fost aici?

Mă întreb dacă o să aflu vreodată răspunsul. Dacă o să știu vreodată de ce visul meu a fost o versiune imperfectă și găunoasă a realității, sau cum de am ajuns aici pe când eram

conectată la aparate, zăcând într-un pat de spital din Bakersfield. Pentru moment, tot ce pot să fac e să ridic din umeri și să spun ceea ce știu:

— Magie.

Bobby se gândește puțin.

— Bine.

Flexibilitatea spirituală a copiilor! Dacă am putea s-o prețuim la adevărata ei valoare! Zâmbesc.

— Așa, deci! Ce ai mai făcut de când am plecat?

Bobby mă prinde de mână și se ridică în picioare.

— Vino!

Mă smucește, mă trage după el și ieșim din poieniță, îndreptându-ne spre casă. Îmi dau seama că e nerăbdător și că ar vrea să mergem mai iute, dar bastonul și piciorul beteag nu mă lasă. Râd și îl implor să încetinească.

Pe măsură ce înaintăm prin curte, observ cât de umbros e totul aici, la marginea pădurii adânci; noaptea se lasă repede, spre deosebire de lumea din visul meu, în care totul părea să se miște cu încetinitorul.

Bobby mă strânge mai tare de mână și cotește stânga. Ocolim vila și urcăm un mic dâmb. Acolo, în spatele casei, sunt cinci mici cabane. Se vede limpede că două dintre ele sunt vechi, iar trei sunt nou construite.

El merge către cea mai apropiată – una nouă – și deschide ușa. Îl urmez înăuntru, împiedicându-mă de prag.

E întuneric aici. Bobby apasă pe un întrerupător, iar încăperea se luminează.

Ne aflăm într-o cabană micuță, frumos construită, cu podea de scânduri late de pin, cu pereți încă nefinisați și cu ferestre mari, cu montanți, care dau spre lac.

La stânga se află o ușă parțial deschisă; în spațiul acela zăresc o baie placată cu faianță albă și care are o cadă cu picioare în formă de gheare.

— N-a știut ce să facă în privința pereților. Nu erau pe listă.

— O! exclam eu, nedumerită.

Înainte să-i pot pune întrebări, mă ia din nou de mână și mă scoate din cabană.

— Le-a reparat pe toate cele vechi și le-a construit pe cele noi. Datorită ție…

— Nu știu despre ce vorbești, Bobby. Eu…

El se oprește și-și ridică privirea la mine.

— Știi tu. Lista.

— Ce listă?

Bobby își vâră mâna în buzunarul de la cămașă și scoate de acolo o bucată de hârtie îngălbenită și mototolită. Pare destul de uzată, ca și cum ar fi fost împăturită de nenumărate ori. Băiatul o netezește și mi-o întinde.

— Ne uităm la ea în fiecare zi!

Privesc bucata învechită de hârtie.

Idiei.
Schmb nme/rmantic
vpseșt
flri
repră csuțe
websit
fără covore pdea

— O, șoptesc eu tremurând, deși nu-mi e frig. Cum…

Bobby ridică din umeri. Amândoi știm că nu există un răspuns la întrebarea mea nerostită. Existența listei e asemenea vârfului de săgeată: magică. Oricât de imposibil ar fi, o parte din mine a fost aici și a lăsat cuvintele astea în urmă.

— I-am spus lui tati că o să te întorci, șoptește Bobby.

Își ridică din nou privirea către mine, iar eu simt o dragoste pe care n-am mai simțit-o până acum.

Mă aplec și îl iau în brațe, strângându-l cu putere. El e primul care se desprinde din îmbrățișare. Eu n-aș fi putut.

— Haide! mă îndeamnă el luându-mă din nou de mână și trăgându-mă către casă.

În timp ce traversam grădina, se iscă o pală de vânt. Dintr-odată, lumea e inundată de petale căzătoare. O ninsoare trandafirie.

După ce ajungem la ușă, Bobby se oprește și îmi zâmbește

larg.

— Haide să-i facem o surpriză!

— Oho, chiar că o să fie o surpriză! spun eu, simțind cum mi se strânge stomacul.

Una e să convingi un băiat să creadă în magie, dar e cu totul altceva să-ți faci astfel de speranțe imposibile în legătură cu un adult.

Bobby ciocăne la ușă. În casă se aude zgomot de pași.

Îl strâng mai tare de mână.

Ușa se deschide, iar în prag se ivește Daniel, care arată aproape exact la fel ca imaginea pe care mi-am zugrăvit-o în minte. Totuși, nu e la fel de zvelt pe cât mi l-am închipuit, iar părul îi e mai scurt.

Dar e Daniel în carne și oase!

De încântare, Bobby țopăie de pe un picior pe altul, de parcă ar dansa Macarena. Eu, pe de altă parte, am rămas încremenită.

— Ia uite, tati, s-a întors!

Încerc să zâmbesc, dar nu pot. Ar fi de ajuns ca el să închidă ușa sau să-mi întoarcă spatele, și aș fi pierdută.

— La naiba, Daniel, deschide ușa asta! spun eu accentuând înjurătura exact așa cum știe Bobby că aș fi făcut. E frig afară!

— Joy?

Simt deruta, neîncrederea din vocea lui Daniel.

Bobby râde.

— Am *știut* că o să te recunoască!

Nu înțeleg.

— Cum de m-ai recunoscut?

— Bobby a făcut vreun milion de desene cu tine, spune el cu accentul acela adorabil, pe care mi-l aduc aminte din visele mele. Și a vorbit despre tine fără oprire, până când n-am mai suportat. Dar…

— Dar ce?

— Ești frumoasă!

Un val de fierbințeală îmi urcă în obraji. Mă simt ca o adolescentă care a fost remarcată pentru prima dată de căpitanul echipei de fotbal. E un sentiment pe care nu credeam să-l mai experimentez vreodată.

— E o nebunie, murmur eu.

— Joy!

Felul în care îmi rostește numele e asemenea unei rugăciuni. Simt o strângere de inimă și un licăr de speranță.

Fără să mă gândesc, mă apropii de el și îmi pun mâna pe brațul lui. Bastonul îmi cade pe podea, zdrăngănind.

El îmi atinge fața și doar atunci, când simt dogoarea palmei lui pe obrazul meu rece, îmi dau seama cât de mult mi-am dorit să mă atingă. Atingerea lui e cea mai blândă din câte am simțit vreodată. Oftez și văd cum respirația mea se transformă într-un nor palid.

— Mă simt de parcă te-aș cunoaște deja, spune Daniel.

Înclin din cap în semn de reciprocitate. E o nebunie, dar și eu simt același lucru.

— Așadar, cine ești, de fapt?

— Joy Faith Candellaro. Sunt bibliotecară la un liceu din Bakersfield.

— Joy Faith{4}, zici? E un nume răsunător! exclamă Daniel trăgându-se înapoi și făcând un gest larg cu mâna. Păi, haide, intră!

Trec pe lângă el și intru în casă, șchiopătând. Simt privirea lui Daniel îndreptată asupra mea și știu că are o duzină de întrebări fără răspuns – pe care mi le-am pus, la rândul meu –, dar acum sunt prinsă între două lumi: aici și acolo din visul meu, și realitatea asta.

Nu există un birou al recepției. E primul lucru pe care-l observ. Nu există un perete cu chei vechi, nici o vitrină plină cu broșuri și cu hărți turistice. Așa cum se întâmplă și în cazul lui Rain Valley, o parte din ceea ce am văzut e real, iar o parte e pură imaginație. Nu înțeleg cum de a fost cu putință așa ceva.

Mă întorc la stânga și zăresc recepția. „Zona de living."

Exact ca în visul meu, acolo se găsește un uriaș șemineu de piatră.

Decorațiunile pe care eu și Bobby le-am pus pe polița lui sunt tot acolo – sclipitoarea grămadă de zăpadă de poliester, mulajele de case și de magazine făcute din rășină, iazul înghețat confecționat dintr-o oglindă, trăsurile și caii. Într-un colț al

camerei, exact acolo unde l-am lăsat, e bradul de Crăciun, împodobit cu luminițe și decorațiuni. Dedesubt se află un pachet voluminos.

Cadoul cel singuratic e lunguieț și subțire. E ambalat neglijent și ținut laolaltă cu fâșii late de bandă

Pe el scrie, cu creionul roșu, JOY. E un cadou pentru mine.

Iar atunci îmi dau seama: eu n-am petrecut Crăciunul anul ăsta. Mi-am petrecut sărbătorile într-o cameră albă, care mirosea a dezinfectant și a flori. N-a existat o dimineață magică de sărbătoare, n-am avut cadouri pe care să le deschid și nici n-am jucat partide interminabile de Monopoly.

Nimeni n-a salvat Crăciunul pentru mine.

Până acum. Lacrimile îmi înțeapă ochii, dar nu îmi alunecă pe obraji. Dintre toți oamenii din viața mea, aceștia doi – care îmi sunt străini în lumea reală – au salvat sărbătoarea pentru mine. Cum de e posibil? Sau nu e?

— Suntem în martie, spun eu uitându-mă la Daniel și, dintr-odată, mă tem din nou că totul e o minciună. Sunt în comă, nu-i așa?

Mă îndepărtez de el.

— Bobby n-a încetat niciodată să creadă, îmi spune Daniel. N-a vrut să serbeze Crăciunul fără tine.

— Dar bradul…

— E cel de-al șaselea pe care l-am instalat!

Merg până la brad, șchiopătând. Simt nevoia să-i pipăi acele ascuțite și să-i simt aroma înțepătoare.

Aici sunt decorațiunile pe care Bobby le-a pus în brad una câte una, reprezentând cele mai importante momente din frageda lui viață.

„Ăsta era preferatul lui mami. L-am făcut la grădiniță."

Pe cea mai apropiată ramură, zăresc un nou ornament. O ramă micuță de fotografii, făcută din argilă pictată. Un obiect precum acelea pe care copiii le fac la cursurile de olărit. În rama roșu cu verde sunt creionați trei omuleți – un bărbat cu părul întunecat și cu un zâmbet mare, un băiețel cârlionțat și o femeie roșcată. Dedesubtul figurinelor sunt numele noastre, scrise de mâna pricepută a unui adult: Daniel, Bobby și Joy.

— Am făcut-o pentru tine, spune Bobby zâmbind larg. Dar m-a ajutat și tati.

Mă întorc către Daniel. Dintr-odată simt cum îmi crește inima, cum devin mai blândă. Nu știu ce să-i spun acestui bărbat care mi-e și prieten, și străin.

Simt că mai am puțin și o să încep să plâng. Mă simt ca o neghioabă fiindcă sunt emoționată de ceva atât de mic și de oameni pe care abia dacă îi cunosc, dar nu-mi pot stăvili valul de emoții. M-am simțit singură atât de mult timp, iar acum – oricât de imposibil ar părea – mă simt de parcă aș fi ajuns în sfârșit acasă!

— Probabil că mă crezi nebună…

Daniel îmi șterge lacrimile de pe obraz.

— Știi ce e *cu adevărat* nebunesc? întreabă el cu glas atât de scăzut, încât doar eu îl aud.

— Ce?

— Un bărbat de vârsta mea, care crede în magie! exclamă Daniel, iar apoi mă cuprinde cu o mână pe după gât și mă trage mai aproape. Nu știu cum s-a petrecut toată treaba asta sau cum o să procedăm de acum înainte, dar știu un singur lucru: ni s-a oferit un dar, spune el în timp ce se apleacă să mă sărute. Crăciun fericit, Joy Faith Candellaro! Te-am așteptat.

E un sărut fugitiv, o ușoară atingere a buzelor, nimic mai mult, dar îmi ajunge până în adâncul sufletului și încălzește un loc care a fost pustiu multă vreme. Îl cuprind cu brațele pe după gât. Aud un băiețel care chicotește, glasul lui sunând ca și cum ar veni de la mare depărtare.

— Haide, Joy! spune Bobby. Te așteaptă un cadou pe care trebuie să-l deschizi!

Eu zâmbesc. Aici și acum. E cel mai bun cadou din viața mea.

Mă uit la Daniel și șoptesc:

— Magie…

O femeie aflată la răscruce...
O a doua șansă la fericire...

Cândva, lui Joy Candellaro i-a fost drag Crăciunul mai mult decât oricare altă perioadă a anului. Acum, când sărbătoarea se apropie, Joy, proaspăt divorțată și rămasă singură, nu-și mai poate regăsi vechiul entuziasm. Așa că, fără să spună nimănui, ea se îmbarcă într-un avion a cărui destinație e frumoasa zonă a Pacificului de Nord-Vest. Atunci când un eveniment neașteptat o aduce în adâncul unei păduri tropicale, Joy ia decizia îndrăzneață de a lăsa în urmă vechea ei viață banală și de a porni într-o aventură... doar pe perioada sărbătorilor.

În urma morții soției lui, Daniel O'Shea se reîntoarce în orășelul Rain Valley. Acum el e un tată care își crește singur fiul și care trebuie să facă față primului Crăciun pe care băiețelul îl va petrece fără mama lui. Bobby, în vârstă de șase ani, s-a închis în sine, depărtându-se de lumea reală și înconjurându-se, în schimb, de prieteni imaginari. Joy și Bobby fac cunoștință, iar între ei se creează imediat o legătură. Ajutându-i pe Bobby și pe Daniel să revină pe linia de plutire, Joy se regăsește pe sine.

Dar nu toate lucrurile sunt așa cum par, și, dintr-odată, lumea lui Joy se prăbușește, frângându-i inima. Într-un Ajun magic de Crăciun, Joy se confruntă cu un adevăr de-a dreptul uluitor. Acum, trebuie să se decidă: într-o perioadă în care visurile cu neputință de împlinit se îmbină cu șansele neașteptate, va putea ea să găsească resursele sufletești care s-o ajute să-și asume dragostea pe care abia a descoperit-o... și noua viață în care crede numai ea?

O înduioșătoare poveste de sărbători, care face apel la compasiune și care declanșează emoții adânci.
Romantic Times

Luminoasă, optimistă și très romantique.
Hartford Courant

Cartea lui Kristin Hannah are darul de a ajunge direct la inima cititorilor.
Rendezvous

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-9688-5

{1} Denumirea unei municipalități din Columbia Britanică, Canada, dar și substantiv comun care înseamnă „speranță“ în limba engleză.

{2} Ioc de cuvinte bazat pe denumirea orașului din roman și pe sensul substantivului comun *hope*.

{3} Joc de societate pentru copii.

{4} „Credință” în limba engleză adezivă.